

A L U M N I

BizLetter

A L M A M A T E R

Sayı
2014 - 3
Temmuz

“TAC ANI EVİ” AÇILDI

Stickler'in yapımında kullanılan ve günümüze çok az sayıda taşınan Stickler tuğlalarından biri TAC Anı Evinde ziyaretçilerini bekliyor.

YENİ BİR GELENEK BAŞLIYOR.....
TARSUS AMERİKAN KOLEJİ
1.GOLDEN STICKLER
FİLM FESTİVALİ

HOMEcoming 2014
ÇOŞKUyla GEÇTİ

TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tarım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Erdoğan Kaynak

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Emine F. Halil

Tasarım

Hasan Taylan Özdemir

penguin

film | medya | event | tasarım

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 16 - (24)

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9

33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

*Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.*

İÇİNDEKİLER

6

BUNLARI BİLİYOR MUYDUNUZ ?

8

"HOMECOMING" 2014

20 MUTLU HABERLER

22 KAYBETTİKLERİMİZ

28 BULUŞMALAR

32 EDEBİYAT

36 TAC'NİN ÇINARLARI

37

GENÇAY KASAPÇI SERGİSİ

48

Andy Leathwood - TAC HEADMASTER

40 - 47

SÖYLEŞİ

Günseli Yüksel

Röportaj: İrem Yüksel

Yılın İş Adamı Ödülü

Halil Murat Orhan

Tüm TAC'liler
yaş farkına bakmaksızın
sanki aynı evi paylaşmış
yakın akrabalar gibidir!

Zeki Akulloğlu

38

TAC MEZUNİYET

49

TARSUS AMERİKAN KOLEJİ
1.GOLDEN STICKLER FİLM FESTİVALİ

58

TAC ANI EVİ AÇILDI

Holy
Organisation in
May for
Entertaining
Classes of
Our beloved school's
Merry and loyal
Inmates who will
Never
Grow up

İbrahim Orhon '72

Editör
Erdoğan Kaynak
TAC'63

Sevgili TAO ve TAC mezunu Dostlar,
Yaz mevsimine girdiğimiz bugün-
lerde, camialarımızdan resimler ve
yazılarla bezediğimiz Biz Letter'in
Temmuz-2014 sayısı elinizde.

Sayfaları çevirdikçe eski günlere

dalıp gideceksiniz.

Belki denizevinin sahilinde, belki
yaylaevinde bir ceviz ağacının altın-
da, belki evinizin balkonunda, belki iş
yerinizde kahve molası verdiğinizde...
Eski bir dostun söyleşisini; camia-
mızdan sevdiğimiz bir dostumuzun
başarı öyküsünü; dönemlerin bulu-
şma hikayelerini;

TAC'de gerçekleştirilen etkinlik
haberlerini; mezunlar derneğimizin
çalışma raporlarını; dünya evine gi-
ren genç mezunlarımızın resimlerini;
kalemi güçlü edebiyatçı dostlarımızın
kısa öykülerini ve şiirlerini; bu
yıl düzenlenen Homecoming 2014'de
okullarına gelen ve 50.,40., 30., 20.,
10. mezuniyet yıllarını kutlayan me-
zunlarımızın poz poz resimlerini ve
yazılarını; yavaş yavaş büyüüp ge-
lişen dernek binamızdaki ANI EVİ
haberini; kaybettiklerimizi ve daha
birçok haberleri bulacaksınız.

Ramazan ayı sonrası yaşanacak
bayramda buluşmalar yapacağız.

Bu buluşmalarda anılar tazelenecek.

İki TAC'li, TALAS'lı bir araya ge-
lince hemen okul temalı hatıralar ta-
zelenir.

O eski yıllar ballandırılı ballandırılı
la yeniden yaşanır, anlatılır.

Birgün Bodrum'da deniz kıyısında
arkadaşım ile yürüyüş yapıyorduk.

Kafede kahvelerini yudumlayan
mezun abilerimizle karşılaşıncı,

-- "Böyle heyecanlı heyecanlı ne ko-
nuşuyorsunuz?" diye sorduğumda,

-- "İki TAC'li-TALAS'lı bir araya
geldiğinde okullarından başka ne ko-
nuşur ki?"

demiş, gülüşmüştük...

Bu seneki mezuniyet töreninde
gene mutluluk tablosu vardı.

TAC'82 mezunu öğrencim Abdul-
lah Canataroğlu'nun kızı

Burcu Canataroğlu dönem birincisi
olarak plaketini

SEV Yönetim Kurulu Başkanımız
Ceyda Aydede'nin elinden alırken gu-
rurlandık.

Burcu SEV İlköğretimi de birinci
olarak bitirmişti.

Burcu'yu ve Canataroğlu Ailesini
kutluyoruz.

Bu yıl TAC, idaresiyle, öğretmenle-
riyle, öğrencileriyle ve tüm çalışanla-
rıyla huzurlu ve etkinlikleri zengin bir
yıl geçirdi.

Öğrenci Birliği başkanı Burak Be-
dük (TAC'14) arkadaşlarına örnek

oldu her haliyle.

Burak Bedük'ün şahsında TAC'14
dönemine derneğimize hoş geldiniz
derken, gönüllerinde yatan bölümlere
yerleşmelerini diliyoruz.

TAC'de 28 yıllık öğretmenlik ya-
şantım sonrasında Mersin'in Torosla-
rında oluşturduğum kiraz bahçesi 6.
yaşını doldurdu.

Ziraat 900 Napolyon cinsi kirazla-
rımı dalından koparıp, yeme zevkini
yaşamamız için sizleri Sadiye Köyüne
bekliyorum.

Temmuz ayının sonlarına doğru
buyurun gelin, kirazlarımızın tadına
bakın.

Sizlerden haberler ve resimler bek-
liyoruz sonraki sayılarımız için.

Unutmayın: Her mezunumuz bir
muhabir!

Her mezunumuz bir haber!

Haber ve resimlerinizi:
eminefh@gmail.com
nuranbaykal@gmail.com
betulablatac@gmail.com
erdogankaynak@gmail.com
online olarak gönderebilirsiniz.

Ali Cerrahoğlu

TAC'78

dernek@tac-alumni.org

Bunları biliyor muydunuz?

- Mülkiyeti SEV'e ait olan ve TAC Mezunlar Derneğine tahsis edilen yüz yıllık 'TAC Yayla Evi'nin restorasyonunun tamamlandığını ve tüm camiamızın hizmetine sunulduğunu, sadece giderleri karşılayarak dilediğiniz zaman dostlarınızla yayla keyfi yapabilmek için derneğimizi aramanızın yeterli olduğunu biliyor muydunuz?

- TAC Müzesinin 'Anı Evi' adıyla TAC Mezunlar Derneği ofisinde Homecoming günü törenle Haydar Hocamız tarafından açıldığını, içerisinde tarihi bir sınıfın düzenlendiğini, çok sayıda tarihi belge ve malzemenin sergilendiğini, sizlerin de elinizde varsa TAC tarihine ışık tutacak belge veya malzemeleri müzeye bağışlayabileceğinizi biliyor muydunuz?

- Tüm mezunların bilgilerine kullanıcı adı ve şifrenizle www.tac-

alumni.org adresinden ulaşabileceğinizi biliyor muydunuz? (Şifrenizi bilmiyorsanız dernek@tac-alumni.org adresine yazmanız yeterlidir)

- Mezunlar Derneği tarafından yürütülen 'Giftcenter'da bulunan ürünlerin www.tacgiftcenter.com adresinde sergilendiğini, oradan seçerek dernek@tac-alumni.org adresinden sipariş verip adresinize kargo ile hemen gönderileceğini biliyor muydunuz?

- Reunionlarınız veya özel günleriniz için baskılı tshirt yaptırmak istediğinizde giftcenter'ımızın size bu hizmeti verdiğini ve taleplerinizi derneğimize yazmanızın yeterli olduğunu biliyor muydunuz?

- Bu yıl Homecoming'e katılan en büyük mezunumuzun 1942 mezunu Ali Kemal Yazıcıoğlu abimiz olduğunu, katılan en genç mezunla arasında tam 71 yaş olduğunu, 5. yılını kutla-

yan mezunlarımıza sertifikalarını onun verdiğini, Ali Kemal abimizin öğrenciyken Atatürk'ü okul arkadaşlarıyla Tarsus tren istasyonunda karşıladığını, bu hikayeyi 2014 Homecominginde kürsüde anlatırken hem kendinin hem de bizlerin ağladığını biliyor muydunuz?

- 2013-2014 eğitim döneminde TAC Mezunlar Derneğinin toplam 229.955,59 TL burs verdiğini biliyor muydunuz?

- Bu yıl 30. yıllarını kutlayan 1984 mezunlarının Homecoming için 3 farklı tshirt yaptırdıklarını, her bir tshirtün giyileceği saatlerin planlandığını, Homecomingden önceki Cuma gecesi hep beraber Stickler'ın çatısında kalarak nostalji yaşadıklarını, tüm bu kutlamaları yaparken Tuğla projesi için 4580 TL kaynak yarattıklarını biliyor muydunuz?

- Homecoming'de 50. yıllarını kut-

layan 1964 mezunu abilerimizin hep beraber '10 bin yıllık Tarsus turu' yaparak Tarsus'un tarihi yerlerini rehber eşliğinde gezdiklerini biliyor muydunuz?

- 1968 yılında Christmas partisi için hazırlanan hindileri aşırıp bir restoranda pişirtip yiyen yaramaz öğrencilerin ailelerine okul müdürünün yolladığı tarihi mektubu Serkan Taylan'90'ın bularak TAC müzesine bağışladığını biliyor muydunuz?

- Her mezunun Bizletter'a haber yollayabileceğini, kendi veya arkadaşlarının yaşamlarındaki değişiklikleri ve haberleri tüm camiayla paylaşabileceğini, Bizletter'ın 3000 kişiye ulaşarak önemli bir reklam potansiyeli olduğunu biliyor muydunuz?

- TAC mezunlarının twitter isminin tarsusamerikan olduğunu, derneğimizin resmi facebook sayfasının

www.facebook.com/bombalaki olduğunu biliyor muydunuz?

- Homecoming'de tamamı mezunlardan oluşan bir tiyatro oyunu sahnelendiğini, oyunu Haydar Hocamızın seçtiğini, bir hafta önce yapılan prova için Emin Çulhacı'68 abimizin Ankara'dan aynı gün hiç uyumadan gelip döndüğünü, oyuncuların rol gereği okul kıyafeti olarak 'Tuğla tshirtü' giydiklerini, oyunun heyecanı ile kırk yılda bir yapılmasına rağmen videoya kaydedilmesinin unutulduğunu ve şimdi harıl harıl amatör görüntüleri bulmaya çalıştığımızı biliyor muydunuz?

- Tarihimizde ilk defa bir mezunumuzun; Günseli Yüksel'87 kardeşimizin okulumuzun Türk Müdürlüğü görevini yürüteceğini biliyor muydunuz?

- Amerika'da Haldun Taşman Abimizin kurucusu olduğu Turkish

Philanthropy Fund'ın düzenlediği fundraising yarışmasında Tuğla Projesinin iki kategorinin birinde birinci, diğerinde ikinci olarak mezunlarımız 24 saat içinde bağışladıkları 5397.00USD nin yanı sıra ödül/bonus kazanarak toplam 8,519.95 USD Tuğla Projesine aktardığımızı biliyor muydunuz?

- Aidatlarınızı, bağışlarınızı Betül Abla'yı arayıp kredi kartınızla ödeyebileceğiniz gibi web sayfamızdaki 'Sanal POS' ile de yapabileceğinizi biliyor muydunuz?

- TAC/SHELL taşıt tanıma projesine katılarak hem arabadan inmeden deponuzu doldurmanın keyfini yaşayıp hem de Tuğla Projesine katkıda bulunmuş olacağınızı ve sisteme girmek için derneğimize bir mail atmanızın yeterli olduğunu biliyor muydunuz?

HOMECOMING 2014

HOME COMING 2014

Pürnur & Latif KARACA Hocalar; Pürnur Hanımın küçük abisi Hüseyin Feza KARACA (TAC'78) ve oğlu Mehmet Eren KARACA (TAC'13) Homemecoming'14de aramızda idiler...

TAC'68

Lütfi Çukurova, Mustafa Cömert, Enver Pekin, Nedim Ardoğa (68) Lütfi Çukurova, Mustafa Cömert, Enver Pekin, Haldun Göfer

TAC'74

Hayatın Kulisi Tarsus'taydı

Hani vardır ya kendinizi kasmadı-
gınız ender durumlar...

Hani kimseye bir şey ispat etmek
zorunda olmadığınız, öylece yayıldı-
gınız anlar...

Zorlamayla değil, gerçekten bulun-
mak istediğiniz için olduğunuz yer-
ler...

Kendinizle rahatlıkla dalga geçebil-
diğiniz, kimseye ben “şuyum” deme
ihtiyacı duymadığınız ortamlar...

Paçavra giyseniz de, saçınız başınız
karışık olsa da, başarısızlıklar yaşa-
mış zor bir dönem geçiriyor olsanız
da, bin kilo ya da iskelet hâlinizle do-
lansanız da, yani diyeceğim her türlü
koşul ve durumda olduğunuz gibi ka-
bul edildiğiniz gruplar vardır ya...

İşte onlar çok azdır aslında. Yok de-
necek kadar az.

Her zaman bir kimlik taşıyız yanı-
mızda. Bazen birden fazlasını. Şap-
kalarımız değişir girilen ortama göre.
Söylediklerimizi tartarız konuşma-
dan. Sonrasını toparlamak zor olur
diye...

Attığımız adımları atarken nasıl
düşünüyorsak, konuştuklarımızı da
bazen bir çerçeve içine oturturuz.
Kimi zaman farkında olmadan, kimi
zaman azıcık olduğumuzdan fazlası-
nı olalım diye...

Hayat bir tiyatro sahnesiyse, kulis
bence okulum.

Olduğumuz gibiyiz orada. Kapıdan
içeri girdiğimiz an. Maskeler çıkar,
etiketler çıkar. Fırlatır atarız hepsini
ve olduğumuz gibiyizdir.

Beş sene önce de bunu yaşamıştım
20.mezuniyetimizde, 5 sene sonra da

– yani bu sene de – aynısını yaşadım.

Dostlarım oradaydı. Bana beni an-
latıyorlardı. Duyduklarım beni mut-
lu etti, utandırdı. “Kitaplarını oku-
yoruz, blogunu takip ediyoruz. Çok
beğeniyoruz,” cümleleri yüzümde
gülücükler açılmasını sağladı. Hepi-
miz birbirimizin yaptıklarıyla gurur
duyuyor, yapmak istediklerine destek
olmak istiyorduk.

Laf olsun diye değil, GERÇEKTEN.
Çünkü bir süreliğine kulisteydik. Ti-
yatro sonraki hafta devam edecekti
nasılsa...

İşte benim hislerim bu şekildeydi
Reunion’da.

Duygularını bizlerle paylaşmak iste-
yen arkadaşlarımızinkilerse aşağıda.
İçtenlikle yazdılar, bana da sizlerle
paylaşmak düştü.

Defne Ongun

“Uzun süredir yurt dışında çeşitli
ülkelerde yaşıyor olmanın verdiği
ekstra özlemle adım attığım evimiz-
de, bu kadar çok sınıf arkadaşım,
ağabeyim ve kardeşimle biraraya
gelmek benim için çok özel bir keyif
oldu. Birçok arkadaşım ile görüşmeye
devam ediyordum olsam bile okulun orta-
mı tabi ki bambaşka. Stickler, lounge
ve etrafında mistik bir aura var ve

bu benim için hiçbir zaman değiş-
meyecek. Ve tabi her zaman görme
fırsatı bulamadığım dünyanın birçok
yerinden arkadaşlarımı, öğretmenle-
rimi, ağabeylerimi ve kardeşlerimi de
yakalamak çok güzel oldu. Okul ruhu
değişmiş mi? Bence pek değişmemiş.
Bizim de olgunlaşmamızla birlikte
daha da keyifli, daha da zengin bir tad
verici boyuta ulaşılmış. Hâlâ basket

oynatabiliyoruz ama biraz paslan-
ma söz konusu olmuş (sağ elimin
parmakları kırılmadıysa da ezildi,
halen ağrıyor...) İçki / yemek potanisi-
yelimizde pek bir değişme olmamış,
aynı şekilde espri yeteneğimizde de...
Bu arada iki oğlumun benim reuni-
on’larımdan en az benim kadar keyif
alması beni sevindiren bir başka
konu... Dolu dolu yaşanan üç günden

sonra ayrılırken yaşanan hüznün, ne
kadar güçlü duygularla bağlandığı-
mızı bize hatırlatır gibiydi. Herkesi
tekrar sevgiyle kucaklıyorum.”

Serhan Çelebi

“25. yıl. Dile kolay, yirmibeş koca
yıl, nasıl da çabucak geçmiş. Üzerin-
de “Tarsus American College” yazar
demir parmaklıkları kapıdan girer
girmez görüyorum, işte orada, herkes
toplanmış bile. Bazıları kilo almış,
bazıları hiç değişmemiş. Saçlar biraz
ağarmış veya dökülmüş ancak aynı
sohbetler, aynı gırgır şamata, aynı
kahkahalar. Bu insanlar arasında
25 yıldır görmediklerim var, ama
sanki daha bir önceki uzun teneffüs-
te beraber kantin kuyruğundaydık.
TAC ruhu mu bunun adı, dostluk mu,
kardeşlik mi? Nasıl bir büyü yapmış
bu okul bize ki her ayrıldığımız da
zaman donuyor ve buluştuğumuzda
hiç ayrılmamış gibi kaldığı yerden
akmaya devam ediyor.

-Bizim ders S2’de, siz neredesiniz?

-F5, ama kaynatmaya çalışacağız!

-İyi, hadi lunch break’de Lounge’da
buluşuruz.

O sırada gelecek sene SEV
Tarsus’ta anasınıfına başlayacak
olan kızım gömleğini çekiştirir-
yor. Auditorium’dan sırayla çıkıp

Stickler’ın merdivenlerinde Bom
Çeken sınıfları duymuş. ‘Baba, Tar-
sus şarkısını ben de öğrendim!’ diyor.
‘E gel o zaman kızım, bizimkilerle
beraber biz de Bom Çekelim!’”

Özgür Yayıcıoğlu

“Hayatımın en güzel günlerinden
birini yine TAC’de geçirdim. Ne çok
özlemişiz birbirimizi! Bazı arkadaş-
larımla yalnızca 4-5 dakika konuşa-
bildim ama orada olduklarını bilmek
bile bana iyi geldi. Üstelik de TAC
89 ailemizin ne kadar büyüdüğünü
görmek harika bir duyuydu. Sanki
hiçbirşey değişmemişti ve biz yine
okuldaydık. Çok şanslıyım. İyi ki
TAC var, iyi ki dostlarım var. Ben va-
rolduğum sürece kalbim hep onlarla
olacak. Sevgiler.”

Defne Özkul

“20. senemizdeki homecoming o
kadar güzel geçmişti ki, 25.senemiz
için beklentim oldukça yüksekti ve
neredeyse bir yıl önceden için için
beklemeye başlamıştım bile. Ne yazık
ki tam öncesinde Soma’da yaşanan
maden faciası hepimizi kahretti ve bu
seneki Homecoming aktivitelerinin
ister istemez buruk geçmesine neden
oldu. Ancak her şeye rağmen, 17
yaşıma ışınlandığım o 3 gün o kadar

güzel, bir o kadar da hızlı geçti ki...
Benim için Homecoming, hayatımın
o en mutlu, en tasasız günlerine geri
dönmek demek. Homecoming, 32
yıllık arkadaşlarımızla sanki daha
dün görüşmüşüz gibi mavra atmak
demek. Homecoming, yeniden çocuk
olmak demek. Yıllar önceden günü-
müze gelen dostluklarımızın değerini
bir daha anlamak, arkadaşlarımıza
daha sıkı sarılmak demek. Aslında
anladım ki, ülkemizin ağır günde-
minden o kadar yorulmuşuz ki, eski
günlere dönmek sadece bana değil,
hepimize çok iyi geldi. TAC’den me-
zun olduğum için, böyle bir geleneğin
parçası olduğum için, kendimi çok
şanslı hissediyorum ve ‘89 mezunu
arkadaşlarımla daha fazla bir araya
gelmeyi ve hayatımı paylaşmayı ümit
ediyorum. #diren89hedef50yıl

Sevgiler.”

Anış Arundar Paydak

“Benim için Reunion’ın en iyi özeti
Stickler’a asılan Homecoming banne-
rinde yazılıydı:

Holy Organization in May for
Entertaining Classes of Our beloved
school’s Merry and loyal Inmates who
Will Never Grow up”

Alper Özölmez

Sayın ve Sevgili TAC Mavracı Mafyası,

En çok üzüldüğüm olaylardan biri TAC'den 40. mezuniyet yılımıza katılamamış olmağı. Başımın belası Sayın Murphy bu türden keyifli durumlardan faydalanmamam için sanki bana özel itina gösteriyor. 40.yıl Homecoming'inin tam üstüne sen gel de taaaa Cezayir'de kocaman bir baraj inşaatı sözleşmesinin imzasını koy... Tabii kaçamadık. Ama bu sefer çevik bir vücut çalımını ile hazreti atlatmayı becerdim!

Sınıfımızın onulmaz ve becerikli organizatörü Yavuz Altay olmasa valla biz böyle seyahatlerde ayakkabılarımızı bile bağlayamayız. Makosen giyenler de belki fermuarlarını bile çekemezler. Sağolsun Yavuzcum bize Adana'nın en mutena yerinde pırl pırl bir otele yer ayarlamış, üç gün boyunca her türlü seyrüseferi ayarlamıştı. Bir de Lise 2'de yol kazasına uğramasına rağmen ekibin ayrılmaz bir parçası olan Adana'da yerleşik Adil Karcı'nın (benim Adıyl'im) sınısı-cacık evsahipliği ile ziyaretimiz çok keyifli ve başarılı oldu.

Önce yoklamaya “burada” yanıtı verebilenler kimlerdi? Eternal organizeler Yavuz Altay, tonton ve ever “nikbin” Ateş Aykut, Adana sıcağında espirileri ile herkesi serinleten müneccimbaşımız vazgeçilmez Timur Sümer, herkese lazım bir finansçı Serhan Altınordu, değerli filozofumuz ve aşığımız Cemal Özgüven, ketum ama çok derin Aydan Bulutgil, sı-

nifin yakışıklı Arnold'u Sermet Tuna, ele avuca sığmaz Yusuf Ergül, sadece bizim değil ülkenin ilaç sistemine katkıları çok olan Şerif Boyacı, GAP'ı kimseye gap-tırmayan sevgili Tolga Erogan, yıllarla iyi geçinmenin sırlarını keşfeden şanslı (kısakançlık!!!) Turhan Kayasü, Erdoğan Durmaz ve Çetin Yüceuluğ, halk sağlığını halka indiren Hikmet Pekcan, Türkiye'nin en sevimli doktorları müسابakasında başı çeken Necati Dedeoğlu, müzik konusunda sınıfı başarı ile temsil eden udi-bestekar Penyamin Çatal ("ilk bakışta sevdim seni"), boyu gibi uzun köprüleri ayakta tutmaya merak salan Ali Doğan Karakaplan, tüm ağırlığı ile sevgili Mahmut Arsava ve naçizane bendeniz.. İlâveten gardaşlarının yatakhane kokularından vazgeçemediği için gelmeden edemeyen, bu kokuyu duyabilmek uğruna ikide birde okul kuran Sinan Bayraktaroğlu. Ertesi gün ise sevinçli bir mazeret dolayısıyla iki ayağı bir pa-buçta olmasına rağmen iki saatliğine de olsa bizi görmeye (o da anlaşılan yatak-

hane kokusundan vazgeçememiş) mini
mini değil kocaman valimiz Mehmet
Can geldi..

Çoğumuzla beraber gelen Refikalarımızı da unutmayalım. 40 yılı aşkındır bizlere tahammül gösteren bu zarif hanımların mevcudiyeti, sululuk oranının da kontrollü olmasına katkıda bulundu. Onların paylaşımı sayesinde gezi renklendi, anlam kazandı.

Tabii bu arada çok erken aramızdan ayrılan Serkis Ömür, Feridun Emrealp, Turhan Döven, İrfan Atalay, Münir Gür-gen ve Tarık Veyisoğlu'nu da andık ve bu günümüze katılımlarını taa içimizde hissettik.

Ne demişler, tatava'yı bırak da ne yedin içtin, ondan haber ver. Valla kebab aşermelerini altedebilmek için ilk gece Adıyl'im bizi Adana baraj gölü manzaralı Sercan kebabçısına götürdü. Lahmacun, kebab, hummus, babagannuş, şalgam, kebab ve hepsinin p...gi rakı! 10 yıldır “kebab da kebab” diye başımın etini yiyen Ali'yi de yanıma oturttum ki, sonradan ben yememiştım diye itiraz edemesin! Saymadığım, ama mezelerin en lezzetlisi “mavra” da keyfimizin doruk noktası oldu.

17 Mayıs Cuma günü erkenden eski sınıf gezilerini hatırlatan bir otobüs yolculuğuyla Tarsus'a geldik. Belki de 40 yıldır içinde dolaşmadığım Tarsus'u, kenar semtlerde yapılan apartmanları saymazsak fazla değişmemiş buldum.

Ama okul çok değişmiş, büyümüş. 50. yıl mezunları olarak biraz havalı-cıvalı dolaştık, kardeşlerimiz de bizi çok sıcak karşıladı.

Bence ziyaretimizin doruk noktası, bir ağacın gölgesinde oturan Haydar Hoca'mızı görmektir. Maşallah 96 yaşına gelmiş, yani onu da asar-ı atika korumasına almak lazım, ama gözlerindeki o muzip kıvılcım aynen duruyor. Elini gene öptürmedi, kendisini taklit ettiğim kelime, bıyıklarına ve göbeğime takıldı. Haydar Hoca beni ve çoğumuzu en fazla etkileyen, konuşmaya ve sorgulamaya yönlendiren kişilerden biri olmuştu. Bizimle ilişkilerinde hep "ürkütmen" değil, "öğretmen" olmaya çalışmıştı sevgili Hocamız. Bir de Tarsus terminolojisinde özel bir yeri olan "Mavra" sözcüğünü, özel jargonumuzda kullandığımız anlamı ile bize Haydar Hoca kazandırmıştı. TAC'da emekli bir öğretmen değil, bir Kurum olarak nitelememiz daha doğru olan Hocamıza uzun ve sağlıklı bir ömür dileriz.

Veee nihayet günün mana ve ehemmiyet dakikalarına geldik. Saat 16:00'da plaketterimizi alacağımız salona geçtik. Bizim bildiğimiz adıyla Assembly Hall yenilenmiş, sahnesi büyütölmüş, hafif bir amfi meylî ile rahat koltuklar konmuş, adı da Tiyatro Salonu olmuş. Bu güzel Salonda 50.yıl plaketterini Haydar Hocamızın elinden aldık, hep beraber olmazsa olmaz Bombalakimizi çektik. Daha sonra da 40., 30, yıllarını kutlayan kardeşlerimizden 2009 mezunlarına kadar sertifikalarını almalarını gururla seyrettik. Bu törenin zirvesi de 92 yaşındaki 1942 mezunu Ali Kemal Yazıcıoğlu ağabeyimizin sahneye çıkması, bize anılarını aktarması oldu. Akşam yemeğinde de Ali Ağabey hala pırıl pırıl zekasıyla günü değerlendirdi, Homecoming'in daha anlamlı olabilmesi için önerilerde bulundu. Ne diyelim, darısı başımıza.

Akşam da şerbet gibi bir Çukurova havasında eskiden voleybol sahamızın olduğu yere kurulan sofralarda, bahçenin çeşitli yerlerine kurulan büfelerden,

ızgaralardan nefis bir yemek yedik, mavralara devam ettik, arada bir havaya girince de bombalaki çıktık.

TAC'lı olmanın bir ayrıcalık olduğunu, bu ayrıcalığın da okulun bize verdiği kişilik özelliklerinden kaynaklandığını ve hiç de gereksiz bir böbürlenme olmadığını, Türkiye'nin en sıkı dokunmuş okul arkadaşlığına aidiyetimizi, kendimizi boşuna "Mafya" diye nitelendirmediğimizi iliklerimize kadar hissettik. Ne mutlu bize...

Yorgun ama dopdolu bir günün ardından gece Adana'ya döndük. Ertesi gün Sevgili Adil'in organizasyonu ile güzel bir Adana turu yaptık: Seyhan kenarını, baraj gölünün güzelliklerini gezdik, Adana spesiyalitelerinden "bici bici" yedik, ve inevitably, günü Kolcuoğlu'nda kebab seremonisi ile tamamladık. Ondan sonra da kardeşlerimizi yavaş yavaş geldikleri şehirlere yolcu ettik.

50. yıl daha güzel kutlanabilir miydi? Belki bir şekilde: Mavracı Mafya olarak eksiksiz bir takımla bir araya gelebilirsek, siz o zaman görün kutlamayı, değmeyin keyfimize!

Never say good bye. Fare thee well, see
you soon.

Sevgiyle ve sağlıklı kalın.

Muammer Arıkan, TAC'64

TAC 64

Yıl 1957. Mini mini çocuklar, hepsi yüzlerce kişi arasından kolej imtihanını kazanıp Tarsus Amerikan koleji ve Talas Amerikan koleji bahçelerine gelmiş, herşeye yabancılar. Yatakhanelerine götürülüyorlar, bir üst sınıf öğrencileri onlara rehberlik yapıyor, sorularını cevaplıyor ama kendilerine “ABİ” diye hitap edilmesi gerektiğini de titizlikle belirtmekten geri kalmıyorlar.

Yıl 1964. Tarsus Koleji'ne veda etmenin zamanı geldi. Üniversitelere serpiyoruz. Bu dönemlerde iletişim haliyle Ankara ve İstanbul'da devam ediyor ama üniversite yılları da bittiğinde mezunlar arasındaki iletişim oldukça zayıflıyor. Çünkü o devirlerde iletişim o kadar kolay değil, e-mail yok, cep telefonu yok, sabit telefonlarla konuşabilmek için uzun süre sinyal gelmesini bekliyorsunuz.

Yıl 1999. İlk kez, mezuniyetten 35 yıl sonra 3 günlük bir programla Bolu Koru Motelde toplanıyoruz. Katılım %90 civarında. Sanki dün ayrılmışız gibi, kaldığımız yerden devam ediyoruz. Eşler de çabucak kaynaşıyorlar. İlk görüşte aralarındaki uyum inanılmaz, o kadar ortak konuları var ki...

Yıl 2004. Artık e-mail gurubumuz oldukça kalabalıklaştı. (35.yılda sadece 5 kişi idik). İletişim geliyor, 40.yıl toplantımızı okulda yapıyoruz. Artık daha sık görüşüyoruz. Ankara, İstanbul, İzmir ve Ayvalık'ta kısmi toplantılar sık sık oluyor, ve...

Yıl 2014. Tekrar okuldayız. Teşekkürler Mezunlar Derneği, teşekkürler Ali Cerrahoğlu ve diğer görevli arkadaşlar. Okulda hiç unutamayacağımız bir gün yaşattınız. Teşekkürler...

Yavuz Altay

TAC'64

TAC - 50. YIL TOPLANTISINI KAÇIRANLARIN ÖZLEMİ....

Sevgili TAC'liler,

1964 - 2014aradan geçen kos-koca 50 yıl... dile kolay! TAC - 50. yıl toplantısı için bir yıl önceden özlem çeken, ancak son anlarda ortaya çıkan çeşitli sebep veya engellerle 50 yıl sonraki Tarsus'daki buluşmaya katılamayan bizler, sevgili arkadaşlarımız Adil Karıcı ve Dr. Timur Sümer'in anlatım ve fotoğraflarıyla avunduk. Halbuki ne kadar çok istemiştik hep beraber olmayı...çocukluğumuzu, gençliğimizi, hocalarımızı tekrar hatırlamayı. “dalyalık” Haydar Hoca' mız ile “mavra” yapmayı..

Şahsen ben, Washington D.C.'de George Washington Üniversitesinde M.B.A. eğitimini tamamlayan ve mezuniyeti maalesef aynı günlere denk

1964 yılında Tarsus Kolejinden mezun olan arkadaşlarımla okula aynı yıl başlamıştım ama bir sene kaybettığım için 1965 yılında mezun olabilmıştım. O yıllarda “borçlu geçmek” gibi bir şansımız olmadığından tek dersten zayıf almak bile sınıfta kalmaya yeterliydi. Aynen öyle olmuş, lise ikide derslerin birisinden çıkmış, “çift di-kiş” yapmak zorunda kalmıştım. Bir sene sınıfta kalmanın da avantajı yok değildir hani. Bir alttaki sınıftakilerle de birkaç yıl beraber okursun, böylece okulu bitirdiğinde sınıf arkadaşlarının sayısı katlanmış olur. Olur olmasına da, çocukluk ve gençlik yıllarını beraber geçirdiğin altı yıllık sınıftaşlarının yeri yine de bir başka olur yani.

Yavuz Altay, Adana'da oturuyor olmam hasebiyle, beni arayıp 16 Mayıs Cuma akşamı için iyi bir kebabçıda otuz kişilik yer ayırtmamı istemişti. Adana kebabını hakkı ile yapan Ser-can Restoran'da uzun bir masa hazırlanmış, akşam 8:00 gibi Adana Şirin Park otelden gelecek arkadaşlarımı ve eşlerini karşılamak üzere bahçeye

gelen, TAC '96 - mezunu oğlum Kerem Bozbey' in mezuniyet töreni için Amerika'ya gelmek zorunda kalmıştım. Katılamayan başka arkadaşlarımızın da elbette başka geçerli engelleri vardı. Ama, Adana kebab, şalgam ve lahmacun destekli 50. yıl buluşması hepimizin yüreğinde hissettiği bir büyük olay oldu..

Katılan arkadaşlarımız yıllar sonraki buluşmanın hasretiyle “muhabbet” ederken, dağ, deniz ve okyanus aşırı yerlerde olan bizler de gönderilen fotoğraflar ve güzel anlatımlarla 50. Yıl toplantısının tüm detaylarını görerek ve okuyarak içimizde yaşadık.

Sağolun .. var olun.. sağlıklı kalın...

TAC - 60. yılda buluşmak üzere ...

FARUK BOZBEY ' 64 '

çıkılmış bekliyorum. Yarım saat kadar gecikme ile, lokantanın önünde iki minibüs duruyor ve bizim grup tek sıra halinde bahçeye girmeye başlıyor. Yassı taşlar döşenerek ince bir patika haline getirilmiş bahçe girişi ile bina arasındaki yola neden akıl edip de bir kırmızı halı serdirmedime, neden orada davul-zurna çaldırtmadığıma hayıflanıyorum o an.

On yıl önce, yani mezuniyetlerinin 40. yılında, okulda görmüş olduğum arkadaşlarımı tanımam zor olmuyor ama elli yıldır göremediklerim bana o kadar yabancı geliyor ki! “Beni tanıdın mı?” diyor saçlı-sakallı orta boylu zayıf birisi. “Tanıdım” desem, “adım ne o zaman?” diyecek belli ki ve de piyastos olacağız... “Valla çıkartamadım” desem, “Ulan insan elli yedi yıllık arkadaşını tanımaz mı be?” diyecek! Hafızamı zorlayıp duruyorum ama hafızamın da kallesliği tutmuş bir türlü yardımcı olmuyor! “Ben Yusuf be!” diyor nihayet. “Valla” diyorum, “dilimin ucundaydı ama sen benden önce davranıp adını söyledin.” Türk-

çemizde ne güzel deyişler, deyimler var. “Dilimin ucunda...” çevir bakalım başka bir lisana neye benzeyecek? Evet, yalan değil, Yusuf'un adı da dilimin ucundaydı ama başka isimler de dilimin ucundaydı. Seç aralarından bul bakalım karşıdaki saç-sakal yumağı ile hangi isim eşleşecek, tabii bulabilirsen...

Sağ olsunlar, bana yardımcı olmak üzere Yavuz ve Timur imdadıma yetişiyor ve beni zor durumda bırakmamak için her önümden geçeni takdim etmeye başlıyorlar. Birçoğu ile son on yılda görüşmüş olduğum için, “hafızamızı o kadar da kaybetmedik canım” dercesine, takdim beklemeden “Merhaba Çetin, hoş geldin Tolga...” diye elimi uzatıyorum Timur veya Yavuz'un tiyo vermesine fırsat vermeden. Ama sıra Bünyamin Çatal'a gelince takılıyorum ve bu defa her ikisinin de hınzırlığı tutmuş olmalı ki ne Yavuz ne de Timur seslerini çıkartmıyorlar. Umutsuz umutsuz yüzlerine bakıyorum, her ikisi de gaddarca bir gülümseme ile bana “madem

herkesi tanıyor havasına girdin, hadi bunu da tanı bakalım” diyorlar sanki. Derken bir başkası arkadan sesleniyor “Bünyamin'i hatırlamadın mı yaaa?”

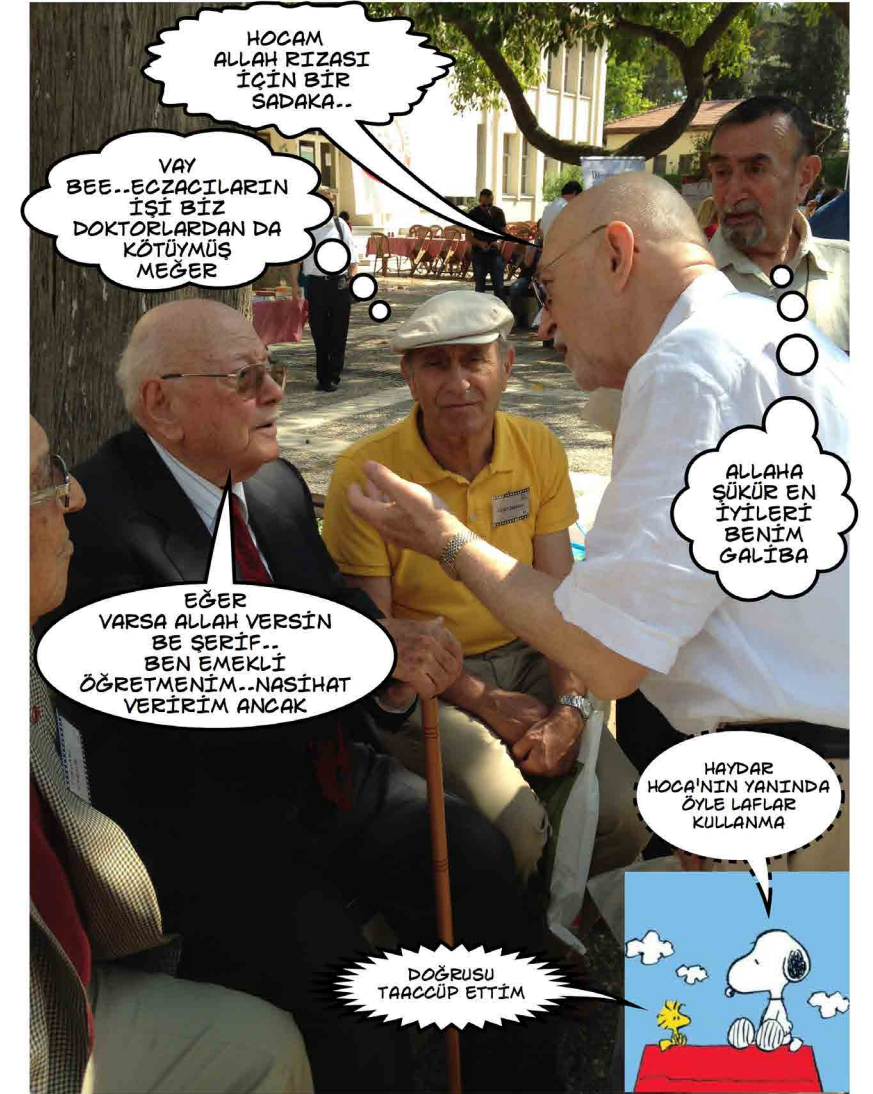
Yahu Yusuf'lar, yahu Bünyaminler! Şart mı sakal-bıyık bırakmanız olum? Gıcığınız mı var bana yaa? Tanınmamak için bir de maske taksaydınız bari, oldu olacak!

Aramızdaki birkaç kişi hariç, saçlarımızı neredeyse tamamen kaybetmişiz. Timur'da saç var olmasına var da, beyaz keçi postundan yapılmış peruk gibi bir şey. Peruk olup olmadığını sorsam ayıp olur diye sesimi çıkartmıyorum. Gerçi gerçek saçta da benzeriyor değil hani, ama bu defa da hangi marka deterjanla bu kadar bembeyaz yapabildiğini sormak geliyor içimden.

Sınıfta ilk bıyığı çıkan sevgili arkadaşım Serhan Altınordu'yu, artık sakalı-bıyığı olmamasına rağmen tanımam hiç de zor olmuyor. Boyu basketbol oyuncusu olabilmek için yeterli olmadığı düşünülebilecek olan Serhan'ın, şimdilerde “üç sayılık” denilen uzak mesafe basketleri ile meşhur olduğu o kolej günlerini anımsayıp gülümsüyor, boynuna sarılıyorum.

Cemal Güven geliyor sahneye. “Ağır Abi” karizması hiç değişmemiş, elli sene sonra daha rastlasam, onu ilk bakışta tanıyabileceğimden eminim. Arkasından Tolga Eroğan beliriyor. Nazarlardan uzak olsun, Tolga hiç değişmemiş ki tanımayayım! Benim dönemden Sinan Bayraktaroğlu'nu görüyorum onun ardından. Sinan da aynı o eski Sinan! Ateş Aykut da ilk bakışta hatırlanacak takımından. Gerçi onunla son yıllarda görüşmüştük ama mezuniyetten sonra hiç görüşmemiş olsaydık bile yüz metre uzaktan tanırdım onu, eminim. Genç kalmış olması bir yana, tanımam için o kendine has gülümsemesi bile yeter! Çetin Yüceluluğ ise aramızda en dinamik kalmış olanımız! Al manken diye podyumda yürüt...

Sermet Tuna.... Bir gün önce karşı-

lamıştım onu hava alanında. Yakışıklılığa aynen devam! Ama bin bir zahmetle geliştirdiği pazuları sanki artık yok gibi ya da onları bizden saklıyor uzun kollu gömleği ile, her neyse ne.

“Ben Mahmut Arsava” diyor karşımdaki kilolu bir arkadaş, “Hafızanı fazla zorlama, nasıl olsa hatırlamazsın” dercesine. “Mahmuuuutt?” diyebiliyorum ancak. Ne yalan söyleyim, saçlarının hala gür olmasına ve de genç görünümüne rağmen, benden biraz daha fazla büyütmeyi başarabildiği göbeği nedeni ile tanıyamıyorum onu! Aslında benim gibi başkalaşıma uğramış gruptan olsa da, Facebook'ta görmüş olduğum fotoğrafları dola-yısı ile Necati Dedeoğlu'nu hatırla-

mam pek güç olmuyor. “Yahu sen Antalya'da mısın, Adana'da mısın, neredesin?” diyor bana ve sarılıyoruz.

Sima olarak, Turhan Kayasü hiç değişmemiş. Onu da ilk bakışta tanıyamasaydım hafızamdan tamamen şüphe ederdim artık. Valla Turhan'da ne cami yıkılmış ne de mihrap yerini terk etmiş. Hani derler ya; “Maşallahı var!” Sadece biraz esmerleşmiş gibi geldi bana.

Eğer etrafta dolaşan bir sürü orta yaşlı Çinliler, Moğollar veya Türkmenler yoksa, Hikmet Pekcan'ı fark edememeniz için hiçbir sebep yok demektir! Üstelik zaten adam hiç değişmemiş ki!

“Aman Allahım” diyorum Şerif Boyacı’yı görünce. Her ne kadar o da sakal bırakmışsa da, her ne kadar saçlarını ustura ile kazıtmış(!) ise de simasını değiştirememiş, velhasıl suretini gizlemeyi başaramamış! Kendisine has o bas-bariton sesi ile “Merhaba Adil” diyor ve kucaklaşıyoruz.

Yavuz Altay ile mezuniyet yıllarından sonra birkaç defa görüşüp hasret gidermiş olmamıza rağmen yine özlemle atılıyoruz birbirimizin boynuna.

Derken arkadan “Diyl, Adiyl” diye sesleniyor birisi. Haydar hoca kopması bir saç modeli, bembeyaz pos bıyıklar, eh biraz da göbek.... Yıllar öncesi birkaç kere görüşmüştük ama benim o gördüğüm kankam Muammer Arıkan bu değildi ki! “Mutlaka sahtesidir, hatta Çin malı bile olabilir bu” diye içimden geçirirken bakmakta olduğum gözleri “benim ben, sahte mahte değil hakikiyim” diyorlar bana. Güreşçiler misali, el ense dalıyoruz birbirimize.

Aydan Bulutgil zarafetinden hiçbir şey kaybetmemiş. Ertesi gün okula gelen Erdoğan Durmaz olsun Mehmet Fahri Can olsun, her ikisi de pek yaş-

lanmamışlar Maaşallah!

Son olarak şapkalı bir heyula belirdi en arkada. “Ali Karakaplanın, merhaba arkadaşım” diye bağırdım. “Nasıl tanıdın beni yahu?” dedi şaşırarak. Doğrusunu söylemek gerekirse haklıydı, zira benim elli yıl önce Kolej kapısında vedalaştığım Ali Karakaplan ile bu şahsın arasında pek benzerlik kalmamıştı. “Nasıl mı tanıdım?” dedim. “Boyundan oğlum boyundan!” Vay be, yıllar hepimizden neler alıp götürmüş!

O “flat-top” yaptığı saçları gün gelmiş ona büyük vefasızlık etmişlerdi besbelli!

Ertesi gün okulda buluştuk hepsi ile tekrar. Tarsus Koleji’nin simgesi olan Stickler binası hariç, bütün eski binalar değişikliğe uğratılmış ve yeni yeni binalar yapılmış okulda. Bizim zamanımıza kıyasla okul kat kat büyümüş olsa da, futbol, voleybol ve basketbol sahalarımız bahçeden kaldırılmış olsa da, orada hiç yabancılık çekmedik. Zira eski dostlarımız olan çam ağaçlarının birçoğu hala yaşıyorlardı ve teker teker bize “hoş geldiniz” dediler. İhzeni (hazırlık) sınıfının önünden

geçerken hepimiz onbir-oniki yaşlarımıza döndük. Mrs.Maynard’lar, Mrs. Stone’lar “Gud morning centilmin” dediler bize bir kez daha... Şimdi müzik odası olan Coğrafya odamızın merdivenlerinde kameraya poz verirken rahmetli Omar Ağa’nın sesi geliyordu içeriden. Kopya çekerken yakaladığı ağabeylerimizden birisine bağıyordu; “Döbrenme Tineezzz!”

Şimdi yerinde yeller esen kütüphanemizin önünde dikilip aramızdan ayrılan arkadaşlarımızı, mezuniyetten sonra izini tamamen kaybettiklerimizi, Homecoming etkinliğini duyup da gelemeyen arkadaşlarımızı anarken mavi bir MZ marka motosiklet geçti yanımızdan. Müdür muavini ve de tarihçi İbrahim Akış yine bahçeyi turluyordu yeni motosikleti ile. “Çok görmeyin çocuklar, gençliğimde sahip olamadım böyle bir şeye, şimdi acısını çıkartıyorum” demişti ya, biz de hoş görmüştük ya, demek hala motoruna doyamamış olmalı ki okulun bahçesinde sonsuza kadar sürece turuna devam ediyordu.

Artık modern bir tiyatro salonu haline dönüştürülmüş olan Assembly

Hall’a plaket töreni için girdiğimizde gayri ihtiyari olarak gözlerim tahta sandalyelerimizi aradı, burnum boyasız tahtalarla döşeli sahnenin o eski tozlu kokusunu arzuladı. Üstelik, okul bitirme sınavlarının yapıldığı o koskocaman salon küçülmüş ufacık olmuştu (ya da biz büyümüştük, veya her ikisi birden olmuştu)!

Tören sonrası sahneden inmeden “Bombalaki” çekmesi istenildi bizim ihtiyar delikanlılardan. Önce hiç alışık olmadığımız “bom-bom-bom”la başladılar, sonra bombalaki ile devam ettiler ama cılız ve detone seslerle... Sahnenin tam önünde olan ben bile duymadım seslerini. Yavuz dayanamadı “Arkadaşlar, dedi, biz eski bombalakimizi çekelim, ne bu böyle bom, bom, bom?”

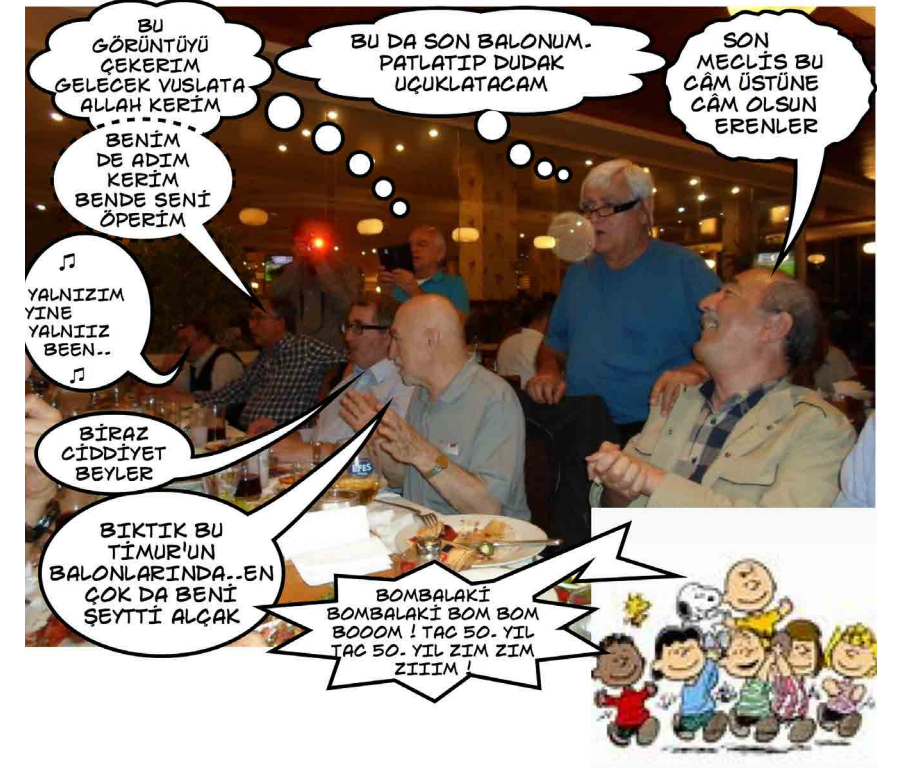
Okulda geçirilen her sene için ayrı bir kişilikle, yani sahnedeki her bir kişi yedi-sekiz kişi olup sahneyi doldurmuştu artık... Nesnel olarak görünmeseler bile, o eski bombalakiyi çeken ağabeylerimizin de hepsi o sahneye çıkmıştı şimdi. Koskoca bir gençlik sahnede idi, tümüyle TAC ruhu sahnede idi! Sahne zaten taşıya-

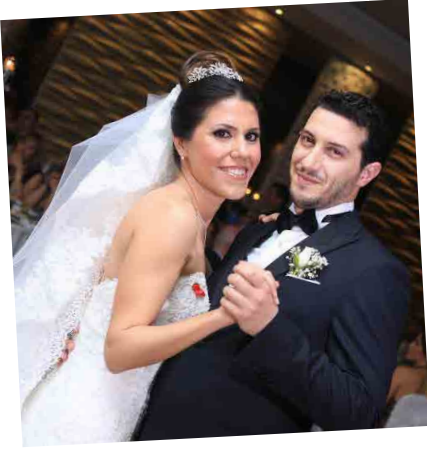
mazdı bu kadar yükü. Taştık okulun bahçesine, taştık tüm Tarsus’a, taştık tüm Türkiye’ye, taştık tüm dünyaya! Salon çınıladı, salon sarsıldı, Assembly Hall yıkıldı bu defa:

BOMBALAKİ, BOMBALAKİ,

BOM BOM BOM!
TARSUS, TARSUS ZİM ZİM ZİM!
KOLEJ, KOLEJ, KOLEJ!

Adil Karcı - Tac’65

TAC Mezunlar Derneği Adana Şube Başkanı Aylin Türkmen TAC'98 Efe Uluç ile evlendi.

Erdoğan İnanır TAC '89 Alev Coşkun ile evlendi.

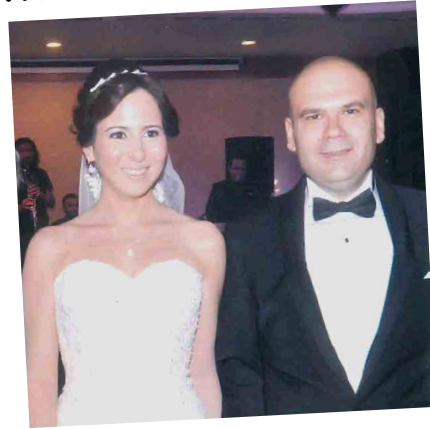
Zeynep Paksoy TAC '00 dünya evine girdi

Emir Bozkaya TAC '93 Slovakya Cumhuriyeti Büyükelçisi Ekselansları Milan Zachar'ın katıldığı bir törenle Slovakya Cumhuriyeti Mersin Fahri Konsolosu olarak atandı.

Özgün İnan '92 evlendi.

Bilgin Altınal TAC '97 evlendi.

GOADANA YAZ SAYISI

Utku Tansuğ TAC '95 tarafından hazırlanan ve Adana yayın hayatına etki-leyici bir giriş yaparak Portakal Çiçeği Festivali boyunca ellerden düşmeyen Goadana Kent Rehberi yaza hazırlanıyor, Temmuz başında dağıtım noktalarındaki yerini alacak.

Adana'ya ilk defa gelenlerin şehri "hap" niyetine tanınmasına olanak sağlayan birçok bilgiye yer veren rehber, yirmi sayfalık "etkinlik ajandası" kısmında sergiden konsere, tiyatrodan turnuvalara kadar kentte olup biten tüm aktivitelere gün gün yer veriyor.

Rehberin yaz sayısı ise "tatil özel" temasıyla hazırlanıyor. Yaz aylarında şehirde yer alan etkinliklerin azalmasından istifade, Goadana Kent Rehberinin "tatil özel" sayısında Adana'nın etrafında ve komşu illerde yer alan günübirlik ve tatil bölgelerini ve buralardaki konaklama ve eğlence merkezlerini içeren özel bir bölüme yer verilecek.

Metin Atamer son katıldığı yüzme yarışlarında 50 metre sırt 1., 50 metre serbst 3. oldu ve 800 metre serbest 2. Oldu.

TAC'li İKİ AİLE ARASINDA NİKAH

Çok özel bir günde (19 Mayıs 2014 tarihinde), TAC mezunu iki değerli aile (Karaçam Ailesi ve Paksoy Ailesi) çocuklarını nikahladı. Paksoy Ailesine Karaçam Ailesinden gelin geldi. Burhan Karaçam'ın (TAC'64) güzel kızı Selin, Gülru-Bülent Paksoy Ailesinin yakışıklı oğulları Ömer Paksoy (TAC'98) ile sade bir törende hayatlarını birleştirdiler. Törende çok sayıda TAC'li mezunumuz vardı.

Barış Sönmez TAC'98) - Can Sönmez (TAC'04) - Abdullah Sönmez (TAC'72) - Ömer Paksoy (TAC'98) - Erdoğan Hoca - İbrahim Paksoy (TAC'68) - Emre Paksoy (TAC'97) ve Burhan Karaçam (TAC'64)

Emre Paksoy, Can Paksoy, Burhan Karaçam, Gülru Paksoy, Ömer Paksoy, Selin Karaçam Paksoy, Bülent Paksoy (soldan sağa)

"Haydar Hocamızın oğlu Haluk Göfer TAC'69 ve gelini Güler Göfer'in oğulları Korcan'ın Sarp Ege Göfer adını verdikleri bir bebekleri oldu. Böylece Haydar Hocamız torunun çocuğunu da görmüş oldu maşallah.

Murat Molu TAC '81 Magnet Kayseri Hastanesinde tıbbi direktör olarak göreve başladı.

Tufan Eyyapan TAC '81 oğlu Levent Eyyapan seçmelerde ilk sırayı alarak tenis Milli takıma seçildi.

Ebru Aksu TAC '87 evlendi

Kasım Tanrıöver'in TAC'88 ortağı olduğu Akdeniz OSGB 10.02.2010 tarihinde Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yetkilendirilerek Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimi olarak Akdeniz bölgesinde ilk olarak faaliyet göstermeye hak kazandı.

Murat Orhan TAC'83 BUSİAD tarafından Yılın En Başarılı İşadamı seçildi

Sinem Erdemışık Bilgen TAC '91 CPS(Carier - Planning System) ile çocuk ve gençlerin, ilgi alanlarını, yeteneklerini ve kişilik özelliklerini dikkate alarak kişiye özel meslek alternatiflerini bilimsel yollarla tespit eden bir sistemi kendi enstitüsünde uygulamaya başladı.

Melisa Karadayı TAC '87 evlendi.

Mecburi hizmet yükümlülüğünü tamamlayan Çağlar Yılgör'01 ve eşi Serena İstanbul'a taşındılar. Çağlar, Acıbadem Maslak Hastanesi, Omurga Sağlığı Merkezi'nde göreve başladı. Serena ise kendi atölyesinde mücevher ve aksesuar tasarımı, uygulaması ve üretimi yapıyor.

Kardiyoloji uzmanı Dr.Cevdet Dönmez (TAC'01) Artvin'de mecburi hizmetini bitirmek üzere.Biriktirdiği paradan 1000 dolarla 5 adet tuğla aldı.Ne mutlu yüreğinde TAC sevgisini yaşatanlara...

TAC'04 dönemi mezunlarımızdan Başak Güzel ile Temuçin Karmutoğlu Mayıs ayında evlendiler..

TAC'04 dönemi mezunlarımızdan Senem Karaöğen ve Tahsin Aktaş Stickler'in önünde evlendiler.

KAYBETTİKLERİMİZ

TAC '96 Ahmet Özgün Dede'nin amcası **Uğur Dede** vefat etmiştir.

TAC '90 Burak Özpineci ve TAC '94 Altuğ Özpineci'nin babaları **Oktay Özpineci** vefat etmiştir.

TAC '79 Mehmet Şehoğlu ve TAC '77 Abdullah Şehoğlu'nun **anneleri** vefat etmiştir.

Hakkı Ege'nin TAC 78 **amcası Turhan Ege** TAC '52 vefat etmiştir.

TAC'85 Emre Bilgin ve TAC'86 Sinan Bilgin'in **babası Prof. Dr. İlter Bilgin** vefat etmiştir.

Selen Önen'in 'TAC '04 kayınpederi ve Berk Tümen 'TAC '04 **babası Recep Tümen** vefat etmiştir.

Duran Coşkun TAO ' 64 vefat etmiştir.

Erkan Dülgeroğlu TAC '63 namı diğer **Kata** vefat etmiştir.

İlker Löker TAC '63 vefat etmiştir.

Aydın İzgialp'TAC '77 in **annesi Meliha İzgialp** vefat etmiştir.

Doğa Yarman TAC '92'in **annesi Elçin Yarman** vefat etmiştir.

Işık Erel TAC '86ın **babası Mustafa Erel** vefat etmiştir.

Emre Oral TAC'81in **babası Dr.Ertuğrul Oral** vefat etmiştir.

Ali Zafer Gürbüz TAC '86'nın **kayınpederi** vefat etmiştir.

Tarık Açıkalın TAC '81'in **babası Akil Açıkalın** vefat etmiştir.

TAO ' 61, TAC '64 Çetin Yüceuluğ ' un **annesi** vefat etmiştir.

TAC '83 mezunu Cemil Ergin 'in **babası İrfan Ergin** vefat etmiştir.

Talas yıllarında: Gürkan Ertaş (solda) - Erkan Dülgeroğlu (ortada) - Metin Acet (sağda)

Erkan Dülgeroğlu TAC'63

KATA

...iyi insan, iyi evlat, iyi eş,
iyi baba, iyi dede, iyi arkadaş, iyi
vatandaş, iyi TALAS'lı, iyi TAC'lı,
iyi 'tuğla'cı, iyi denizci, iyi Kayseri'li,
iyi Turgutreis'li, iyi mavracı,
yardımsever, dost, toplumcu,
Cumhuriyetçi, Atatürkçü, şen-
şakrak, gırgır, rakıcı, dülger, keyifli,
zevкли, rengarenk, 'kata'.... bir lahza
aklıma gelen sıfatlar.

Erkan listelediklerimle birlikte
daha birçok sıfatı bu dünyada
başarıyla taşımış ve hepimizin
zihninde ve kalbinde iz bırakmış bir
sevgili arkadaşımız, kardeşimiz.
Işıklar içinde yatsın...

Mehmet Artun

TAC'63 döneminin efsane ismi
Erkan Dülgeroğlu (KATAMIZ)
27 Mayıs Salı sabahı hakkın
rahmetine kavuşmuştur.
TALAS & TAC camiasının başı
sağolsun...

Erdoğan Kaynak '63

İLKER LÖKER

İlker Löker 1944 yılında Sivas'ta doğdu. 1960 yılında Talas Amerikan Ortaokulu ve 1963 yılında da Tarsus Amerikan Kolejinden mezun oldu. 1969 yılında ODTÜ Mühendislik Fakültesi Elektrik Mühendisliği Bölümünü bitirdi.

İlker, sınıfta herkes tarafından sevilen, alçak gönüllü, iyi kalpli ve uyumlu kişiliği ile temayüz eden bir arkadaşımızdı. Lisede özellikle fen derslerinde çok başarılı idi. İyi bir sporcu ve takım sporlarında çok iyiydi. İyi bir dost, çok iyi bir babaydı. Sevgili eşi Hitay'ı çok erken bir dönemde kaybettikten sonra çocukları İlkay ve Koray'a hem annelik hem babalık yaptı.

Uzun süre Türkiye Elektrik Kurumunda çalıştıktan sonra özel sektörde çalışmış ve son yıllarda Bodrum'da yaşamını sürdürüyordu. Çok iyi yemek yapardı. Bu özelliğinden en çok yararlananlar Demir Özkaya ve Bodrum'da yaşayan arkadaşlarımız olmuştur. Bodrum aşığıydı.

İlker meslek örgütünde de çalışmalar yapmıştır. 19. Dönem EMO Ankara Odası Yönetim Kurulu Başkan Yardımcılığı ve değişik dönemlerde Denetleme kurulu Üyeliği yaptı.

4. Haziran.2014'te kaybettiğimiz Sevgili İlker'i en sıkıntılı zamanlarında bile her zaman gülen gözleri ile hatırlayacağız, sevgi ve özlemle. Nurlar içinde yatsın.

Prof. Dr. İskender SAYEK

TAC '63

İlker Löker (TAC'63) Bodrum Gündoğan'da toprağa verildi.

Dönem arkadaşları ve eşleri Gündoğan'da idiler...

İlker Löker (arkada sağdan ikinci) dönem arkadaşlarıyla Kapodokya buluşmasında.

...

Son on yılı aşkın bir süre yaz akşamları İlker'in yaptığı nefis yemeklerle birlikte gece geç vakitlere kadar söyleşip içtiğimiz günlerin sonu gelmeyecek zannederdim. Yanılmışım. Yaptığı tekir tavalar ve etrafını süsleyen mezeler Gündoğan'daki arkadaşlar için tatlı birer anı olarak kalacak.

Aramızda İlker kadar hayatı fedakarlıklarla dolu bir arkadaş zor bulunur diye düşünüyorum. Eşini çok genç yaşta kaybettikten sonra çocuklarına hem analık hem babalık yapan başka bir arkadaş hatırlamıyorum. İşten eve gelip çocuklara yemek hazırlayan, onların karınlarını doyurduktan sonra ödevlerine yardım eden, ertesi gün için çantalarını hazırlayan, kirlileri yıkayıp kuruyanları ütüleyen, sabah erken kalkıp kahvaltılarını hazırlayan, okula yolladıktan sonra işin yolunu tutan bir insan günümüz dünyasında herhalde zor bulunur.

Büyüyüp iş sahibi olan çocukları, babalarının hem anneler hem de babalar gününü kutlardı.

Huzur içinde yatsın.

Nihat Taner

TAC '68

GİTME BABA!

Mustafa Lütfi Suyolcu 4 Ocak 1946'da Denizli'nin Çal kazasına bağlı Süller'de doğdu. 1950'li yılların ortasında aile Mersin'e taşındı. Babası ilk-öğretim müfettişiydi. 1957 Eylül'ünde TAC'ye başlayan hazırlık öğrencileri Muammer Arıkan, Mehmet Oğuzcan, Fahrettin Otluoğlu, İlkin Öz ve Lütfi Suyolcu her gün Atalay otobüsleriyle Mersin'den Tarsus'a gidip gelirdi. Otobüs bileti 75 kuruştı ama şoförler bazen öğrencilere indirim yapar, 50 kuruş alırlardı. Orta bire geçince öğrenciler trenle gidip gelmeye başladılar. Sabah 05:55'te Mersin'den, akşam 18:35'te Tarsus'tan kalkan banliyö treninde 3. mevki paso aylık 820 kuruştı!

Lütfi zeki ve hareketli bir çocuktü, esprileri ile bazen sağa sola sataşırđı. Güzel futbol oynardı. Gülünce dikkat çeken dişleri vardı. Hazırlık sınıfı Türkçe öğretmeni Remzi Toros, öğrencilerden kompozisyon yazarken “orijinal buluş” isterdi. Bundan hareketle arkadaşları Lütfi'ye “orijinal diş” ismini takmıştı. Daha sonra popüler olan lakabı, soyadından kaynaklanan “Sulu” olmuştu.

TAC'yi 1965'te bitiren Lütfi ODTÜ İşletme Bölümüne girdi. Folklor Kulübünün aktif üyesiydi. Bir tatilde akrabalarını ziyarete Aydın'a gitmişti (babası Aydın'lıydı.). Geleceğini bilmedikleri için akrabaları Kuşadası'nda tatildaydı. Aydın'dan Kuşadası'na ilk kez gelen Lütfi otobüsten inince “Ada'ya tekne nereden kalkıyor?” diye sormuş, bu sorusu uzun süre espri konusu olmuştu. Yöreyi çok beğenen Lütfi her yaz Kuşadası'na gitmeye ve turizmle uğraşmaya başladı. 1970 yazında ODTÜ'den mezun oldu. Düşüncelerini 2 Ekim 1970 tarihli mektubunda Haydar Hoca'sıyla paylaşıyordu:

Sevgili Hocam,

Nihayet tahsil hayatımız şimdilik sona erdi. Kendime çalışma sahası olarak turizmi seçtim ve beş senedir yazları çalışmakta olduğum Kuşadası'nda bir ev tutarak yerleşmeye başladım. Kuşadası'ndan çok şeyler bekliyorum... Turizm ve bilhassa benim için Kuşadası, çok kazançlı bir saha. Askerliği iki üç sene geriye atıp, burada istikbal için bazı şeylerin temellerini atacağım.

İleride bir takım politik faaliyetlere de girmeyi düşündüğüm için kendimi ve çevremi ona göre hazırlıyorum şimdiden... Bazı sosyal faaliyetlere giriyorum. Bunlardan birisi, folklor ekipleri kurup yetiştirmek. Kaymakamlık ve turizm kuruluşlarının mali desteği ile bunlara başlamak üzereyim.

Ayrıca Kasım-Mart ayları arasında İngilizce kursları açacağım. Bu seneki kurslara, yine kaymakam desteği ile 9 Kasım'da başlıyorum. İlk talebelerim kaymakam ve savcı... Sizden bir ricam olacak. Açacağım İngilizce kurslarında kullanmayı düşündüğüm kitaplarım Mersin'de. Babam bütün kitapları beraber göndereceği için elime geçmesi gecikecek. Bahsettiğim kitaplar bizim Prep ve Orta l'de kullandığımız “Conversation”, “Reading” ve “Bright Grammar” kitapları. 9 Kasım Pazar günü kurslara başlayacağım için bu kitaplara bir an evvel sahip olmam lazı. Sizden ricam, bu kitapları ya kitaplıktan, kitaplıkta yok ise hocalardan temin edip bana göndermeniz... Zahmetiniz için şimdiden teşekkür eder, saygı ve sevgilerimi sunarım. Mektubunuzu ve kitapları dört gözle bekliyorum.

Lütfi profesyonel rehber olarak Kuşadası'nda Akdeniz Seyahat Acentesi'nde çalışmaya başladı. Yöre-

nin köklü ailelerinden, Şükrü Çamtepe Beyin kızı Hülya Manisa Kız Meslek Lisesinde okuyordu (o yıllarda Kuşadası'nda lise yoktu). Bir gün Akdeniz Otel'de annesi ve arkadaşları ile çay içerlerken yanında köpeği ile merdivenlerden inen Lütfi ile karşılaştılar. Lütfi her zamanki samimi tavrıyla “Merhaba” deyince tanıştılar. O günden sonra Hülya her sokağa çıkışında Lütfi ile karşılaşıyordu. Lütfi bir yandan da ortaokul öğrencilerine folklor dersi veriyordu. Folklor ekibi çok beğeniliyor, otellerde ve gemiler geldiğinde limanda halk danslarını sergiliyordu. Hülya ve Lütfi'nin arkadaşlığı ilerledi ve evlenmeye karar verdiler. İş ciddiye binince Şükrü Bey itiraz etti. Nedeni Lütfi'nin ailesini tanımıyor olması ve Lütfi'nin siyasi olaylarla fazla ilgilenmesiydi. Araya akrabalar girdi ve sonunda Şükrü Beyi razı ettiler. Lütfi askere gitti, izinli geldiğinde nişanları, bir süre sonra Sibel Restoranda düğünleri yapıldı.

İyi bir çevre edinen Suyolcu belediye seçimlerine hazırlanmaya başladı. Ali Ergül anlatıyor:

O yıllarda Kuşadası'nda belediye başkanlığı görevine gönülden talip olan yoktu. Bu genç, okumuş, dil bilen Mersin'li damat 31 yaşında göreve talip olmuştu. Suyolcu, 11 Aralık 1977 günü yapılan seçimlerde CHP'den belediye başkanı seçildi. Farklı bir yönetim üslubu vardı, güzellikle elde edemediğini bazen masum baskılar kurarak, bazen de zor kullanarak alıyordu. ODTÜ'de eylemlere katıldığı ve sola sempatisi olduğu için rakipleri ona “Komünist Lütfi” lakabını yakıştıırıyordu. Sempozyumlar düzenleyerek geleceğin Kuşadası'nın nasıl olması gerektiğini aradığı günlerde 12 Eylül 1980 askeri darbesi yapıldı.

Lütfi Suyolcu öğrencilik yıllarında (ön sırada ortada)

12 Eylül sonrasında Lütfi Suyolcu yoluna yalnız devam etti. Bağımsız aday olduğu 25 Mart 1984 seçimini 75 oy farkla kaybetti. Ancak pes etmedi. Beş yıl boyunca tek kişilik muhalefet gibi çalıştı. 26 Mart 1989'daki yerel seçimlerde yeniden belediye başkanı seçildi. İkinci döneminde (1989-1994) daha deneyimliydi. Görüntüyü bozan büfe barakalar ile mücadele ediyor, kısıtlı imkânlarla alt yapı hizmetlerini sürdürüyordu. Herkesi memnun etmek imkansızdı. Kırılanlar, küsenler oluyor, ama o gönül almasını iyi biliyordu. Görevi süresince arazi mafyası ve kaçak yapılaşma ile mücadele etti, kaldırım ve plajlara seyyar satıcı tezgahları ile büfelerin kurulmasına izin vermedi. Sağ sol ayrımı yapmadan tüm Kuşadalıların belediye başkanı olduğunu söylüyordu. Bu arada aile büyümüş, kızları Çiğdem ve oğulları Çağrı dünyaya gelmişti.

17 Nisan 1989 tarihli Cumhuriyet'te şu haber vardı:

"Kuşadası belediyesi, Aydın Müzesi Müdürlüğüne başvurarak Kuşadası ve çevresindeki asırlık ağaçların tescil işlemlerinin yaptırılıp korumaya alınmasını istedi. Kuşadası belediye

Başkanı Lütfi Suyolcu şunları söyledi: "Yoğun yapılaşma nedeniyle ünü yurtdışına taşan Kuşadası'nın meşhur bağ ve zeytinliklerinden eser kalmadı. Bugüne kadar ki gelişmeler gerçekten üzüntü verici. Ancak tüm yeşilimiz tükenmeden, eldeki mevcudu koruyarak ilçemizi hızla yeşillendirmek en önemli saydığımız görevlerin başında geliyor."

1980 ve 90'lı yıllar imar, rant, mafya kelimelerinin turizm yöreleriyle birlikte anıldığı yıllardı. Kuşadası, Bodrum, Marmaris ve Alanya politikacı, bürokrat, mafya üçgeni içinde pazarlanıp parselleniyordu. Yeşil alanlar bir gecede imara açılıyor, turizm merkezleri kooperatif ve yapısatıcılara sunuluyordu. Kirli ilişkiler Kuşadası'nı da sarmıştı. Suyolcu 1994 yılı yerel seçimleri öncesi mitinglerde mafyanın geleceğinin uyarısını yapıyordu. 1994 seçimlerini kaybetti. Genel, yerel fark etmezdi, kaybettiği gün bir sonraki seçim için çalışmaya başlamıştı...

16 Mayıs 1995 Salı gecesi Kuşadası Fantasia Otel'de Polis Balosu vardı. Üst düzey mülki ve idari yöneticiler eşleri ile balodaydı. Lütfi Suyolcu,

saat 21.30'da İstiklal Caddesi'nde Çamtepe Apartmanı önünde aracından indi. Apartman kapısına doğru yürürken gecenin sessizliğini silah sesleri bozdu. Suyolcu, göğsüne isabet eden 6 kurşunla yere yığıldı. Hastaneye kaldırılırken yolda vefat etti. Cinayetin ardından kaymakam ile emniyet müdürü görevden alındı. Katil ve azmettirenler uzun süre gündemi işgal etti...

Lütfi Suyolcu için her sene 16 Mayıs'ta Kuşadası'nda anma günü düzenleniyor. 2013 yılında "Gitme Baba" filmi çekildi. Film baba-kız arasındaki ilişkiyi konu alıyor, Lütfi Suyolcu'nun yaşam duruşunu ve kızı Çiğdem ile arasındaki özel ilişkiyi anlatıyor. "Gitme Baba"nın yapımcılığını, senaryosunu ve başrol oyunculuğunu Çiğdem Suyolcu üstlendi.

Adalızade mezarlığında son uykusunu uyuyan '65 mezunumuz Lütfi Suyolcu'yu saygı ve rahmetle anıyoruz.

Katkılarından dolayı TAC '64 Muammer Arıkan ve Kuşadası Yerel Tarih Araştırmaları Çalışma Grubu Başkanı Ali Ergül Beylere teşekkür ederim.

Binnur Karademir
SEV Genel Koordinatörü

Değerli TAC mezunları

Sağlık ve Eğitim Vakfı'na Aralık 2013'de Pazarlama ve İş Geliştirme Koordinatörü olarak katıldım ve 26 Mayıs 2014'ten itibaren de Genel Koordinatör olarak görev yapmaktayım. Kurumlarımızdaki birçok yöneticinin aksine Vakıf okullarından değil, ancak kardeş okul sayılabilecek Robert Kolej'den mezunum. Boğaziçi Üniversitesi ve ABD'de eğitimimi tamamladıktan sonra iş hayatıma Unilever Pazarlama Bölümü'nde başladım. SC Johnson Wax ve Johnson & Johnson gibi çokuluslu firmalarda kariyerime devam ettim.

Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV) çatısı altında Türkiye'nin en iyileri arasında olan ve yüzyılı aşan geçmişe sahip köklü liseler, en iyi ilköğretim okulları, yöre halkına 135 yıldır hizmet eden bir hastane ve çok değerli markayı barındıran bir yayınevi bulunmakta. Bu kurumlar birçok değerli yöneticinin ve öğretmenin emekleri ve özverişiyle ve gönüllü çalışan Mütevelli Heyeti ve Yönetim Kurulu üyelerinin desteğiyle yönetilmekte. Ben de, yaklaşık 15 bin mezunu, 4 bin 500 dolayında öğrencisi ve 1.300 çalışanı bulunan çok büyük bir ailenin, SEV ailesinin bir üyesi olmaktan mutluluk duymaktayım. Görevim süresince, bu değerli kurumları daha da ileriye götürecek çalışmalara katkıda bulunabilmek tek amacım ve bunu da ancak aile bireylerinin destekleriyle

yapabilirim.

Yazımı Bizletter için Sayın Erdoğan Kaynak'a göndermeyi planladığım sırada Aralık 2013'te kaybettiğimiz mezunumuz, İTÜ öğrencisi Onurcan Coşar'ın (TAC'13) babası ile biraz önce Vakıf'ta görüşmemden bahsederek bitirmek istiyorum. Kendisiyle, Onurcan adına oluşturdukları burs fonu ile ilgili olarak Vakıf olarak neler yapabileceğimizi konuştuk. Babası, Onurcan'ın TAC'li olmakla gurur duyduğunu ve "bir daha dünyaya gelirimse yine TAC'ye giderim" demiş

olduğunu paylaştı. Vakfa katıldığım beri en çok vakit ayırdığım kurumumuz TAC oldu ve Onurcan'ın bu sözü, bu süre zarfında TAC hakkında öğrendiklerimi ve gözlemlerimi pekiştirdi.

TAC, açıldığı günden beri ülkemizde ve dünyada değişik alanlarda önemli konumlarda görev yapmış ve halen de yapmakta olan değerli mezunları olan bir okul. Bulunduğu coğrafya nede-

niyle de değişik kültürleri barındıran ve yatılılık gibi çok önemli artıları olan bir kurum. 125 yıl boyunca da değişimlere ayak uydurarak günümüze gelmiş köklü bir yapı.

Değişimlere öncülük etmek, ayak uydurmak ve vizyoner yaklaşım kurumlarının büyüklüğünü ve gücünü gösterir. Vakfımıza bağlı okullarımız için geliştirme, iyileştirme çalışmalarını sürekli yapılmakta. Eğitim teknolojileri, yönetim biçimi, sosyal yapıya paralel olarak hızla değişen öğrenci profili, ihtiyaçlar, öğretmenlerin verimliliği ve yetkinliği, velilerin beklentileri, eğitim alanında hızla artan rekabet, ülkemizde eğitim alanında değişen arz-talep dengesi ve sürekli değişen sınav sistemleri.... Bunlar, TAC için de dikkate almamız gereken parametrelerden bazıları. Bu kadar çok değişkenin olduğu bir ortamda okullarımız için yapılan ve yapılması gereken değişiklikler ve iyileştirme çalışmaları her

zaman olacaktır. Bu doğrultuda, mimarı ve hamisi olarak sizlerle birlikte geliştireceğimiz projeler ile TAC güçlü konumunu koruyacaktır.

Farklı ve özel bir okul olan TAC için yapılabileceklerle ilgili önerilerinizi dinlemek için kapımın her zaman açık olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Saygı ve sevgilerimle,
Haziran 2014

TAC'86 ANTALYA

TAC '86, 2014 Homecoming haftasını 4. yıl aralıksız olarak yine bir arada kutladı. Antalya Rixos Lares'te 4 gün boyunca Lise günlerine geri dönüldü, mavraya, arkadaşlığa, anılara, kahkahalara, rakıya, sohbete, spora, denize, doyulmadan dönüldü...

Tolga Görgün, Tamer Tunç, Tibet Atlı, Alp N. Sezgin, Seçkin Çapar, Nejat Erdemtok, Hakan Toker, Mustafa Tuyan, Mustafa N. Özsvran, Zafer Gürbüz, Tanju Olcar, Serdar Toroğlu ve İbrahim Eserce (soldan sağa)

TAC'87 İSTANBUL

Adana ve Mersin'den arkadaşlarının İstanbul'u ziyaret edeceğini öğrenen TAC '87 büyük bir heyecana kapılıp hummalı bir işbirliği ile organize oldu. 20-22 Haziran 2014 hafta sonunun her saniyesini dolu dolu geçirecek planlama yapıldı. İstanbul'daki buluşmada kimler yoktu ki? Eşleri ve aileleriyle beraber Yıldız Özölmez Sağmanlı, K.Özgür Yaşa, İdil Demirel Kaya, Tamay Sayın, Müge Adil, Ahmet Erdal Güncan, Ayşen Üstünay, Şebnem Işık Ersoy, Murat Özyağmurlu, Davit Meşulam, Gülden Sunay

Doğan, güneyden gelen İlter Baykal ve Günseli Oran Yüksel'i eşleriyle beraber ziyaretleri sırasında görebilmek uğruna yapılan organizasyonun en az bir bacağına katılmak için çok çaba sarfettiler:)

Grup Cuma akşamı sevgili arkadaşlarımız 3 kere rötar yapan Adana uçağından iner inmez Aleko'nun yerinde rakı balık sefası yaptı. Cumartesi günü çılgınca yağan muson yağmurlarına aldırmadan, büyük bir azim ve çoğunlukla Polonezköy'deki mangal keyfi yaptı. Buradaki muhabbete do-

yamayan 87'liler oradan sonra akşam bizim evin bahçesinde bir araya gelip 34 yıllık arkadaşlıklarını fotoğraflar ve anılar eşliğinde yad ettiler. Pazar günü buna brunch keyfi eklenince şahane oldu. Gerçekten dolu dolu yaşanan bu haftasonu için, İstanbul grubunun bir araya gelmesine vesile olan Adana- Mersin misafirlerimize binlerce teşekkür.

İyi ki geldiniz, yine gelin...

Yıldız SAĞMANLI

Adana Ofis Parti

Adana'da düzenli olarak organize edilen Ofis Partilerinin sezon kapanışı Tanju Olcar TAC'86 ve eşi Nebiye Olcar'ın evsahipliğinde Hafele'de düzenlendi.

Mersin Son Cuma

Kemal Hadra ve eşi Nana

Orhan Kılıçcı, Mehmet Yağcı, Hüseyin Sungur ve Cengiz Gülsayım

TAC'89 ADANA

Amerika'dan memleketi ziyarete gelen Cem Saraydar ve Naci Kavrar'ın yaptıkları organizasyonla TAC '89 Adana'da biraraya geldi. Sami Ural, Volkan Gemici, Ercan Acımuş, Anış Arundar Paydak, Ebru Fındıkoğlu, Sayman Saygılı, Sezgin Erol ve Erdoğan İnanır'ın katıldığı pek mini olan reunionsında anılar canlandı. Özellikle Cem Saraydar'ın, taaa Amerika'dan gelmişken, bu organizasyonun yeri, tarihi ve rezervasyonu ile bizzat ilgilenmesi, sonrasında adres için google maps'den link vermesi ve olay yerine ilk gelen olması gecenin kahkaha konusu oldu. Ayrıca Ahmet Alptekin'in İstanbul'dan gönderdiği pasta ise gecenin sürpriziydi.

ZAFER BUNU HEP YAPIYOR

2009'da başlayan TAC Avrupa buluşmasının üçüncüsü yine Mannheim'da geçtiğimiz hafta Uysal'ın evinde yapıldı. Katılanlar mezuniyet yıllarına göre: ben, Eser, Zafer, Arif, Serkan ve Ali. Ne kadar az değil mi? Oysa grupta 66 kişi varmış. Katılım %10 bile değil. Bir öncekinde de 12 kişi vardı; yani hemen hemen %20. TAC Avrupa'ya kayıtlı 66 kişi acaba Alman'laştı mı? Yoksa günlük işlerinin yoğunluğundan dolayı TAC Avrupayı tamamen unttular mı? Artık orasını bilmiyorum ama katılım gerçekten çok azdı.

Zafer ev sahibi olarak evini, gönülünü, kesesini TAC'lilere tamamen açmış; misafirlerini memnun etmek için canla başla uğraşıyor. Bunları neden yapıyor? Yüreğinde yurt sevgisi, TAC

sevgisi, birlik ve beraberlik duygusu ve eski günleri yad etme duygusu, okulaşlarıyla arkadaşlık etme duygusu, olmasa bunları yapar mı hiç. İşte gönlü zengin Zafer, yıllardır TAC Avrupa'daki okulaşlarını bir araya getirmek için uğraş veriyor. Bunda da çok başarılı oluyor ama gelin görün ki katılım çok az. Umarım önümüzdeki yıllarda katılım daha da çoğalarak Avrupa'nın başka şehirlerinde otellerde buluşularak katılım rakamlarını çoğaltır birbirimizi daha geniş gruplar halinde toplar mavralarımıza devam eder ve hoş vakitler geçiririz. Geçen Cuma öğleden sonra Zaferlerin evine geldiğimde Eser'le Arif'i masada buldum; çaylarını içiyorlardı. Aralarına katıldım ve ben de çayımı yudumlamaya başladım. Derken soh-

bete başladık. Hiç aklımın köşesinden bile geçmediği halde Almanya'ya Libya'dan nasıl transfer olduğunu anlattım. Bir yıl için geldiğim Almanya'da nasıl 44 yıldır yaşadığımı anlattım.

Derken Eser, Küba seferlerine geçti ve önümüzdeki günlerde 20'inci defa Küba'ya gideceğini anlattı. Bu arada konu kolej yıllarına geldi. Talas'ı 6 senede bitirdiğini söyledi. Bir ara Talas'tan atılması söz konusu olmuş ama Cemal Gürsel vasıtası ile önlenmiş. Ardından Talas'ı bitirmiş fakat Mr. Stone Tarsus'a gelmesine mani olmak istemiş; ama o engeli de bir şekilde aşmış ve TAC'ye gelmiş. Tarsus'ta da ava merak sarmış. Bu arada okulun basket takımının aslarından biri olmuş ve 1968'de Tarsus Amerikan Ko-

leji tarihinde ilk defa Türkiye üçüncüsü olmuş. Biz bunları konuşurken Arif elinde tablet bize yardımda bulunuyor ve gerekli internet bağlantıları ile mavramıza renk katıyordu.

Eser'in derslerle pek alakası yokmuş. Meraklı bir avcı olarak gecelerini genelde Karabucak ormanlarında geçirirmiş. Hatta sabaha karşı okula gelip yatakhane girip uyurmuş. İlk ders Haydar beyin dersi olduğundan Haydar bey onu yatakhane den aldırıp sınıfta uyumasını sağlarmış. O da yastığını alır gelir sınıfın en arkasına geçer uyurmuş. Haydar beyin bu iyiliğini hiç unutamıyorum diyor. Gidip ellerinden öpeceğim diyor Haydar beyin. Eser'in hayatı tam bir macera filmi olabilir. Okulda devamlı tabancayla gezermiş. Pompalı tüfeği varmış. O tüfekle Karabucak ormanında domuz avlarmış. Hatta pompalı tüfekle Stickler binasının önünde fotoğraf bile çektiymiş.

Ömer Temel'le olan maceraları da bir alem Eser'in. Her şeye rağmen 6

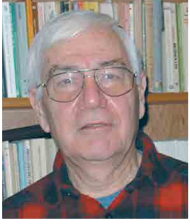
senede bitirdiği Talas orta okulundan sonra geldiği Tarsus'u, 3 senede birmiş. Şaşılacak bir şey doğrusu. Okulu bitirmiş ama Üniversite giriş sınavlarında hiç bir yeri kazanamamış. Erzurum Üniversitesi'nin ilahiyat fakültesine bile girememiş. İsmi yedeklerde çıkmış. Ankara birinci noteri olan babası ve annesi çok kızmış. Hatta annesi git demiş, yedekte bekle; ilahiyat fakültesine gir ve dini de berbat et çık gel demiş. Bu arada ne hikmetse yurt dışına, Almanya'ya gelmiş. Gelmiş ama bu kez aklı da başına gelmiş ve normal öğrenci olmuş. Okuduğu üniversiteyi bitirip çok başarılı işler yapmış... Eserin hepsi bu değil tabii. Başka mavra günlerinde başka yönlerini de dinleriz.

Eser bunları anlatırken Hollanda'dan Ali ve Köln'den Serkan da geldi. Mavra koyulaştı. Onlar da Zafer'le mavraya daldılar. Ne konuştular bilemiyorum ama çok hararetli konuşuyorlardı. Zafer bir taraftan mavraya kulak misafiri olurken bir yandan da

harika karides ziyafeti çekiyordu bizlere. Ardından Levrek ızgara ve rakı fevkalade güzel gidiyordu. Bu arada Zaferin değerli eşi Döröthe de ev sahibesi olarak bizlere eşlik ediyordu. Hep beraber mavraya devam ederken bir de baktım gece yarısı olmuş. Ben okulaşlarımdan özür dileyerek aralarından ayrıldım ve Frankfurt'a doğru yola çıktım. Eve geliğimde saat sabahın 1:30'u olmuştu.

Çok güzel bir 7 saat geçirmiştım Mannheim'da Zaferlerin evinde. Ben ayrıldıktan sonra fıkralar belden aşağıya inmiş ve epeyce gülüp eğlenmişler. Bu toplantıda ben yaşlı olmanın avantajlarını da yaşadım. Eksik olmasınlar hepsi de saygıda katiyen kusur etmediler. Beni kral gibi yaşattılar. Ben başta Zafer olmak üzere bu güzel geceyi yaratanlara çok teşekkür ediyorum; ve böyle güzellikleri kaçıran diğer TACEU grubuna da bir dahaki toplantıya katılmalarını hararetle tavsiye ediyorum.

BOZCAADA

Engin Ünsal
TAC '55

Yıllarca adını duyardım. Bir kere-
sinde uzaktan sisler arkasına saklan-
mış silüetini de görmüştüm. Beyaz kö-
püklü dalgalar sabırsız atlar gibi ona
doğru koşup duruyordu. Arabamda
oturup bir süre onu seyrettim. Uzak
ve ıssız adalar hakkında gördüğüm
filmler, dökümanterler ve kitapları
anımsayıp o adayla ilgili düşler kur-
dum. Acaba oraya gitsem Robinson
Crusoe gibi ilkelliğin içinden çetin
ama mutlu bir yaşam çıkarabilir miy-
dim? O ada da tek başına yaşamının
nasıl bir şey olacağını düşünerek epey
uzun bir süre adayı gözledim.” Bir gün
mutlaka giderim.” diye kendi kendime
söylendim ve yoluma devam ettim.
O bir gün yıllarca gelmedi. Sonun-
da İstanbul’dan, hükümeti eleştiren
yazılar yazdım diye üniversitedeki
öğretim üyeliği görevime son veren
yöneticilerden, paranın çarmihına
gerilmiş sevgiyi anlamayan insan-
lardan bunalınca aklıma o ada geldi.
Bir küçük çanta ve eşimle beraber o
adaya doğru yola çıktım. Geyikli’de
ege denizinin hoyrat rüzgârı ile ta-
nışınca denizin kıyısında durdum ve
tüm sıkıntılarımla egenin mavisini
paylaştım. Rahatlamıştım. Dalgala-
rın kumsalla seviştiğini gördüğümde
ne kavga, ne iş, ne vefasız insanlar, tü-
münü unutmuştum. Dalgalar acıları-

mı almış, yıkayıp beyaz köpüklere dö-
nüştürüp dalgaların sırtına bir resim
güzelliğinde işlemişti. O an kendimi
özgür hissettim. Ağaçlarla, martılarla
bir, denizin ve göğün mavisinde boy
vermeye hazırdım. Nazım’ın dizele-
rini anımsadım: “*bu anda ne düşmek
dalgalara/ bu anda ne hürriyet ne kav-*

*ga ne karım/ toprak güneş ve ben bahti-
yarım”* Geyikli’nin kumsalında adayı
gözleyerek arabalı vapuru beklediğim
dakikalar yaşanması gereken yaşamın
nasıl olduğunu bana denizin aynasın-
dan yansıtıyordu Ben de Nazım gibi o
an mutluydum.

Bozcaada’ya ayak bastığımda tüm
düşlerim yok oldu. Ben sessiz, insanın
çok az, ağaçların ve kuşların alabil-
diğine çok olduğu bir ada düşlerken

bir insan selinin ortasında buldum
kendimi. Şaşırdım. Sessizliğin derin
kuytularında yok olacağımı düşler-
ken bir kent uğultusunun sarmalina
yakalandım. Kendimi gideceğimiz
tatil köyüne zor attım. Burası doğa
ile barışıktı ve denizi pırıl pırıldı. Bi-
raz ferahladım. İlk gün ada hakkında
edindiğim bilgiler ilginçti:

Antik çağda Lukophrys, Yunan
Mitolojisinde Tenedos adıyla anılan
Bozcaada, stratejik konumundan do-
layı çağlar boyunca birkaç kez istilaya
uğramış ve el değiştirmiş. Adadaki
nekropol sahasında yapılan kazılar-
dan anlaşıldığı üzere adanın tarihi
M.Ö 3000 yılına dayanıyor. Adanın
bilinen ilk sakinleri Pelazziler. Daha
sonra sırasıyla Fenikeliler, Atinalılar,
Yunanlılar, Persler, Büyük İskender,
Bizanslılar, Cenevizler, Venedikliler
ve Osmanlılar adaya egemen olmuş.
Fatih Sultan Mehmet’in İstanbul’u
fethetmesinden sonra Bozcaada
Türkler için önem kazanmış ve 1455
de Osmanlı topraklarına katılmış. Bu
tarihten sonra Osmanlılar ve Vene-
dikliler arasında mücadeleler olmuş.
Osmanlı yönetiminde geçen uzun bir
dönemden sonra, Balkan Savaşları
sırasında 1912 yılında Yunanlılar ta-
rafından işgal edilen ada 1923 Lozan
Anlaşması ile Gökçeada ile birlikte

Türkiye Cumhuriyetine bağlanmış.

Haziran ayının sıcaklığını sürekli
esen ince serin bir rüzgâr alıp götürü-
yordu. O rüzgâr sevdalı gönüller için
Eros’un flütü ile inanılmaz güzellikte
bir müziği sevginin saçlarında dolaş-
tırıyordu. O müziği dinleyenler, kim-
seyi umursamadan, insan olmanın
keyfini yaşıyorlardı. Varlıkları ile, ta-
vırları ile bağnazlığın kapılarında sü-
rünen, beyinleri karanlığın suları ile
yikanmış insanlara meydan okuyor-
lardı. “ İnsanız, sizin çağ dışılığınıza
tutsak olmayacağız, insan gibi yaşa-
yacağız” diye haykırıyorlardı. “Ver
elini güzellik” dedim ve kendimi yol-
lara vurdum. Adanın kıyıları mavinin
tüm renkleri ile bir gergef işlemesi
gibi alımlı ve güzeldi. Denizin rengi,
temizliği deniz perilerinin söylediği
şarkılar gibi insanı denize çağırıyor-
du. O gizemli sesin çekim alanı dışına
çıkma olanağıydı. Mavilere doğru
kulaç atarken yaşamın bu kadar güzel
olabileceğini daha önce düşüneme-
dim diye hayıflanıyordum.

Adanın bağ evlerinde yaşayan bir
dostum vardı. Hukuk Fakültesin-
den sınıf arkadaşım Şevket Çizmeli.
Ankara’nın bunaltısından kendine bir
bağ evi cenneti yaratmış. Terasından-
güneşin denizle dansını seyrediyor,
gökyüzünün ucunda o muhteşem gü-

neşin denizle öpüşmesini, biliyorum,
büyük bir kıskançlıkla izliyor. Bağ
kütüklerindeki üzümün insana şara-
bı özleten görüntüsü, evinin hemen
yanına diktiği lavanta çiçeklerinin in-
sanı huzurla dolduran kokusu dostu-
mun rafine zevkini şekillendiriyordu.

Bir akşam denizin üstündeki bir

lokantada yemek yerken uzakta söy-
lenen bir şarkı gecenin ıssızlığında
tabağıma çok gerilerde kalmış bir öz-
lemin kor ateşi gibi düştü. “ adalar sa-
hilinde bekliyorum.../ beni şadet Şa-
diyem başın için” Bu 1950’li yıllarda
okuduğum yatılı okulun gece müta-
laasından dönen arkadaşlarımla ayrı
bir binada olan yatakhaneye giderken
rahmetli Ali Birol’un önderliğinde
söyledikleri şarkıydı. O dağ başında-

ki okulumuzun hüznü dolu geceleri-
ne daha da hüznü katan ama hüznün
aynasında bizleri olgunlaştıran bir
şarkıydı o duyduğum. Ne zaman din-
lesem göz pınarlarıma iki damla yaş
koyan acımasız ama güzel bir şarkıydı
o Talas gecelerinde yankılanan şarkı.

Adadan ayrılırken o güzel temiz sa-
hillerine kıskanarak baktım. Bir daha
gelebilir miyim diye hüznlendim.
Ada gittikçe küçülürken hep o şarkıyı
söyledim içimden. Ada sahillerinde
bekleyeceğim, gelmesini özleyece-
ğim bir sevgilim yoktu ama o şarkının
hüznünü yaşadığım sürece, yitirdi-
ğim ve bir daha asla göremeyeceğim
dostların acısı ile birlikte yüreğime
damla damla akıtıyordum biliyorum.

Bozcada’da dört gün kaldık. Atti-
la İlhan’ın dediği fazlasına paramız
yetmiyordu. Tüm sevdiklerim anıla-
rımdaydı. Gözleri gözlerimden gitmi-
yordu. Zulümler gördük, horlandık,
sonunda tek başımıza kaldık. Ama
sarılacağım şarkılar, arkasına sığına-
cağım şiirler vardı. Vapurun güverte-
sinde Akdeniz’in ılık rüzgârı yüzüm-
de, saçlarımda dolaşırken Bozcaada
arkamda eski sevgililerin anısı gibi
giderek küçülüyordu. Bozcada yaşan-
mış günlerin buruk bir anısı olarak,
sisler arasından bir görünüp bir kay-
bolacaktı.

**Mahmut Telli
TAC '57**

*Bahar gelir gelmez
Sokağa çıkar çıkmaz
Elif'i görür görmez*

diyor şair Metin Eloğlu. Öyle ya, Arif'e ne tarif derler, bilirsiniz. Yaşın genç, kendin dinç; bahar gelmiş vurmuş başına. Kavak yelleri de deli deli esmeye başlamış. İşte o sırada çıkıyorsun sokağa; bir de yavuklunu görüyorsun; Elif'i. Artık gerisini düşünmeye gerek var mı? Arif olan anlar ne halde olduğunu. Zaten o yüzden şair, şiirin ismi-ne, 'arif olan anlasın' demiş.

Arif olan anlasın; gerisini düşünme diyoruz ama, bunu söylerken bile yine de düşünüyoruz. Düşüncesiz insan olmaz elbet. Ben de bugün bunları düşünürken aklıma Ziya Paşa geldi birden. Hani şu düşünmeyi düşünmeye zorlayan, büyük düşünür ve şairimiz Ziya Paşa. Bugün toplumda yaşayan amir, memur, işçi, işveren, yöneten, yönetilen herkesin, bazen sanatı düşünmeleri gerektiğini düşünürken aklıma geldi Ziya Paşa.

Ziya Paşa'yı 60 yıl önce değerli edebiyat hocamız Haydar beyden öğrenmiştim. Çoğunuz Ziya Paşa'yı unutmuş olabilirsiniz ama ben unutmadım; hatta geçen zaman içinde Haydar beyden öğrendiklerimin üzerine de koydum. Çok sevdim Ziya Paşa'yı. İngiliz şair Alexander Pope'u da çok sevmiştim. Onun şiirleri de Ziya Paşa'nunkiler gibi çok öğreticidir.

*Diyarı küfrü gezdim; beldele, kâşaneler gördüm
Dolaştım mülkû İslâmı bütün viraneler gördüm*

diyen Ziya Paşa, o zamanlar küfür diyarı, kafiristan denilen Batı'nın etkisindeki Türk Edebiyatı'nın önde gelen saygın isimlerinden birisidir. *Ziya Paşa, Namık Kemal ve Şinasi ile birlikte, Tanzimat Edebiyatı denilen, Avrupai Türk Edebiyatının, Edebiyatı Cedide'nin kurucularındandır.*

Ziya Paşa'nın yönünü ve eserlerini incelemek böyle dar satırlara sığamayacağından, onun halka mal olmuş beyitlerini sizlere aktarmayı ve bazılarınızın unutmuş olabileceği Ziya Paşa'yı hatırlamanızı sağlamayı uygun görüyorum.

Ziya Paşa'nın kıta, beyit ve mısraları, hemen hemen atasözleri kadar meşhur olmuş ve halk arasında ağızdan ağıza dolaşarak, büyük kitleler tarafından benimsenmiş, ezberlenmiş ve hatta bazıları, aradan 200 yıla yakın bir zaman geçmesine rağmen günümüze kadar gelmiştir. Ben buraya *'toplum için sanat'* gayesiyle çalışan Ziya Paşa'nın, bazı yerlerinde Tanrıya bel bağlamış kalender felsefesini, bazen de devrin büyüklerine sert hücumlarını içeren, 12 bölümlük 'Terkib-i bend'inden bazı bölümleri almayı uygun gördüm. Bunları okurken çoğunuz kendinizi bu satırların içinde bulacak ve Ziya Paşa'ya çok hak vereceksiniz. İşte Terkib-i bend'in beşinci bölümünden seçtiklerim:

**Dehrin ne safa var acaba sim-ü zerinde
İnsan bırakır gider hepsini hin-i seferinde.**

Seyretti hava üzre denir tahtı Süleyman
Ol saltanatın yeller eser şimdi yerinde.

**Canan gide, rindân dağıla, mey ola rizân,
Böyle gecenin hayr umulur mu seherinde?**

Yıldız arayıp gökte, nice turfa münecim,
Gaffet ile görmez kuyuyu, rehğüzerinde.

**Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz,
Şahsın görünür rütbe-i akli eserinde.**

Terkib-i bend'in sekizinci bölümünden seçtiklerime bakın bir de:

**Her şahs-ı harimi haka mahrem mi sanırsın?
Her taç giyen çulsuzu Ethem mi sanırsın?**

Dehri arasan binde bir adem bulamazsın;
Adem görünen herkesi adem mi sanırsın?

**Çok mukbili gördüm ki güler; içi kan ağlar;
Handan görünen herkesi hurrem mi sanırsın?**

Hali ne zaman kaldı cihan ehli tama'dan
Sen kendini bu âleme elzem mi sanırsın?

**En ummadığın keşfeder esrar-ı derunun,
Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsın?**

Bir gün gelecek sen de perişan olacaksın,
Ey gonca, bu cemiyyeti her dem mi sanırsın?

Ya şu dokuzuncu bölümden seçtiklerime ne demeli:

**Pek rengine aldanma, felek eski felektir.
Zira feleğin meşreb-i nazası, dönektir.**

Allaha sığın şahs-ı halimin gazabından
Zira yumuşak huylu atın çiftesi pektir.

**Yaktı nice canlar o nezaketle tebessüm,
Şir'in dahi kastetmesi cana gülerektir.**

Bed-asla necâbet mi verir hiç üniforma?
Zer-dûz palan ursan eşek yine eşektir

**Nush ile yola gelmeyi etmeli tekdir;
Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir.**

Yukarıdaki beyitleri seçerken, herkesin kolayca anlamasını sağlamak amacıyla, içinde Türkçe sözcüklerin bol olanlarını seçmeye gayret ettim. Yoksa Ziya Paşa bu kadarla biter mi hiç? Buna rağmen bilmem dikkat ettiniz mi? Okuduğunuz beyitleri hepimiz her gün şu ya da bu biçimde yaşamaktayız. Hangi düzeyde olursak olalım; ister yönetelim; ister yönetilelim; bu okuduklarımızın bir kısmını sezinliyoruz, duyuyoruz veya söylüyoruz; bazen Ziya Paşa'nın ağzından, bazen de kendi sözcüklerimizle...

Ama daha da rahatlamak için gelin Ziya Paşa'nın başka bir beytini beraber okuyalım:

İç bade, güzel sev var ise akli şuurun
Dünya var imiş, ya ki yoğ imiş; ne umurun!

Adaaaaaam sen de, bunu da söylemezsek, şu kısa ömrümüzü daha da kısaltır; stresten gümler gideriz vallahi...

SÖZLÜK:

Dehr: Dünya
Sim-ü zer: Gümüş ve altın
Hin-i sefer: Yolculuk zamanı (ölüm)
Rindan: Rintler; kalender kişiler
Rizan: Dökülmüş
Turfa: Beceriksiz, acemi
Rütbe-i akil: Akıl derecesi
Her şahsı harim: Herkes
Haka mahrem: Tanrının en yakını
Har: Eşek
Mukbil: İktbal mevkiindeki kimse
Hurrem: Mesut
Handan: Gülen
Hali: Boş
Ehli tama: Dar gözlü, tamahkâr olan
Esrarı derun: İnsanın içindeki sırlar
Feleğin meşrebi nazası: Feleğin derde deva olmayan dönek huyu
Şahsı halim: Yumuşak huylu kimse
Şir: Aslan
Bed aslı: Sütü bozuk, kötü asıllı
Necabet: Asalet
Zerduz: Sırmalı, sırma ile dikilmiş

**Serkan Taylan
TAC '90
Almanya**

O GÖKKUŞAĞI Kİ...

Stephen King'in UR adlı kısa romanının bir yerinde, sonradan bulunan ve ünlü bir yazara ait olduğu iddia edilen bir edebi eserin gerçekten o yazara ait olup olmadığını test eden bilgisayar programlarının bahsi geçer. Örneğin, tüm dünya Hemingway'in yazdığı şu kadar eser var diye bilirken, kim bilir nerdeki bir kilerde tesadüfen keşfedilen tozlu bir manuskriptin de Hemingway'e ait olduğu iddia edildiğinde, bu tür bir program, Hemingway'in cümle yapılarını, yazım tarzını, özetle özgün edebi izini, karşılaştırma yöntemiyle bu yeni keşfedilen eserde "arıyor". Tam olarak bulamaz ise, bu taklitir, yahut, başka birinin eseridir, diyor. Bulduğu takdirde ise hayranlara müjdeyi veriyor: Nurtopu gibi bir Hemingway eserimiz daha oldu.

İşte bu haftasonu, bu bilgisayar programının yaptığını doksanlarda Silikon Vadisi'nde değil, ellilerde Tarsus'ta yapanlardan biriyle aynı sofrada misafir edildik.

'74 mezunu Zafer abi ev sahipliğinde artık gelenekselleşen TAC Avrupa toplantıları 2009'da başlamıştı. Bunları 2012 ve 2014 takip etti. Yeme, içme, hatır sorma, TAC anlatma, TAC dinleme, yalnızlık katletme ve özellikle biz çömezler için ufuk genişletme odaklı bu toplantıların yeri hep Zafer abinin Almanya'nın Mannheim şehrindeki Halil İbrahim sofrası, onur konluğu daima Mahmut Telli '57.

Mahmut abi TAC'de okurken,

edebiyatta henüz işlemedikleri şiirlerin Byron mi, Keats mi olduğunu ayırt eden, hatta bundan sınav edilen bir gelenekten. 14 yaşındaki bir çocuk, bakıyor, mümkün değil arkadaş, diyor, Kipling böyle yazmaz, olsa olsa Shelley'dir bu, diyor. Akıl alır gibi değil. Peki, övünülmeyecek şeyler olmamış mı ellilerde TAC'de? Olmuş, o zaman dahi olmuş. Okul şöyle bozuldu, böyle bozuldu demeden, tarihi de iyi bilmek önemli demek.

Buluşmanın ikinci hakim rengi, Eser abi '69 deneyimlerini mezuniyet yılının çok ötesine taşımış, deyim yerindeyse markalaşmış bir isim. Kaçınıcı buluşmamız, daha maceralarının onda birini dinlediğimizi zannetmem. TAC mezunu Gambiya'da ne arar ve ne bulur, muhabbet ortamını bulursanız kendi ağzından dinleyin. Zeytin yağının faydaları konusunda kitap yazdığını duyarsanız, mutlaka edinin. Ufuk açtık diyorum ya, fırtınalı havalarda balkonda ne yapılır, ne yapılmaz, pes dersiniz.

'78 Arif abi ile '90'dan ben ve Ali bir değil birkaç yaşımıza birden daha girdik sanıyorum. Eve dönüş yolunda zihin damağımda kalan şu oldu: O da TAC, bu da TAC. Gökkuşağı, bu işte.

O gökkuşağı ki, Güner Baykal'dan, Haydar Göfer'e, Hüseyin Ağa'dan, Hans Meyer'e, iki TAC'li bir araya geldikçe yadedilen birçok rengiyle, dünyanın dört bir köşesindeki nemli gönüllerde her güneş açtığında, ufukta...

**Metin Atamer
TAC ' 61**

Gitme bahar gelmeden çiçekler seni özler
Değmesin sana keder, mutluluk çabuk biter
Her bahar çiçekle senden esenlik gelir
Bahçede bir sevinç bir telaş sergilenir

Çiçeği dalda kokla solup düşmeden yere
Baharla dolsun hayat sevgiyle gönüllere
Çok isteme hayattan sevdâğ sonu tez gelir
Ayrılık üzer yari, benden eser gizlenir

TAC Mezunlar Derneği olarak geçtiğimiz günlerde çok özel ziyaretçilerimiz vardı. Alzheimer hastalığı olan İlhan Yoncacı TAC '47 mezunu abimizin oğlu, gelini ve ailesi, İlhan Abimizin TAC anılarına dair bilgiler bulmak için İstanbul'dan Tarsus'a gelerek bizleri ziyaret ettiler.

İlhan Abimiz en yakınlarını bile güçlükle hatırlıyor olmasına rağmen TAC'de geçirmiş olduğu yıllara dair tüm detayları hatırlıyor. Betül Ablamızın babası ile de sınıf arkadaşı olan İlhan Abimize telefon ile ulaşan oğlu Mehmet Bey elinde tuttuğu 47 dönemi yılığından tek tek arkadaşlarının ismini okudu, İlhan Abi ise her arkadaşını yaşadığı şehir ile hatırlayıp, o dönemdeki okul müdürü ve öğretmenleri bizlere dakikalarca anlattı.

Oğlu Mehmet Yoncacı'nın hazırladığı İstanbul'dan Tarsus'a uzanan hikayeyi sizlerle paylaşmak istedik.

Bu yazıda sizlere babam İlhan Yoncacı'nın Tarsus Amerikan Koleji'ne olan sevgisini elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım.

Kendisi 1947 mezunu ve şu anda 86 yaşında. İstanbul'da özel bir bakım evinde kalıyor çünkü maalesef Alzheimer hastası.

TAC'den mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi İşletme Bölümü'ne kayıt yaptırmış fakat ablasının ani vefatı nedeni ile yaşadığı üzüntüyü atlatabilmek adına Kore Savaşı'na gönüllü olarak katılmış. İyi derecedeki İngilizcesi sebebi ile Kore Savaşı'nda tercümanlık görevinde bulunmuş. Türkiye'ye döndükten sonra bir süre babasının kereste fabrikasında çalışmış ancak hayatını İstanbul'da sürdürmeye karar vererek İstanbul'a taşınmış.

Babam karakter olarak içe kapanık ve ağzı sıkı biridir bu nedenle de geçmişinden pek bahsetmez, bizler geçmişe yönelik sorular sordumuzda da hep geçiştirir. Aramızdaki yaş farkı oldukça fazla, bizler onun 3 evlilik yaptığını ve benimle birlikte 2 çocuğu olduğunu biliyoruz sadece. İlk evliliğini gençlik hatası olarak görebiliriz, ikinci evliliği ise çok uzun sürmemiş. Son evliliğini ise rahmetli annem ile yapıp, onunla da 17 sene evli kaldıktan sonra öğrencilik yıllarında dediği gibi bekarlık sultanlık diyerek bekar yaşamaya başlamış ve halen de bekar

olarak hayatını devam ettirmektedir.

Hatırladığı çok nadir kişi ve olaylar var. Bunlardan biri de Tarsus Amerikan Kolejinde geçirdiği güzel günler. Öyle ki okul müdürü ve eşinin isminden tutunda yaptıkları sporlara, futbol oynamasından okuldaki disipline, saygıya kadar her şeyi anlatıyor. Bunları o kadar güzel ve mutlu bir şekilde anlatıyor ki her seferinde iyi ki böyle bir okulda okumuşum diyorum.

Babamın anlattıkları beni ve eşimi öyle etkiledi ki bazı hatıraları tekrar canlandırabilmek, o günlere ait bazı anıları bulabilmek ümidiyle eşimin ailesi ile birlikte Tarsus yollarına düştük.

Okulu gördüğümüzde kalp atışlarımızın hızlandığını hepimiz hissederek olduk. Bizler her ne kadar o okulda okumamış olsak da okulun kendisine ait bir havası ve misyonu olduğunu daha görür görmez anladık.

Okul yetkilileri ile görüşmek istediğimiz zaman bizleri hemen TAC Mezunlar Derneğine yönlendirdiler. Mezunlar Derneğinde Ali Cerrahoğlu ve dernek çalışanları bizleri büyük bir ilgi ile karşıladılar.

Kendilerine babamı anlatınca hem

çok mutlu oldular hem de ellerinden gelen tüm imkanlarla o yıllara ait belgeleri çıkarttılar. 1947 yılına ait yılığın görünce hemen oradayken babamı aradım ve sınıf arkadaşlarını sordum. Babam neredeyse tüm arkadaşlarını hatırladı ve onların nereli olduklarını, genel karakterlerine varana kadar anlattı.

Bunun üzerine önce yıllıktaki tüm sayfaların resimlerini daha sonra da okulun resimlerini çektik. Hatta babam için Giftcenter'dan TAC t-shirtleri aldık.

İstanbul'a gelir gelmez babamın yanına gittik. Hediyelerini verip, yıllıktaki resimleri gösterdik. Babam önce çok şaşırdı, resimleri nereden bulduğumuzu sordu çünkü okula gittiğimizi unutmuştu. Okulu ziyaret ettiğimizi duyunca o an TAC günlerine geri döndü. Tek tek tüm arkadaşlarını tanıdı, hepsiyle ilgili hatırladıklarını anlattı. Giftcenter'dan aldığımız t-shirtleri gösterince babamın mutluluğu daha da arttı. Hemen bir tanesini giydi, çocuklar gibi sevindi.

Şimdi onu her ziyaret edişimizde resimleri tekrar gösterip onun anılarını canlı tutmaya çalışıyoruz.

Bizlere bu imkanı sundukları için TAC Mezunlar Derneğine teşekkürlerimi sunuyorum, okulunuzdan mezun olan herkese sevgi ve saygılarımı iletiyorum.

Mehmet YONCACI

Gençay Kasapçı Sergisi

TARSUS SEV'DE MUHTEŞEM MEZUNİYET

Ortaokul 8. sınıfı tamamlayan öğrenciler hayatlarında bir başka evreye geçmenin coşkusunu öğretmenleri ve aileleriyle birlikte yaşadılar.

Törende TAC Mezunlar Derneği Başkanı Ali Cerrahoğlu ve Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Ruhi Koçak'ta TAC '84 konuşma yaptılar.

Yapılan konuşmaların ardından 8. sınıf öğrencilerine okul müdürü tarafından mezuniyet belgeleri verildi.

TAC MEZUNİYET

Muhtar Kent'in yapmış olduğu konuşmasından bir bölüm:

The most important learnings in his professional career of 36 years are the importance of innovation, empathy, the critical nature of running a successful network of relations, strategies for conflict resolution, and the foundations of his leadership, which he states, were all rooted in TAC.

Here are the important principles of life which he hopes will guide the new graduates of TAC:

1. Do not forget your classmates from TAC, for they will be the most important values in the years beyond, and keep these bonds strong through your life.

2. Remember that education holds a transformative power and has responsibilities attached to it, responsibilities for each other, the ones to the community you are in, and of course

responsibilities to your country.

3. You will soon graduate from universities and start your career. Try to start from the bottom and chase your passions.

4. Never eat alone, even when you have a very hectic schedule, as it will help you keep your interpersonal relationships strong, and you can always learn something new from the person sitting with you at a dinner table.

5. Always be humble. Vanity is a bad thing which is not worthy of TAC graduates or students.

6. Decide on what you will not do. If you are able to focus on the path ahead, you will see that the path to success will turn out to be even shorter.

7. Please give time to yourself. Your job, your career is important, but you should not steal from the time you will spend with your family or for yourself.

8. Remember that the world belongs

to those who proactively are never satisfied with where they are. There is always a better, more developed way of doing things.

9. Know how to give as much as take, so that you keep a nice balance. You should always find somebody to help, a young mentor, an aged relative and you will in time see that you are happy.

Mehmet Nane'in konuşmasında TAC 2014 mezunlarına vermiş olduğu tavsiyeler:

- Constant self-improvement and being open to innovations and changes
- Awareness of one's own weaknesses, planning accordingly, thus attaining long term success
- Keeping up to date with trends of the consumers and the new generation
- If you have an idea, research, plan

and act on it!

- Trying to learn from the many different people and personalities you will encounter
- Supporting your community, and do not be alienated from the society in which you live. Take active role in fighting with social injustice, and be involved. You will see that this makes you happier, and confident members of the society.

Mehmet Nane also advised TAC graduates to stay in touch with each other, for this will be their most valued treasure from TAC.

ÇOK KIYMETLİ TAC AİLEM

Tarsus Amerikan Koleji 2014 Mezuniyet töreni Cuma akşamı okul kampüsünde yapıldı.

Güzel bir tören hazırlanmıştı. 2014 Dönemi mezunlarının Stickler'den sıra ile inmesi ve Türk bayrağı ve TAC Bayrağı'nı taşıyan öğrencilerimizin önderliğinde kapalı spor salonuna kadar yüründü. Yağmurlu havadan dolayı tören Kapalı spor salonunda yapıldı. Öğrenciler, davetliler ve konukların salonda yerlerini almasından sonra, TAC direktörü Mr. Hanna kısa bir konuşma yaptı. Daha sonra TAC 84 mezunumuz, SEV yönetim kurulu üyesi sevgili Mehmet Nane mezun kardeşlerine hitaben çok samimi ve onların hayata iyi hazırlanabilmeleri için tecrübeleri ile dolu çok güzel bir konuşma yaptı. Yine TAC 71 mezunu Muhtar kent abimiz (Amerikada'da olduğu için önceden kaydedilmiş) hayat dersi niteliğinde güzel bir konuşma yaptı. 2014 mezunlarından ilk 3'e giren öğrenciler'e başarı plaketleri verildi.

2014 Mezunlarına diplomalarını; okul yöneticileri ve onlara büyük emekler vererek yetiştiren öğretmenleri büyük bir samimiyet ve sevgi dolu kucaklama ile verdiler. Kapalı spor Salon'undaki tören sona erdi, Sticklerin önüne geçildi. 2014 mezunları Stickler'in basamaklarında marşlar ve coşkulu kutlamalarla keplerini havaya attılar. Arkadaşlarından ayrılmanın verdiği hüznün, yepyeni hayatlara başlayacak olmanın heyecanı içindeydiler. Mezun abi ve konuşmacıların, benim ve bütün mezunların düşüncesi olan, "

TAC MEZUNLARI, HAYATINIZIN, EN SAMİMİ, CANDAN, ÇIKARSIZ, KARŞILIKSIZ DOSTLUKLARINA SAHİPSİNİZ " bunu ileride daha iyi anlayacaksınız. Bundan dolayı birbirinize sınırsız sarılın ve ömür boyu bu dostlukları, kardeşliği devam ettirme ve geliştirme yoluna gidin. Bu hatırlatmalarla yeni mezunlarımıza aramıza " HOŞGELDİN TAC 2014 " diyorum. Kızım İpek Gök; 2014 mezunları içinde, bizleri gururlandırarak bu sene mezun oldu. TAC 1947 mezunu olan dedesi Mehmet Azmi Gök ve ben bu mutlu anı yaşamak için 13 yıl bekledik. Büyük mücadeleler, gayretler sonucu bugünlere gördük. Küçük kızım Buket TAC lise birde okuyor, bizim okuldaki temsilcimiz. Ben öncelikle eşim Funda'yı ve bütün mezun anneleri kutluyorum ve onları canı gönülden alkışlıyorum. Çocuklarının iyi bir eğitim alabilmesi için çocukları ile beraber büyük bir mücadele verdiler ve biliyorum ki çağdaş, bağımsız Cumhuriyet'e, Atatürk ilkelerine bağlı. Ailesine, toplumuna, vatanına faydalı, hayırlı evlatlar yetiştirmek için bu fedakar mücadelelerine sonuna kadar devam edecekler. Sevgili babalara'da teşekkür ediyorum zor olanı seçip çocuklarını TAC'de okutukları ve fedakarlıkları için. TAC'yi yüceltmek için büyük gayret ve fedakarlıklar gösteren SEV yöneticilerine, TAC'nin yönetici ve öğretmenlerine, Mezunlar derneğine ve mezunlarına sonsuz şükranlarımı sunarım. Sevgi ve saygılarımla.

Erdem Gök 83

Onur Kurulunun seçtiği Ertan Dumanlı Örnek Öğrencisi seçilen Bade Turgut Dernek Başkanımızın elinden plaketini alırken.

İpek 2014, Buket 2018, Erdem 1983, Funda Gök

TAC 1947 mezunu Mehmet Azmi Gök, oğlu TAC 1983 mezunu Erdem Gök, kızları TAC 2015 mezunu İpek Gök, TAC 2018 Buket Gök Erdem Gök'ün eşi Funda Gök, ablam İlkay Gök, yığnim Mehmet Azmi Gök, yığnim Nida Dövençi

“TAC öğrencisi mezun olduğunda güçlü bağları olan bir network’un parçası olduğunu bilir”

TAC Türk Müdürü

Günseli Yüksel

Röportaj: İrem Yüksel

1980’de TAC ile ilk tanışmanızdan bahseder misiniz?

TAC’ye 1980 yılında girdim. Tarsus Amerikan Koleji’ne kız öğrenci almaya bir yıl önce başlamışlardı. Okulda böyle bir değişiklik olması ile doğan bu fırsat ve okulun köklü geçmişi anemi ve babamı çok heyecanlandırıyordu.

Okula kayıt için geldiğimiz günün gibi hatırlıyorum; kapıdan girdiğim an çok büyüldüm. Sevgili Betül Abla yapmıştı kaydımı.

TAC’deki öğrencilik yıllarım hayatımın en özel dönemlerinden biri oldu. Çok keyifli öğrencilik yaptık biz. Öğrenirken aynı zamanda çok eğlendiğimizi, okula severek geldiğimizi çok iyi hatırlıyorum.

Hala birçok arkadaşımınla sık sık görüşüyoruz. Her buluşmamızda kaldığımız yerden yeniden devam ediyoruz; her buluşmamızda yeniden 18 yaşımıza dönüyoruz hepimiz.

Kaç yıldır TAC’de görev yapıyorsunuz? TAC’de çalışmaya nasıl karar verdiniz?

Bu yıl TAC’de 20.yılımı çalışıyorum. 1994 yılının son aylarıydı. Mersin’de bir devlet lisesinde öğretmenlik yapıyordum. Çok sevgili Edebiyat Hocamız Mustafa Nacar’ın bana telefon edip, “Neyi düşünüyorsun? Bu okulun sana ihtiyacın var; gelecek hafta gelip göreve başlayacaksın” demesi hayatımda dönüm noktası oldu.

Çok da iyi olmuş. 20 yıl, hep çok keyif alarak çalıştım TAC’de. Benim ve ailemin, hayatımızın bir parçası oldu TAC; bizim evde konuşurken hiç “TAC” denmez, hep “bizim okul” dur orası.

Eğitim felsefeniz nedir?

Yaşadığımız bilgi çağında bilgiye ulaşabilen herkesin iyi bir öğrenim görebileceğine, dolayısıyla öğrenmeyi öğrenmenin esas olduğuna inanıyorum. Bilgiye her yerde ulaşılabilir ama eğitim emek ister. Eğitim bence kendine güven duyan, çevresindekilerle iletişim kurabilen, topluma hizmet eden, kendine inanan, kendiyle barışık olan ve daha da önemlisi öğrenmekten haz edebilen mutlu bireyler yetiştirmektir.

Yeni göreviniz neleri kapsıyor? TAC’yi 5 yıl sonra nerede görmek istiyorsunuz?

Öğrencilerimizin hem sosyal hem de akademik performanslarına katkıda bulunmak; birer dünya vatandaşı olarak yetişmeleri için ihtiyaç duyacakları alt yapıyı hazırlamak ve kariyer planlamalarına destek olmak. Öğrencilerin farklı öğrenme ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak, okuldaki tüm faaliyetleri öğrencilerin öğrenmeleri doğrultusunda planlamak.

Tabii ki, tüm bu hedeflere ulaşabilmek için okulumuzdaki tüm pay-

daşların aynı hedefler doğrultusunda karşılıklı güven ve şeffaflık ilkeleri ile kenetlenerek, birlik, beraberlik ve dayanışma içinde olması.

Tüm öğrencilerimizin akademik çalışmaların yanı sıra hem sportif aktivitelere hem de toplum hizmetleri çalışmalarına aktif olarak katıldıkları bir okul hedefliyorum. Bunun yanı sıra, Uluslararası Bakalorya programını öğrenci ve velilerimize daha iyi anlatabilmeyi, programdan daha çok öğrencimizin faydalanması için çalışmalar yapmayı planlıyorum.

Hepsinden önemlisi, tüm öğretim kadrosu olarak Atatürk ilkelerine bağlı, daha iyi bir dünya hedefleyen, insani değerlerin ve sorumluluklarının farkında olan, uluslararası anlayışa sahip bireyler yetiştirmeyi hedefliyoruz.

Uluslararası Bakalorya programından biraz bahseder misiniz? Program TAC’ye nasıl bir avantaj sağlıyor?

Uluslararası Bakalorya bugün 146 ülkede, 3747 okulda uygulanmakta olan ve uluslararası bir diploma alınmasına olanak sağlayan bir program. Asıl hedefi dünya vatandaşı yetiştirmek olan IB Diploma Programı, mezunlarına, birçok ülkede üniversiteye giriş aşamasında ayrıcalık sağlıyor. Programın, öğrenciyi çok yönlü yetiştirecek şekilde tasarlanmış olması ve programdaki değerlendirme metodları öğrenciye aynı zamanda hayat be-

cerilerini kazandırmayı da amaçlıyor; böylelikle IB deneyimi kazanmış öğrenciler sadece üniversiteye girebilme becerilerini değil, üniversitedeki öğrenimleri sırasında ve iş yaşamında ihtiyaçları olan becerileri de edinmiş oluyorlar.

Bölgede, programı sunan tek okul olmamız, Tarsus Amerikan Koleji’nin sadece bölgede değil, aynı zamanda tüm Türkiye’de tercih edilme nedenlerinden biri.

Burslu öğrenci sayısı ve tuğla projesi ile ilgili olarak neler düşünüyorsunuz?

Tarsus Amerikan Koleji mezunları, okulumuzun sunduğu eğitim fırsatlarından Türkiye’nin her bir köşesinden daha çok başarılı öğrencinin faydalanabilmesini amaçlıyorlar.

Türkiye’nin farklı bölgelerinden gelen öğrencilerimiz, farklı birikimleriyle okulumuzun kültürel zenginliğine katkıda bulunmalarının yanı sıra, akademik başarıları, sosyal çalışmalardaki katkıları ile de diğer öğrencilerimize rol model oluyorlar.

TAC başarısının sırrı nedir?

Öğrencilik yılları süresince, aramızdaki güçlü bağ ve aidiyet duygusu bizim kendine güvenen bireyler olarak yetişmemizi sağlıyor. TAC öğrencisi mezun olduğunda güçlü bağları olan bir network’un parçası olduğunu

bilir; kendine güvenli olmasının yanı sıra, içinde yer aldığı aktivitelerden dolayı içinde bulunduğu toplumun ihtiyaçlarının bilincindedir ve liderlik özellikleri kazanır. Her şeyden önemlisi adil olmayı ve hakkını aramasını bilir. TAC mezunu, okuldaki kültürel zenginlik ve aktivitelerin çeşitliliği sayesinde dengeli ve donanımlı bir birey olarak yetişir.

Yaklaşık 5 veya 6 yaşındaydım. Ailecek gittiğimiz yerin aslında ailemizin bir parçası olduğunu henüz bilmiyordum. Kapıdan girdiğimiz an annem elimden tuttu ve “Hadi gel İrem seni çok tanıştırmak istediğim abi-ablalar var.” dedi. Koca bir bahçe ve o kadar çok insan vardı ki; herkes birbirine sarılıyor, heyecanla bir şeyler anlatıyor ve

her yandan kahkaha sesleri geliyordu. Ben de tanışmaya başladıkça anladım; bu insanlar, annemin üzerinden yıllar geçse bile ‘çok yakın arkadaşım’ diye tanıştırdığı, görüşmedikleri zaman süresince yaşadıklarını, işini, bizi –ailesini paylaştığı ve sürekli yüzlerindeki gülümseme eksik olmadan bahsettikleri anılarını (ve tabi ki bir klasik olarak ‘Trem biliyor musun annen küçükken...’le başlayan cümleleri) hatırladığı insanlardı.

Herkes bir ‘biz’den bahsediyordu. Önceleri anlam veremesem de zamanla anladım; o bahçedeki tüm insanları aynı özneye cümleye başlatan şey aslında ‘TAC ruhu’ dedikleri o her yıl aynı gün o kadar insanın o bahçede toplanıp bir önceki yıldan bu yana sanki hiç zaman geçmemişçesine aynı yakınlıkla konuşup gülebilişiydi.

Ve üzerinden yıllar geçti.

Şimdiye kadar hala kimi haftasonu babama, bana ve kardeşime o her yılki heyecanla “Sınıfımla tanışmanızı istiyorum.” der. Biz hala kimi haftasonu soframızı, evimizi, gezmemizi, zamanımızı ve kahkahalarımızı Idil’e ve bana ‘kardeş’ olarak tanıştırdıkları güzel insanlarla paylaşıyoruz. Yıllarca ailemin bir parçası dediğimiz yerde yaşayan, bir gün çok uzakta bile olsalar her yıl aynı gün araya hiç uzaklık girmemiş gibi cümlelerine ‘biz’ diyerek başlayabilecek insanlar ‘kardeş’ten başka nasıl tanıştırılırdı ki zaten?

Ropörtaj: Ahmet Ersöz TAC '83

Yılın İşadamı Ödülü

Bursa Sanayici ve İşadamları Derneği (BUSİAD) tarafından düzenlenen Doğan Ersöz Yılın İşadamı ve Başarı Ödülü'nü Yönetim Kurulu Başkanımız Halil Murat Orhan aldı. Ödül töreninde bir konuşma yapan Yönetim Kurulu Başkanımız, birçok ülkede faaliyet gösterdiğimiz dikkat çekti ve 2007 yılında okyanusa açıldığımızı belirterek şunları söyledi:

“Global denize göre küçüktük ama kendimizi kabul ettirdik. Türkiye ana limanımız ve uluslararası sularda giderken en büyük güvenimiz.”

Geçmişe baktığımızda çok iyi bir eğitim sürecinden geçtiğinizi görüyoruz. O yılları bize anlatabilir misiniz?

İnal Ertekin İlkokulu'ndan mezun olduktan sonra Tarsus Amerikan Lisesi'ne kayıt oldum. Matematiğe ilgi duyan, başarılı bir öğrenciydim. Farklı okullar arasından Tarsus Amerikan'ı seçmem, hayatımın en önemli kararlarından biridir. Orada yedi sene boyunca yatılı okumak beni çok etkiledi. Lisenin ardından Boğaziçi Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü'nü tamamladım. Bir sene kadar burada çalıştıktan sonra hem yabancı dilimi geliştirebilmek hem de mühendisliğin üzerine finans donanımı kazanabilmek için ABD'de San Francisco Üniversitesi'nde MBA yaptım. Öte yandan, hayatım boyunca bir şeyler öğrenmeye devam ettim.

Okul hayatı, iş başarısında sizce ne kadar etkili rol oynuyor? Bu anlamda Tarsus Amerikan'da hayatınıza yön veren neler öğrendiniz?

Okul başarısından çok okul tecrübesi bence daha önemli. Çünkü her zaman okullarından iyi derece ile mezun olanlar iş hayatında başarılı olamayabiliyorlar. Bu açıdan Tarsus Amerikan'da küçük yaştan itibaren 7 yıl yatılı okumuş olmak kendi ayak-

larım üzerinde durma yetisini bana genç yaşta kazandırmış oldu. Kendi kararlarını almanın özgüvenini, gurunu yaşadım. Sonrasında hayatta hiçbir şeyden çekinmedim.

Yatılı okumak nasıl bir tecrübeydi?

Hem benim hem ailem için zor ve öğretici bir tecrübeydi. Bugünkü teknoloji o zamanlar yoktu tabii. Hafta da bir santralden bağlattığımız saatlerce bekledikten sonra yapabildiğimiz telefon görüşmelerimiz oluyordu. Mektuplar ve 2-3 ayda bir benim veya ailemin ziyaretleriyle özlem gideriyorduk. Ama daha öncede söylediğim gibi yatılı okumak sorumluluk duygumu çok geliştirdi ve bunun avantajlarını her zaman yaşadım.

Tarsus Amerikan'da yatılı okumaya alışma süreciniz nasıl oldu? O yıllara ait bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

Çok kolay alıştım. Bunda Tarsus Amerikan'a başladığım gün yemekte köfte – patates olması da etkilidir. Bu içimi çok rahatlatmıştı, çünkü ben çok yemek seçerim ve çocuklukta en sevdiğim şeylerden biriydi köfte – patates. Ama sonrasında kantinin müdavimlerinden oldum. Arkadaşlarım beni böyle hatırlıyorlardı.

Tarsus Amerikan'ın etkinliklerine katılabiliyor musunuz?

Son 4-5 senedir iyi katılım gerçekleştirdiğimi düşünüyorum. 3 kere Homecoming'e gittim. 2012 'de de Kariyer Gününe katılarak öğrenci arkadaşlarımla iş yaşamı deneyimlerini paylaştım.

Dönem arkadaşlarınızla görüşebiliyor musunuz? Bursa'da Tarsus Amerikan'dan arkadaşlarınız var mı?

İstanbul'da faaliyetler oldukça katılmaya çalışıyorum. Aradan yıllar geçince eski arkadaşlarınızı daha çok özölüyorsunuz. Bursa'da da Tarsus

Amerikan mezunları olarak bir araya gelmeye çalışıyoruz. Ama esas sosyal medya üzerinden birbirimizden haber alıyoruz.

Babanızın sizin eğitiminizde en çok dikkat ettiği unsurlar nelerdi?

Babam hakikaten çok çalışkan bir insandır. Çocukluk yıllarımda babamın gece gündüz çalıştığını hatırlarım. Orhan Holding'in bugünlere gelmesinde kendisinin özverisi çok önemlidir. Akşamları yemekten sonra yaptığı fabrika ziyaretlerine bazen ben de katılırdım. Çalışanların moralini yükseltmeye yönelik ziyaretlerimizde çok fazla şey öğrenmişimdir.

Bu ziyaretlerde çalışanlarla konuşur, üretimi izler, kimi zaman da masa tenisi oynardık. Bu geziler o zamanlar benim için hem iş hem de eğlence anlamına geliyordu. Çocukluk yıllarımdaki eğitimimden belki de en çok aklımda kalan bu geziler olmuştur. Dedem ve babamın bize aktardığı en temel ilke, dürüstlüktür. Çalışkanlık, dürüstlük ve şartlar ne olursa olsun yalan söylememek, yetiştirilmemizde babamın en çok dikkat ettiği unsurlar olmuştur.

Kimya Mühendisliği okumaya nasıl karar verdiniz?

Lise yıllarında üretimde kullandığımız en önemli madde süngerdi. Yani poliüretan... Üretimimiz kimya ağırlıklı bir yolda ilerliyordu, bu nedenle kimya mühendisliğini tercih ettim. Mühendislik, disiplin olarak problem çözme yaklaşımı kazandırıyor. Dolayısıyla kimya bilgilerim zaman zaman işime yarasa da mühendislik eğitiminden edindiğim problem çözme yeteneğini çok daha fazla kullanıyorum. MBA eğitimim ise, hem yurtdışı tecrübem olsun hem de mühendisliğin üzerine finans eğitimi almalıyım düşüncesinden hareketle ortaya çıktı.

İş hayatına nasıl atıldınız?

Üniversite yıllarında derslerden kalan zamanlarda burada çalışıyordum. İngilizcem iyi olduğu için yabancı konuklarla yapılan toplantılara katılıp tercümanlık yapıyordum. Eğitimimi tamamladıktan sonra San Francisco'daki önemli bir firmada broker olarak görev yaptım. Askerlik görevimin ardından 1994 senesinde buraya döndüm. Giderken de gelirken de yetiştirme tarzımız ve karakter özelliklerimiz, bizi bu görevi üstlenmeye doğru getirdi. Kafamda hiçbir zaman başka bir iş yapma düşüncesi olmadı.

Bize Orhan Holding'i anlatır mısınız?

Orhan Holding, 1972 yılında Teknik Malzeme firmasının kurulması ile Otomotiv Sanayisindeki yerini almıştır.

Dünyanın en büyük otomobil üreticilerinin çeşitli parça gereksinimlerini karşılamak için Türkiye, ABD, Meksika, İngiltere, İspanya, Slovakya, Fransa, Romanya, Macaristan, Güney Kore, Rusya, Hindistan ve Çin'de sahip olduğumuz fabrikalar ile 3 kıtada toplam 13 ülkede üretim yapıyoruz.

Ana faaliyet konumuz %85'lik bir payla Otomotivdir. Bununla birlikte farklı sektörlerde de (turizm, satış, hayvancılık ve sigorta, çimento) faaliyet gösteriyoruz.

Otomotiv deki üretim faaliyetlerimizi; akışkan transfer sistemleri, egzoz, vites mekanizmaları, esnek kumanda telleri, koltuk ve koltuk bileşenleri, yay olarak sıralayabiliriz.

1994'te nasıl bir sorumluluk üstlendiniz?

Bir aile şirketine Orhan Holding'e dönüşümüz, yani kurum-sallaşma sürecimiz 1994 senesinde başladı. Ben ve kardeşim Ayşegül işin içine girmeye başlamıştık. Kriz olmasına rağmen firmalarımızın sayısı

hızla artıyordu. Böyle bir ortamda, merkezi holding organizasyonuna geçmemiz gerektiğine karar verdik. Şanslıyız, çünkü babamız bize güvendi ve kurumun dümenini çok genç yaşta olmamıza rağmen bize teslim etti... Bir yıl içinde holdingleşme sürecimizi tamamladık ve ben Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini üstlendim. Aradan tam 20 yıl geçmiş...

Çok genç yaşta holdingin başına geçtiniz. İşinizle ilgili olarak o zamanki hayalleriniz nelerdi? Bu hayalleri gerçekleştirebildiniz mi?

O yıllarda yabancı ortaklarımızla çalışma şeklimiz üzerine kafa yoruyordum. Yabancı bir ortak Türkiye'ye geliyor ve buradaki yerel bir firmayla yatırımlar yapıyor. "Neden aynısını biz yapmıyoruz?" diye soruyordum kendi kendime. Bu sözünü ettiğim, o günlerde bizim için sadece bir hayaldi.

Özellikle 2000'li yılların başından itibaren hep bu şekilde, uluslararası alanda yatırım ve açılım yöntemlerini araştırmaya başladım. İyi bir tecrübemiz ve etkin bir know-how havuzumuz vardı. Kurumsallaşma sürecimizi tamamladıktan sonra bu hayalin peşinden gitmeye karar verdik. Bu konuda öncü firmalardan biri olduğumuzu söyleyebilirim. Babamın ortaklık anlayışı da sektöre örnek olmuştur. Bugün ABD ve Çin gibi birbirinden uzak birçok lokasyonda yatırım yapabiliyor ve kendi fabrikamızı kurabiliyoruz. Bu nedenle hayallerimi gerçekleştirebildiğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

Peki, gelecekle ilgili hayalleriniz neler? Örneğin, 20 yıl sonrasını düşünüyor musunuz?

Otomotiv sektöründeyseniz geleceği düşünmek zorundasınız. Yatırımlarımız geleceği düşünmeyi ve planlamayı gerekli kılıyor. Otomotiv sektöründe beş sene sonrasını dü-

şünmek bu senenin bütçesini yapmak gibidir. Biraz orta vadeli düşünelim dediğinizde hayallerinizi 15 seneye kadar uzatmalısınız. Şu anda faaliyetlerimiz ağırlıklı olarak otomotiv yan sanayiinde odaklanmış durumda. Bütün uzmanlığımız ve tecrübemiz bu taraf ağırlıklı olarak işliyor. Zaman zaman farklı konulara girme denemelerimiz de oluyor. Otomotiv, dünyada çok hızlı değişen sektörlerin başında geliyor. Elektrikli araçlar, dijital teknolojiler, kendi kendine gidebilen otomobiller... Bütün bu değişimler de bizi heyecanlandırıyor. Fakat bu teknolojiler otomotiv sektörünün çehresini gelecekte tamamen değiştirebilir. Bu yüzden bizde sektörü yakından ve derinden takip etmeye çalışıyoruz.

Geçen yıllar içinde hangi gelişmeleri dönüm noktası olarak tarif edebilirsiniz?

Gerçek anlamda bir sıçrama yapmak bizim için artık kaçınılmaz oldu. Bu arayış neticesinde 2007'de ilk yurtdışı alımını gerçekleştirdik. O zamanki ortağımız olan ABD'li DANA firmasının akışkan sistemleri bölümünü satın alarak bir anda global arenaya adım atmış olduk. Türkiye'ye ilave olarak, ABD, Meksika, Fransa, İspanya, İngiltere, Slovakya'da üretim yapmaya başladık. Daha sonra operasyonlarımızı Romanya, Kore, Rusya, Çin ve Hindistan'a genişlettik.

Sizce Orhan Holding'in başarısının sırrı nedir?

Birkaç faktör bir araya geliyor. Babamın attığı sağlam temellerin yanı sıra yine babamın vizyonunda yapılan ortaklıklar başarının temelini oluşturuyor. ABD'li, Alman, Fransız şirketlerinin yanı sıra Koç Holding gibi deneyimli Türk firmalarıyla yaptığımız ortaklıklar sayesinde edinilen tecrübeler ve bilgiler, bu anlamda çok önemli. Bütün ortaklıklarımızdan kurumsallaşma anlamında çok fazla

şey öğrendik. Farklı kurumların iyi ve kötü yanlarını da tahlil edebilme fırsatımız oldu. Yapılan hatalardan kendimize dersler çıkardık.

Yurtdışına açılıp farklı ülkelerde ortaklıklar kurduğumuzda bu deneyimlerin çok faydasını gördük. Örneğin Çin'de, uluslararası bir yatırımcı olarak yerli bir firmayla hareket ediyoruz. Kendi deneyimlerimizin ışığında oradaki ilişkilerimizi empati kurarak yürütebiliyoruz. Yerli ortağımız bizim için çok önemli, çünkü iyi bir ortaklığın başarıyı daha çabuk getireceğine inanıyoruz.

Peki, başarıyı kişisel olarak nasıl tanımlarsınız?

15 yıl önceki büyüme deneyimlerimizi ve yaşadıklarımızı unutmuyoruz. Bu sayede yabancı ortak olarak yerel bir firmaya gittiğimizde kültürel farklılıklara rağmen sıcak bir iletişim kurabiliyoruz. Hayatta her şeyin insana bağlı olduğuna inanırım. Özellikle bu kadar büyüdükten sonra çalışanlarınız başarının temel sırrı oluyor. Doğru insanlarla çalışmak, onları bir araya getirmek ve motive edebilmek büyük önem taşıyor. Bu nedenle son zamanlarda en çok yatırım yaptığımız alanların başında insan kaynakları geliyor.

Ekonomi penceresinden bakacak olursanız, başarının tanımı büyümekle eşdeğer. Büyümüyorsanız küçülüyorsunuz, ilerlemiyorsunuz demektir. Büyüme hedeflerimizi yakalayabilmek, benim için de başarının temel göstergelerinden biri. Büyüme hedeflerini ancak belli finansal performanslara ulaşarak sağlayabilirsiniz. Büyüme, kurumun kendi kaynaklarıyla finanse edilebilir olmalı. Sürdürülebilir büyüme bizim için çok önemli.

Farklı ülkelerde yatırım yaparken en çok zorlandığınız konu ne oluyor?

Kuşkusuz her ülkenin farklı alışkanlıkları var. Avrupa ülkeleri veya ABD'de her şey tanımlı olduğu için yolunuzu kolay bulabiliyorsunuz. Öte yandan, Çin gibi ülkelerdeki yatırımlarımızda kültürel farklılıklara çok dikkat ediyoruz. Oradaki yönetim sistemimizden çalışma şeklimize varana dek; ülkenin kültürüne ayak uydurabilmek bizim için çok önemli. Bu anlamda önemli bir avantajımız var çünkü Türk insanı farklı kültürlere çok daha kolay adapte olabiliyor. Rusya için de "zor" derler, kültürel esnekliğimiz orada da bizim için önemli bir avantaja dönüşüyor.

MURAT ORHAN'IN GÖZÜNDEN...

Bursa'da yaşamak

"Bursa, yaşamak için çok güzel bir şehir. İstanbul'a yakınlığı, şehir içindeki yaşam kültürü bizi buraya bağlıyor. Bursa'da yaşamayı seviyoruz."

Otomotiv ve teknoloji

"Otomotiv teknolojilerini yakından takip ediyorum. Zaten işim gereği takip etmek zorundayım. Önümüzdeki

yıllarda otomotiv teknolojilerinde yaşanabilecek değişimler beni daha da heyecanlandırıyor. Otomotiv sektörünün, geliştirilecek yepyeni bir teknolojiyle çok farklı bir yöne dönebileceğini görüyoruz."

Aile ve iş hayatı

"Çalışmaktan her zaman keyif aldım. Buna rağmen aile ve iş hayatım arasındaki dengeye her zaman dikkat ettim. Örneğin hafta sonlarını mutlaka çocuklarıma ayırıyorum. Temel önceliğim çocuklarımdır..."

Farklı kültürler

"İş ziyareti için yurtdışına gittiğimde mutlaka işten kalan bir-iki günümü orayı gezmeye ve kültürünü tanımaya ayırıyorum."

"Babamla konuşmak beni zenginleştiriyor"

"Babamı her zaman kendime örnek alıyorum. Sağ olsun her gün ofise veya fabrikaya uğrar. Çok karışmaz ama gözüne batan şeyi de söyler. Öğle yemeklerini genellikle birlikte yeriz. Onunla sohbet etmek, kafama takılan

bir şeyi danışmak bugün de beni zenginleştirmeye devam ediyor."

"Çocuklarımla bizimle çalışması beni mutlu eder"

"20 yaşında bir kızım, 18 yaşında bir oğlum var. İkisi de üniversite eğitimlerine devam ediyor. Elbette ki onlar için en iyisini istiyorum. Kurumsallaşma sürecimizi büyük ölçüde tamamladık. Üçüncü ve dördüncü kuşakların eklenmesiyle ailemizin daha da genişlemesi beni mutlu eder."

Spor

"Gençliğimde basketbol oynadım. Sporun getirdiği takım tecrübesi ve disiplin, iş hayatımda çok işime yaradı. Çocuklarımla da sporla ilgilenmesi beni mutlu ediyor."

Uluslararası bir marka

"Uluslararası firma seviyesine ulaştık. Biz ekonomik platformda Türk firması olarak değil, uluslararası bir marka olarak görünüyoruz. En çok altını çizdiğimiz durumlardan biri budur."

Ropörtaj: Sabanur Kırac TAC'01

Tüm TAC'liler yaş farkına bakmaksızın sanki aynı evi paylaşmış yakın akrabalar gibidir!

Zeki Akıllıoğlu, 80 mezunlarımızdan. Bu ülkenin yetiştirdiği en önemli finansçılardan biri. Kimileri onu Etibank'ın Genel Müdürü olarak tanır, kimileriye Vakıflar Bankası Bağımsız Yönetim Kurulu Üyesi olarak.

Ben daha çok TAC'li Zeki Abi'yi merak ettim ve onunla hem TAC'li yılları hem de finans sektöründeki anı ve başarılarıyla ilgili konuştum.

İşim gereği yaklaşık 13 yıldır çok farklı kesimden insanla röportaj yapıyorum. Kimiyle yüz yüze, kimiyle telefonda kimiyle yazışarak... Söz konusu röportaj yapmak olunca pek çok farklı tepkiyle karşılaşıyor insan. “Küçük dağları ben yarattım” diyenler de var “Senin gibi biriyim işte” diyen de. Ama naçizane deneyimlerimden yola çıkarak söyleyebilirim ki bu ülkede, bir TAC'liyle röportaj yapmaktan büyük bir keyif yok! Çünkü tıpkı Zeki Abi'nin de dediği gibi aramızda kaç yaş olursa olsun, birbirimizi daha önce hiç görmemiş, hiç duymamış olsak bile, bir araya geldiğimizde uzun zamandır haber alamadığımız yakın bir akrabamızla karşılaşmış gibi hissediyoruz. O kadar aynı dili konuşuyor, o kadar kuvvetli bir iletişim kuruyoruz ki nerde, ne yaptığımızı unutuyoruz. İşte size o keyifli röportajlardan biri...

Tarsus Amerikan size ne ifade ediyor?

Hayatımın en keyifli dönemini... Ben ilkokulu Karabük TED'de okudum. Aslen Safranbolu'luyuz. Dolayısıyla Türkiye'nin bir ucundan Tarsus'a gelmiştim. İlk bir - iki sene kendimi 'tuhaf' hissettim. Ailen yok kimsen yok! Ama sonra öyle bir kaynaştık ki TAC bizim evimiz de oldu aynı zamanda... Güzel binaları olan, sahaları olan, yabancı öğretmenleri olan, cana yakın insanları olan bir yerdi TAC...

TAC'li yıllarla ilgili en büyük özleminiz nedir?

Yatılı hayatımızı, hemen her gün

yaptığımız minyatür futbol maçlarını, okul takımı ile (masa tenisi ve satranç) seyahatleri, arkadaşlarımı. Mezun olalı 34 yıl olmasına rağmen ne zaman dönemimden bir arkadaşımı görsem, onu şu andaki haliyle değil de daha çok TAC'deki haliyle hatırlıyorum. Arada görüşüyoruz tabii ki 80 mezunları olarak ve sanki zaman durmuş ve hepimiz teenage yaşlarında kalmışız gibi bir ortam oluyor...

Ne zaman TAC'liler olarak bir araya gelsek ve yanımızda dışarıdan birileri olsa maalesef ki muhabbetin dışında kalıyorlar. Sizce de öyle mi

Bence de bizim ayrı bir dilimiz var... Ancak bunun bir olumsuz yanı da, bi-

zim de diğerlerini pek anlamamamız! Biz biraz kendimizi 'sürüden ayrı' görüyoruz, daha 'özel' görüyoruz, dolayısıyla herkesle yakın olamıyoruz...

Golf oynadığınızı okumuştum doğru mu? Ne kadar sıklıkla oynuyorsunuz? TAC'li yıllarda sporla aranız nasıldı?

Sporla aram her zaman iyi oldu.. TAC de sürekli spor yapanlardandım... Minyatür, masa tenisi, satranç, futbol, hatta arada basketbol... Tenis bile denedim ama 'abi' ler tenis oynadığını görünce mutlaka raketi alıp biraz vuralım derlerdi ve bize de oynama imkanı pek kalmazdı. Golfe son yıllarda merak saldım. Önceleri sıkıcı / durağan bir spor sanıyordum, ama içine girdikçe hiç de öyle olmadığını ve daha iyi oynadıkça daha büyük keyif aldığımı fark ettim. Zaten başta ABD olmak üzere bazı ülkelerde golf bir nevi 'life style' haline geliyor pek çokları için. İstanbul Golf Kulübü Üyesiyim 2007'den bu yana... Bireysel elemelide (match play) İstanbul Kupası Şampiyonu oldum 2010'da. Başka da birçok kupalarım var...

TAC mezunu olmanın etkilerini iş hayatınızda gözlemlene fırsatı buldunuz mu? Size herhangi bir avantaj sağladı mı?

TAC'li olmak başlı başına bir avantaj, kendiliğinden olageldi benim iş hayatımda.. 'Bak bu Amerikan Koleji mezunu' derlerdi Tarsus'u duymamış olanlar... Duymuş olanlar 'ooo, TAC'densin demek' derlerdi... Hızlı kariyerimde mutlaka ciddi etkisi olmuştur... Başka türlü 32 yaşında Etibank Genel Müdürü olabileceğimi sanmıyorum! TAC mezunu ile karşılaştığımda mutlaka farklı yaklaşımları olurdu. Benim de kardeşlerime olmuştur. Yaş farkına bakmaksızın sanki aynı evi paylaşmış yakın akrabalar gibi hissedilir öyle değil mi...

Finans sektörünü neden ve nasıl tercih ettiniz?

Finans sektörü benden çok rahmetli babamın arzusu. Daha doğrusu benim kendisi gibi ticarete - sanayiciliğe atılmamı istemiyordu. Babam Robert Kolej 56 Mezunı idi. Karabük'ün dolayısıyla Türkiye'nin ilk haddecilerindendi (demir çelik sanayi). Çok

zor dönemleri oldu, sonunda 1980 yılında haddehaneyi devretmek zorunda kaldı. Tam benim TAC den mezun olduğum sene idi ve haliyle babamın haddesinde yönetimde görev almayı düşünüyordum. Satıldığını öğrendiğimde şok geçirmiş kadar oldum. Sonrasında İşletme okudum İstanbul'da. Babam ile çok yakındık ve O'nun isteği doğrultusunda bankacılığa başladım 1985 yılında. O dönem Özal'lı yıllardı ve bankacılık çok hızlı

gelişme gösteriyordu. İyi İngilizce bilenler hemen sıvırdılar haliyle. Ben de kendimi önce Leasing sektöründe sonra da bankacılık sektöründe genel müdür buldum! Özellikle Etibank yılları çok hareketli ve keyifli idi. Üç yıllık görev süremde dört Hükümet değişti! Bankadan türettiğimiz Denizbank ve Anadolubank'ı ekonomiye geri kazandırdık. Sonraki görevim oldu, bankanın halka arzı, yeniden yapılandırması derken o dönem de gayet hareketli ve verimli geçti..

Şimdiki işlerinizden de biraz bahsedebilir misiniz?

Etibank sonrası kurmuş olduğum

danışmanlık şirketim var Omnifinancial. İlk zamanlarda kriz Türkiye'sinde daha çok şirket borç yapılandırılmaları ile uğraştım. Sonrasında private equity ile. Şimdilerde kuzenim ile daha çok gayrimenkul projelerinin finansmanı ile meşgul oluyorum. Ama artık yoğun değil, az ve öz projeye bakıyoruz, kendime epeyce zaman ayırabiliyorum.

TAC'liler olarak hep göz önündeyiz. Finans sektöründe de pek çok TAC'lı başarılı işlere imza attı. Gözünüze çarpan, sizi gururlandıran veya size ilham veren isimler oldu mu?

Tabii ki! Osman Ünsal Abimiz vardı, Hazine Müsteşar Vekili idi sonrasında Başbakan danışmanı oldu. Ben Etibank'da iken çok görüştük.. Sınıf arkadaşlarım Naci Sığın, Yapı Kredi Genel Müdürlüğü yaptı, Hüseyin Öz-kaya halen Odeabank Genel Müdürü.

TAC'li ağabeylerinize söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Bazıları TAC için faal olmakla birlikte, hiç haber alamadıklarımız arada sırada da olsa TAC egroups a yazabilirler ve nerede olduklarını, ne yapmakta olduklarını haber almış oluruz.. Hepsine sevgi ve saygılar sunuyorum bu vesile ile..

Peki ya kardeşlerinize, özellikle yeni mezunlara? Onlara verebileceğiniz hayat tavsiyeleri var mı?

Kararsız, karamsar dönemlerde TAC mezunu olmalarını hatırlamalarını, ve gerek TAC'liler gerekse diğer arkadaş ve tanıdıklarıyla iletişimi koparmamalarını tavsiye edebilirim. Hayatta her şey olabiliyor, ama bunu aşmak için çevremiz yetebiliyor. Spor da, hem ruh hem beden sağlıkları için hiç bırakmasınlar. Neticede hepimiz yaşayarak öğreniyoruz, ama zor yolu seçmeye gerek yok, başkalarının tecrübelerinden istifade etmek varken. Sevgiler.

Andy Leathwood

TAC HEADMASTER

I have just joined the Tarsus American College family as Headmaster after 35 yrs of being a teacher and administrator in British Columbia, Canada.

First of all, I want to thank everyone for their warmth and friendliness in my time here. All of the positive things I have heard about Turkish hospitality were lived out within a few days of my arrival.

In my career, I have taught Physical Education, Math, Science and Health/Guidance. I was also a school counsellor and have worked in administration at the school and district level for about 17 yrs, much of that in a K-12 setting. Athletics and coaching have been an important part of my work with young people, coaching many sports, including 31 consecutive years as a basketball coach.

I have two adult children whom I am very proud of; Alison, who has recently moved to Vietnam to work as the P E Department Head at Saigon South International School (following in her father's footsteps) and Geoffrey, a professional musician in Vancouver (he must have inherited that talent from his mother).

In my spare time, I love physical activity and sport of all kinds, cooking and dancing. Community service and volunteer work have been very important, most recently as a member of Rotary International. I also love to hike and explore and can't wait to travel throughout Turkey, learning more about the culture and history.

I am absolutely thrilled to be a part of this community and feel very honored to be the Headmaster of Tarsus American College. On the plane to Turkey, I happened to meet to young Turkish men, who on finding out I was going to be an educator in Tarsus, both said 'there is a very famous school called Tarsus American College that is one of the best schools in Turkey'. I am anxious to start developing the next set of leaders for Turkey and the world.

TAC'den bir ilke daha imza

YENİ BİR GELENEK BAŞLIYOR.....

TARSUS AMERİKAN KOLEJİ

1.GOLDEN STICKLER FİLM FESTİVALİ

Erdoğan Kaynak
TAC'63

TAC'nin IB öğrencileri öğretmenleri Ece Demircioğlu'ndan plaketteğini alıyor

Geçtiğimiz günlerde TAC'de müthiş bir etkinliğe şahit olduk. Bir reklam şirketinin sahibi TAC'74 mezunumuz Mustafa Emre'nin yardımları ve TAC İngilizce öğretmenlerimizden Ece Demircioğlu'nun rehberliğinde yürütülen ve TAC'de bir ilk olan 1.Golden Stickler Film Festivalinin finali, Stickler'in sahnesinde Sağlık ve Eğitim Vakfı temsilcileri, veliler, öğretmenler, öğrenciler ve mezunlarımıza sunuldu. O gece için öğrenciler tarafından özel hazırlanan on beş kısa film, pop corn yiyerek izleyenlere keyifli dakikalar yaşattı.

Farklı kategorilerde yapılan filmlerin ödülleri, en iyi erkek oyuncu, en iyi kadın oyuncu, en iyi yardımcı oyuncu, en iyi hikaye, en iyi direktör ve en iyi film dallarında ödül aldı. Geçen yılın kazananı ise "Romeo ve Juliet"

filmi ile TAC 9. sınıf öğrencisi Erol Gelbul oldu.

En iyi kadın oyuncu "Asleep" filmi ile TAC 9. sınıf öğrencisi Asya Tokbey, en iyi erkek oyuncu ödülünü Minority Report ile TAC 11.sınıf öğrencisi Ayan Ateşok, en iyi yardımcı oyuncu ödülünü TAC Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni Önder Şit, en iyi hikayeyi "Taste of Sharing" filmi ile TAC 9.sınıf öğrencisi Cansın Uyan, en iyi direktör ödülünü yine en iyi film ödülünü alan TAC 9.sınıf öğrencisi Erol Gelbul "Romeo ve Juliet" filmi ile aldı.

Daima ilklere imza atan TAC bu etkinliği her yıl tekrarlayarak sürdürecektir. Tıpkı ECHO etkinliğinde olduğu gibi. Folklor Festivalinde olduğu gibi. Güner Baykal Basketbol turnuvasında olduğu gibi.

MUN etkinliğinde olduğu gibi.

Mustafa Emre TAC '74 bu etkinliğin Türkiye boyutuna (neden uluslararası boyutta olmasın ki?) taşıyabileceğini söyledi. Tarsus Amerikan Koleji gibi IB programı uygulayan okullar arasında müthiş bir etkinliğe dönüştürülecek bu film festivalinin öğrencilerimizin ufku yeni bir boyut kazandıracağına inanıyor, bu yeni projeye hayat verenleri canı gönülden kutluyorum.

TAC yönetimini ve SEV Tarsus Kampus sorumlularını verdikleri destek için tebrik ediyorum.

Bizlere müthiş bir heyecan yaşattıkları için öğrencilerimizi de kutluyorum.

TAC'de müthiş şeyler oluyor!

Jüri heyeti plaketlerini alıyor

Ahmet Atakan, Erdoğan Hoca, Akar Burduroğlu, Ali Cerrahoğlu, Mustafa Emre, Mustafa Özyiğit, Kubilay Keçelioğlu, Tanju Olcar, Ramazan Dinçer, Tamer Büyükyılmaz, Mustafa Özünlü

1. Golden Stickler Film Festivalinde dereceye giren öğrencilere ödülleri Mustafa Emre verdi

Kubilay Keçelioğlu – TAC '75

30.06.2014

TAC Yollarda...

Günlerden 22 Mayıs 2014... Perşembe sabah erkenden okulun minibüsüyle Mardin'e gitmek üzere yollardayız. Okul Müdürümüz Mr.Hanna, Sinan Hoca, Filiz Hanım, Suat Hanım, şoförümüz Ramazan Bey ve ben Mardin grubundayız. Bu arada bir başka araçla şoför Tuncay Bey de Türk Müdürümüz Günseli Hocayı, Müdür Yardımcısı Ciara Hocayı ve kardeşim Necati Güler (TAC75)'i Malatya'ya götürüyor. Mardin programını Dr.Çağlar Yılgör (TAC2001) kardeşim yaptı. Malatya'da ise programlama işi Dr.Emir Nokay (TAC97) kardeşime kaldı.

Mardin'e varıyoruz. Çağlar kardeşim, Vali ve Milli Eğitim Müdürü ile görüşmüş... Milli eğitim yetkilileri ve okul müdürleri davet edilmiş... Öyle bir ilgi var ki, yer kısıtlılığından, bazı katılım taleplerini Suat Hanım geri çevirmek zorunda kalmış... Toplantı salonu ve yemek salonu otelde hazır halde bizi bekliyor... Mr. Hanna normal sunusunun yanı sıra "Liderlik" üzerine de bir sunu hazırlamış... Kıscası hazırız...

Mr.Hanna ve Sinan Hoca TAC'yi ve farklılıklarını anlatıyor. Mustafa Emre (TAC74)'nin hazırladığı TAC Filmini gösteriyoruz. Yine gözlerimde nemlenmeler... Çağlar kardeşim bir mezun olarak sorulara cevap veriyor... Salon etkilenmiş durumda... Biz mutluyuz...

Sabahı güç ediyorum. Malatya ekibiyle telefonla konuşuyoruz. Onlar bizden farklı olarak daha önceden saptanmış olan okullara gitmişlerdi. İlgi iyi... Haberler iyi... Malatya'dan başarılı bir öğrenci gurubunu TAC'ye davet ediyoruz...

mal sunusunun yanı sıra "Liderlik" üzerine de bir sunu hazırlamış... Kıscası hazırız...

Mr.Hanna ve Sinan Hoca TAC'yi ve farklılıklarını anlatıyor. Mustafa Emre (TAC74)'nin hazırladığı TAC Filmini gösteriyoruz. Yine gözlerimde nemlenmeler... Çağlar kardeşim bir mezun olarak sorulara cevap veriyor... Salon etkilenmiş durumda... Biz mutluyuz...

Sabahı güç ediyorum. Malatya ekibiyle telefonla konuşuyoruz. Onlar bizden farklı olarak daha önceden saptanmış olan okullara gitmişlerdi. İlgi iyi... Haberler iyi... Malatya'dan başarılı bir öğrenci gurubunu TAC'ye davet ediyoruz...

Sonra; Gaziantep, Antakya, Konya, Antalya, Niğde, Kayseri ve Kadirli'ye gidiyoruz... Başta Mr.Hanna olmak üzere geniş öğretmen grubunun katılımı ve desteğiyle... Gidilen şehirlerde yaşayan mezun, öğrenci ve velilerin

desteğiyle... Her seyahate ayrı bir ekiple ve gittiğimiz her yere farklı bir yaklaşımla... Ellerimizde TAC ile ilgili broşür ve hediyeliklerle...

Şunu görüyoruz; maalesef okulumuz pek tanınmıyor. Bu yılın tanıtımı ancak bir başlangıç olarak düşünülmeli. Gelecek yıl çalışmayı daha erken başlatmalıyız. Daha çok 7.ve 8. sınıf öğrencisine ve onların öğretmenlerine gitmeliyiz. Onları TAC'de ağırlamalıyız. Farklı aktiviteler kullanmalıyız.

Güzel ve verimli bir üç haftalık tanıtım gezisi oldu... Bütün ekipçe tek bir yürek olduk... Birbirimizi daha çok tanıdık ve daha fazla sevdik... Yaptıklarımızı, daha etkin yapmak için, tartıştık... Amacımız "okulumuzun" yarın daha iyi olmasıydı... Bütün Emegi geçen yönetici, öğretmen, idari personel, öğrenci, veli ve mezunlarımıza çok teşekkür ederim. İyi ki varlar!... İyi ki varsınız!...

The Big Karaduvar Clean-Up

By Ciara Johnson

Last October, 47 Tarsus American College (TAC) Prep Students and 12 TAC teacher and staff members worked to clean-up 300 meters of local beach in Karaduvar, on Turkey's southern coast.

The students spent the weeks leading up to the event looking at how litter and garbage can damage communities and the environment.

The three busses of students were greeted warmly by the Mutar of Karaduvar, Habip Hazar. With his cooperation and support the students were able to make a large impact on the local community by gathering nearly 100 bags of trash from the beach. Students worked together to gather larger items such as car tires and shipping nets, and remove them to the garbage collection points. Local community members then collected the garbage for removal.

After a morning spent working hard in the sun, the Prep students and TAC staff were treated to sikma (hand rolled sandwiches popular in southern Turkey) made

by local community women, ayran (a cold yogurt drink), and éclairs at Mr. Hazar's home. His beautiful garden made a wonderful resting spot after so many hours of hard work and his generous refreshments were appreciated by all of the beach clean-up participants.

The following day, Prep students participated in activities designed to help each person reflect on the event and internalize the reasons for volunteering to clean the Karaduvar shoreline.

The day was capped off with an assembly where students presented the artifacts they prepared during the day. Some students shared posters encouraging others not to litter. Some presented a reflective essay written during the day. Some students presented video productions they had created with photos and short video clips from the outing.

The end of the ceremony featured an awards ceremony for students who had shown outstanding participation and a positive attitudes during the two-day event.

Overall, the project was a successful one. The Prep Department looks forward to repeating it next year. The continued partnership between TAC students and local community members is an important one, which will grow in the future. ●

KALEBURCU İLKOKULU'NU BOYADIK

Mayıs ayında ikinci yabancı dil öğretmenlerimizle beraber Kaleburcu İlkokulu'nun bir sınıfını boyadık. Hazırlık, 9 ve 10. Sınıflar olarak bu güzel yüreklerin sınıfını boyadık sıcak bir Cumartesi sabahı. Yatılılar olarak çoğunlukta bulunduğumuz grupta herkes özveri ile çalıştı. Çocukların sınıflarının yeni hallerini gördüklerinde yaşayacakları heyecanı hayal ederek çalıştı çoğumuz. Sınıfı boyama bittiğinde dinlenmek için dışarı çıktık. Okulun ön cephesinde çocukların sık kullandığı yerlerde, bazı boyası akmış duvarları küçük dokunuşlarla yeniden çocuklara kazandırдық. Şimdilik planımız onları karne günlerinde ziyaret etmek ve hayalini kurduğumuz sevinçlerini kendi gözlerimizle görmek!

TARSUS 19 MAYIS GENÇLİK VE SPOR BAYRAMI SATRANÇ TURNUVASI

Merhaba ben Ege Su Durak TAC '16, 24 Mayıs 2014 Cumartesi günü Tarsus Hasan Ali Yücel İlkokulu'nda gerçekleştirilen turnuvada açık kategoride yarıştım. Tarsus'a geldikten sonra ilk defa bireysel şekilde bir turnuvaya katılıyordum. Birçok yönden farklı gelmesine rağmen elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Sporcu sayısının az olması nedeniyle turnuva beş maç üzerinden oynandı. Turnuva şartlarından ötürü maçlar bir günde oynandı ve toplam yedi saat sürdü. Molasız ve ard arda oynanan maçların ardından ikinciliğe ulaştım. Burada olmamda emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunuyorum. Satrançta okulumu temsil etmiş olmanın verdiği sevinç tüm o yorgunluğa, yoğun tempoya değer!

Mert Esencan

ASK UNUTMAZ

“19 Ağustos 2103. Bir huzurevinde yaşayan Alzheimer hastası Elif Hanım, Kenan Bey tarafından ziyaret ediliyor. Kenan Bey’in elinde bir kitap var. Bu kitap, iki gencin ask hikayesini anlatıyor. Günümüzle 1960’lar arasında geçen, hatıraların bulutlar gibi birbirine dokunduğu, aşkın yazıldığı bir oyun. Nedir peki aşk? Kader, irade veya tesadüf.”

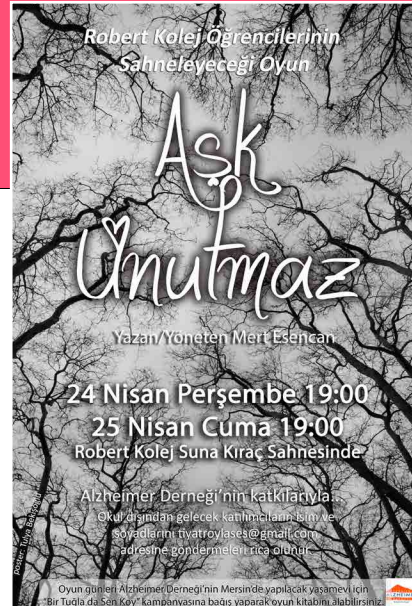
Başlangıcı çok basit olmasına rağmen sizi 1960’larda önce İstanbul sonra Paris’e götüren ve yavaş yavaş içine çekerek muhteşem askı yaşatan sade bir hikaye bu.

Bir kitabı veya oyunu eleştirmek onu yazmaktan çok daha kolay olmasına rağmen uzun bir süre düşündüm ve zorlandım. Çünkü kitabı oğlumun yazmış olması ve bunun getirdiği müthiş gurur tarafsız yazabilmemi engelliyordu: Büyük Oğlumuz Mert’in ilk oyunu - Mert Mart ayında 18 yaşına bastı (Hala inanmakta zorlanıyorum) ve çok çabuk gecen bu 18 yıl boyunca her zaman farklı bir çocuk olarak bize inanılmaz mutluluklar yaşattı, başarılarıyla bizi hep gururlandırdı.

Mert anneannesini Alzheimer’dan dolayı kaybettikten sonra uzun zamandan beri hayal ettiği bir projeyi

hayata geçirmek istiyordu, bunu da bir sosyal sorumluluk projesi çatısı altında, yardım amacıyla yaptı. Ne kadar emek harcadığını ve çalıştığını ben şahit oldum. Önce aylar boyunca oyunu yazdı, Robert Kolej’deki arkadaşlarıyla beraber ekibi oluşturdu, oyunu yönetti ve “Tiyatroyla ses” ekibi olarak 2 gece başarıyla sahnelediler. Gelecek sene başından itibaren İstanbul’da Alzheimer hastaları için biraraya gelip, oyunu tekrar sahnelemeyi hedefliyorlar.

Kitabın satışından elde edilecek geliri de Alzheimer derneğinin “Bir

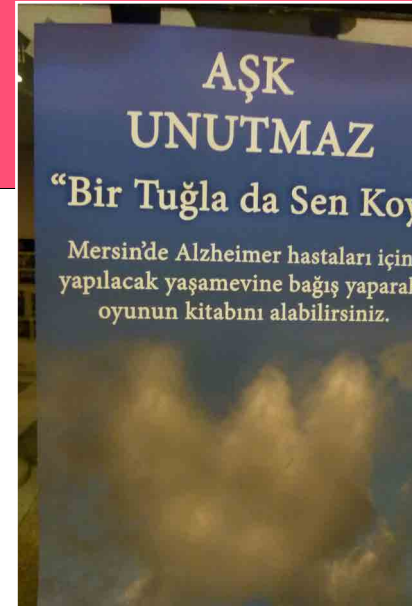

Tuğla da Sen Koy” kampanyasına başlayacaklar. Bu kampanya Mersin’de Alzheimer hastaları için bir yaşam evinin yapımını amaçlıyor. Mert neden Mersin’i seçti bilmiyorum, belki şans ama bu da anne ve babası gibi güneyli kanı taşımasının genetik bir sonucu olmalı bence.

Anne, baba ve küçük kardeş olarak bu projede ve kitapta bizim çok emeğimiz olmamasına rağmen gururlanmak ve övmek hakkını kendimizde buluyoruz. İnsan yaşlandığını ve yılların nasıl geçtiğini bir türlü anlayamıyor, özellikle biz TAC mezunları, arkadaşlarından kopmadığı ve çeşitli dönemlerde hep beraber olabildiği için kendimizi hala Tarsus’daki gencecik delikanlılar olarak hatırlıyoruz. Ta ki çocuklarımız belli yaşlara gelip, bize bunu hatırlatınca ya kadar...

Çok fazla uzatmak istemiyor ve bu proje Mert’in ve Robert Kolej’deki arkadaşlarının kişisel çabalarıyla gerçekleştiği için sizi yazarın girişiyile başbaşa bırakıyorum:

“2011 yılının Nisan ayında, bundan yaklaşık 3 sene önce anneanneme Alzheimer teşhisi konuldu. Önce bunun önemini farkına varmadım. Anneannemle eskisi gibiydik, hiç-

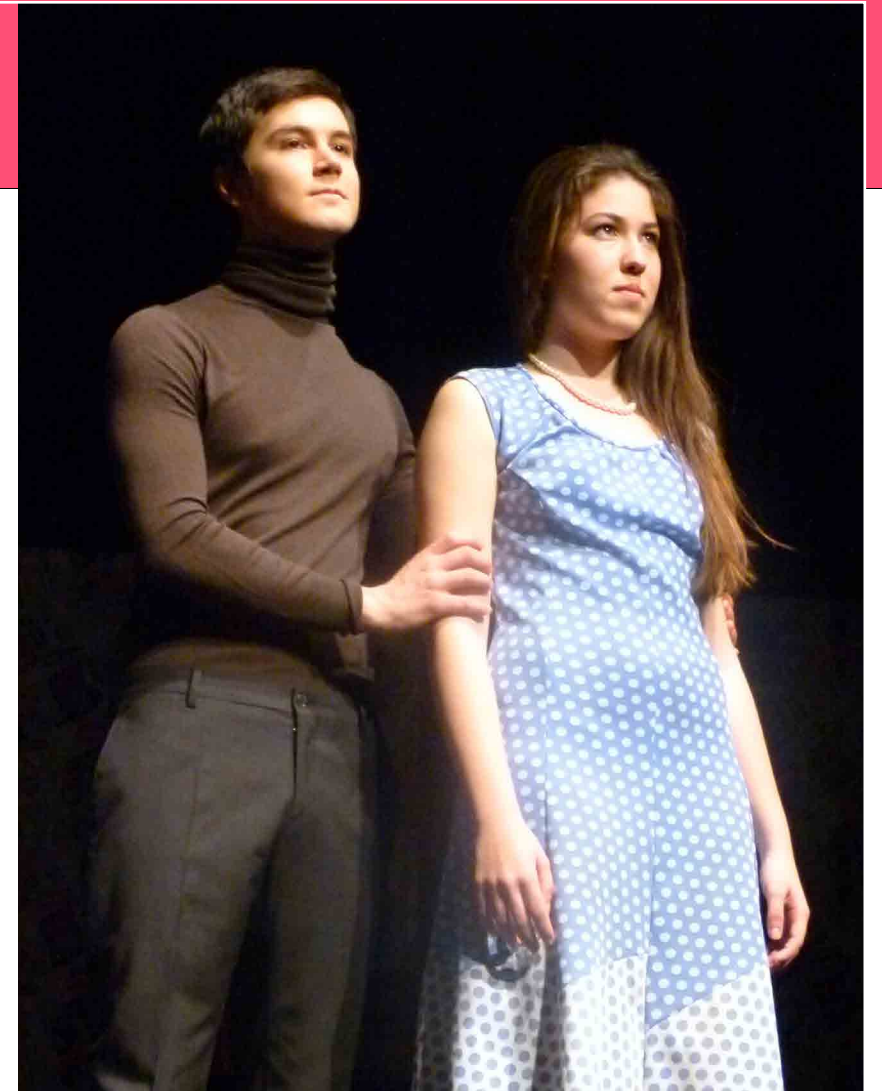
bir değişiklik yoktu kendisinde. Ama zaman çok hızlı geçti, 2013 yılının yazında anneannem beni hatırlamıyordu.

Bunu anlayamadım. Onca senenin anıları nasıl yok olabiliyordu? Ne yazık ki Alzheimer hastalığının kesin bir tedavisi yok. Ben yine de anneannemin iyileşmemesini kabullenemiyordum. Kendisi için bir oyun kaleme almak aklıma geldi. “Ask Unutmaz”ın ilk kelimeleri böyle kağıda döküldü.

Türkiye’deki Alzheimer hastalarına yardım etmek istiyordum. Robert Kolej’de “Tiyatro ile Alzheimer Hastalarıyla Bütünleşme” projesini bu amaçla başlattım. Amacımız, küçük bir ekip olarak Alzheimer konusunda bilinçlenmek ve bilinçlendirmek, bunu da tiyatro yoluyla yapmaktı.

Proje başladıktan iki ay sonra, Kasım ayında anneannem vefat etti. Etrafındaki insanlara sevgi duyan, herkese “güzel kızım” veya “güzel oğlum” diye seslenen bir insandı kendisi. Ne zaman yanından geçsem beni öpmek için yanına çağırır, ben yanından ayrılana kadar yanaklarımdan öperdi.

Türkiye’de Alzheimer konusunda ses çıkarmak istiyorduk. Böylece ekibimizin adı “Tiyatroylases” oldu. Sekiz kişilik ekibimiz hep çok çalıştı.

Zaten okulda sınavdan sınava koştururken bir de projemizle uğraşıyor, prova yapıyorduk. Aynı anda ben sürekli senaryoyu sahneleyen arkadaşlarımdan yorumlar alıp, senaryoya eklemeler yapıyordum. Tamamen öğrenciler tarafından hazırlanacak bir proje gerçekleştirmek istedik. Bu proje hiç kolay bir yolculuk olmadı.

Birçok engelle karşılaştık. Hep uğraştık. Umarım istediğimiz sesi çıkartabiliriz. Umarım bu sesi duyanlar olur.

Anılar...Bizi yaşatır anılar. Bu proje çok değerli bir anı oluşturdu benim için. Üzüldüm, heyecanlandım, korktum, sevindim. Geceleri uyuyamadım. Kalbimin hızlı atışı bir türlü durmak bilmedi. Hâlâ durmadı, aynı hızla atıyor kalbim. Nefesim kesiliyor. Âşık olmak gibi tiyatro yapmak...”

Kitabı alıp, okumak isteyenler bize aşağıdaki bilgilerden ulaşabilirler.

Aydemir Esencan TAC ‘85

+ 90 532 243 3353

Aydemir@eskochem.com

tiyatroylases@gmail.com

HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

penguin

hava çekimi | film | medya | event | tasarım | biz çekeriz

www.penguin.cc

TAC KUMPANYA

Çetin Çakmak TAC '95
Tarsus SEV İ.Ö.O Drama Öğretmeni

Abilerim, ablalarım, kardeşlerim,

Öncelikle ve fazla uzatmadan son iki yıldır Tarsus SEV İÖO'da yaratıcı drama eğitmeni olarak neler yaptığımdan bahsetmek istiyorum. İki senedir anasınıfından altıncı sınıflara kadar neredeyse bütün çocuklara doğaçlama oyunculuk, tiyatro ve sinema oyunculuğu eğitimi veriyorum. Tabii ki bu eğitim onların seviyesine göre cereyan ediyor.

Az sayıda okulda uygulanabilse de yaratıcı drama eğitiminin çocuğun gelişmesinde bu yazıda sayılamayacak kadar pozitif etkileri var.

Bu "yeni" eğitim sürecine kendi tiyatro ve sinema oyunculuk tecrübelerimi de dahil ederek, klasik eğitim içerisinde çocuklar için nefes alabilecekleri bir pencere açmaya çalıştım.

İlkokul kısmında yapageldiklerimin örneklerini sergilemek için www.youtube.com/tarsussevdrama adıyla bir video kanalı da açtım. Bu kanalda geçen yıl drama dersimizde yapılan çalışmalardan örnekler var.

Şimdi bu yazının asıl konusuna gelmek istiyorum; TAC Mezun Kumpanyası...

Bu fikir bana gelene kadar bir çok kişi arasında konuşulmuş; TAC'de yıllar önce sergilenmiş tiyatro oyunlarından birini Homecoming'de yeniden sahnelemek. Akla hemen Haydar hoca ve onun sahneye koyduğu oyunlar gelmiş tabi ki.

Ali abi, Betül Abla ve Emine Abla, topladık ve soluğu Haydar Hocanın evinde aldık. Önce 'Harput'ta bir Amerikalı' oyunundan bahsettik ama böyle uzun bir oyun için zamanın yeterli olmadığından diğer seçenekte karar kıldık; Hababam Sınıfı'ndan "Oniki Eşek" adındaki skeç. Dikkatinizi çekerim; bu skeci Haydar Hoca öğrencileriyle sahnelerken henüz Hababam Sınıfı filmi çekilmemişti.

TAC kütüphanesinden kitabı, ki-

taptan da söz konusu skeci bulmamız çok kısa sürdü. Ardından sıra skeci bize özgü bir metine dönüştürmeye geldi. Bizi biz yapan TAC ruhumuzu da işin içine katmak için metin üzerinde düzenleme yaptım.

Bir oyunu sadece bir günlük prova ile sahneleyebilir misiniz? Bu sorunun cevabı normal şartlar altında düşünmeden bir 'hayır' olacaktır. Ama söz konusu grup üyeleri TAC'li olunca, hiçbirinin kendi hayatında tiyatro oyunculuğu ile ilgili deneyimi olmasa da, biz bu skeci siz değerli TAC mezunlarına sahneledik. Yani, söz konusu TAC'lilerse olur, bal gibi de olur.

Metin hazır olduktan sonra ekibi oluşturma sürecinde Emine abla müthiş organizasyon dehasıyla kadroyu oluşturdu. Bu belki de en zorlanılan aşama oldu. Kimse bu eğlencenin dışında kalsın istemiyorduk. Eğlenceyi bütün mezunlara yayabilmek adına, ekibi birkaç dönemle sınırlandırmayıp en küçük Tuğba '15 ve en büyük Emin Çulhacı '68 abimiz olmak üzere geniş bir aralıktan oluşturduk. Sonunda, ekip üyelerinin zaman kısıtlamalarının da zorlamasıyla tek bir

günlük atölye kurmaya karar verdik.

Bir video ile size de ulaştırma-ya çalıştığımız atölye günümüz Homecoming'den bir hafta önce Cumartesi günüydü. En büyüğümüz Emin '68 abimizin sadece bu atölye için bir günde iki otobüs yolculuğu yapması, grubumuza ayrı bir motivasyon sağladı. Prova sırasında çok eğlendik. Bu vesile ile birbirimizi daha yakından tanıma fırsatımız da oldu.

Homecoming'de siz mezunlar günün keyfini çıkartırken, biz TAC Kumpanya ekibi Auditorium'da son provalarımızı yapıyorduk.

Yazıyı bitirmeden başrollerime bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Bir hafta gibi kısa bir sürede, ezberi, provası ile o rollerin altından layığıyla kalkabildikleri için Emin Çulhacı '68, Ramazan Dincer '83 abilerimi bir kez daha yürekten alkışlıyor ve tüm ekibe tek tek özverili çalışmalarından dolayı teşekkür ediyorum.

Gelecek sene bizim 20. senemiz. Hey '95, var mısınız seneye homecoming'de Stickler'ı sallamaya?

ONİKİ EŞEK

Yazan : Rifat Ilgaz

Yapımcı: Ali Cerrahoğlu '78

Düzenleyen ve Yöneten : Çetin Çakmak '95

Yönetmen yardımcısı : Emine Fulsen Halil '92

OYUNCULAR

Betül Abla : Betül Öcal

Kel Mahmut : Emin Çulhacı '68

Tulum Hayri : Ramazan Dincer '83

Refüze Kemal : Aydın İzgialp '77

Domdom Ali : Ali Fazıl Ediz '78

Palamut Recep : Rifat Kırıl '78

Öğrenci 1 : Refik Kutluer '74

Öğrenci 2 : Bülent Döner '78

Öğrenci 3 : Diledi Adıyaman '94

Öğrenci 4 : Irmak Bozdağ '05

Öğrenci 5 : Seren Yağlıoğlu '05

Öğrenci 6 : Muvaftak Kırıl '09

Öğrenci 7 : Tuğba Öz '15

Doğan Gözde OZGODEK TAC 86

TAC Anı Evi

Duvardan kaçarken kullandığımız kütük kaybolunca, Müze fikri doğdu ve “TAC Anı Evi” Misak-i Milli Kampüsünde, Dernek Binamızda açıldı.

Sevgili TAC,

Bir süredir hazırlıklarını duyurduğumuz ve TAC'mizde önemli bir eksiklik olan TAC Müzesi 2014 Homecoming günü, Tarsus İlçe Milli Eğitim Müdürümüzün de katıldığı sade bir törenle, Haydar Göfer Hocamız ve mezunlarımız tarafından açıldı.

“TAC Anı Evi” olarak adlandırdığımız bu oluşumu ziyaret etmenizi, Okula geldiğinizde Misak-i Milli kampüsüne uğramanızı, Dernek binasının merdivenlerinden çıkarken, sizi selamlayan fotoğraflarda kendinizi bulmaya çalışmanızı öneririm.

Tac Anı Evi, pekçok mezunumuzun şahsi koleksiyonlarında bulunan TAC içeren herhangi bir şeyleri, TAC Mezunlar Derneğine bağışlaması ile ortaya çıktı. Tabii, daha emekleme aşamasında. Ama okulda ki sıralarınızdan oluşturduğumuz sınıfı, kupaları, başarı ödülleri, dönem

tablolarını, eski diplomaları, haşarı öğrencilerin velilerine okul idaresinin yazdığı mektupları, flamaları, posterleri görmeniz lazım. Bir yanda eski laboratuvar malzemeleri ile deney ve gözleme dayalı eğitimin ihtişamı geçmiş sızleri selamlarken, o da ne bir kayak takımı da TAC Anı Evi'nde ayakta dikiliyor. Ya o güzelim plak koleksiyonuna ne demeli?

Bizletter'ların eski hali, yeni hali, TAC yazılı tarihi hep TAC Anı Evi'nde.

Anlatmakla olmaz, görmek gerek.

Geçmişte kalmamak lazım, ancak geçmiş bir kenara atmamalıyız.. Geçmiş bizim, ne kadar önemli bir mirasın sahibi olduğumuzu gösteriyorsa, ona da sahip çıkmak lazım. Geçmiş gücümüzü gösteriyor, gelecek de bu güçlü geçmişin temellerinde yükseliyor. 1940'li yıllar mezunu ile 2010'lu yıllar mezunlarını aynı temel anlayış-

ta buluşturmanın sihri bu.

Başlıkta yazan kütüğe gelince. O kütük, 80'li yıllarda varolan futbol sahasının kale arkasından kaçmak için kullanılan kütük. O kütük yıllarca orada durdu. Hiçbir şey olmadı. Zannediyorum, 2000'li yılların başında Stickler ve okul yeniden inşaa edilirken ortadan kayboldu. O kütüğe sahip çıkamadık, ama o kayıp aklımıza TAC Müzesinin ilk tohumunu düşürdü.

“TAC Anı Evine” katkı yapmak isterseniz, Betül Abı'ya ya da Emine Halil kardeşimizi arayabilirsiniz. Ama daha önemlisi sizleri, okul ziyaretlerinizde de TAC Anı Evinize bekliyoruz. Misak-i Milli Kampüsünün yeşillikleri arasında, Dernek binamızın bir parçası olan TAC Anı Evi'nde, oturun ortadaki büyük masaya ya da rahat koltuklara; TAC anıları içinde bir zaman yolculuğuna çıkın.

Saygı ve sevgilerimle

Geleneksel Türk Süsleme Sanatlarından Tezhip ve Minyatür

Altınla süslemek anlamına gelen “tezhip” resim sanatının bir kolu olup, altın ve çeşitli renklerle din, edebiyat ve bilimle ilgili el yazmalarını “hat” (yazı) levha ve albümlerini, ferman, tuğra ve cilt kapaklarını süsleme sanatıdır. Tezhip sanatının ayrıca tektilde de uygulandığını görmekteyiz.

Tezhipte kullanılan boyalar guaj ve plaka boyalardır. Altın ise ezilip jelatini su ile karıştırılarak kullanılır. En önde gelen işlevi yazı süslemesi ve yazının ‘giysisi’ olarak kabul edilen tezhip sanatında süsleme öğeleri olarak stilize edilmiş hayvan, bitki ve bulut motifleri kullanılmış; değişen beğeni ve okullara rağmen altın ve lacivert uyumu her dönemde ortak nokta olmuştur.

Türk süsleme sanatlarında önemli bir yer tutan ve hat sanatından ayrı

düşünilemeyen tezhip sanatının uygulandığı el yazmalarının başında Kuran'lar ve dua kitapları gelir.

Yazma eserlerde en önemli süslemeler eserin “zahriye” denilen tanıtım sayfalarında bulunur. Zahriye, kitabın adı, yazarı ve sunulduğu şahsı

Nadire ve Noyan Sancar
Slovenya'da sergide

gösteren tezhipli veya boş ilk sayfalarıdır. 15. ve 16. Yüzyıllarda zahriye sayfaları genellikle yazısız bırakılıp tamamen tezhiplenmiştir.

Tezhip sanatının yazma kitaplardan sonra en çok kullanıldığı alan hüsn-ü hat levha ve albümlerdir. Cilt kapakları da tezhip sanatının uygulandığı önemli bir alandır. Türklerde tezhip sanatı Uygur Türklerine kadar uzanırsa da bugün elimizdeki en erken örnekler 12. ve 13. Yüzyıl Selçuklu eserlerinde bulunur. Osmanlı'da devam eden bu sanat 15. Yüzyılda büyük gelişme göstermeye başlamıştır. Bu dönemde ana renkler altın, lacivert ve mavi ve de ek olarak uyum içinde kullanılan beyaz, siyah yeşil ve kırmızıdır. 16. Yüzyılda sanatta gelişme devam etmiş ve Kanuni döneminde altın çağını yaşamıştır.

Yüzyıllar içinde devam eden tezhip sanatı Cumhuriyet döneminde daha çok levha tezhipçiliği şeklinde gelişmiştir. Dönemin en ünlü tezhip usta-

ları Muhlis Demironat (1907 – 1983) ve Rikkat Kunt'dur (1903-1986). Konunun duayeni de Atatürk'ün talimatı ile Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde kurduğu atölyede tezhip ve minyatür sanatını canlandıran Ord. Prof. Ahmet Süheyl Ünver'dir.

Yine bir Orta Asya Türk kökenli olan Osmanlı minyatür sanatı 13. yüzyılda İran üzerinden Anadolu'ya gelmiş ve bir Osmanlı ekolü oluşmuştur. Minyatür'ün kendine has bir tekniği vardır. Hacim ve perspektif yoktur. Mesafeler belli değildir. Çizgiler yüzeyledir. Işık ve gölge yoktur. Minyatürler kitap içindeki metni anlatmak ve olayı vurgulamak amacıyla yapıldığı için ebatları sayfa boyutlarını aşmaz. Çift sayfaya yapılmış panoramik minyatürlere de rastlanmaktadır.

Orta çağda Avrupa ülkelerinde de yaygın kullanılan minyatür sanatı daha çok dini kitaplarda yer almış fakat matbaanın çıkışı ve yaygınlaşması ile kullanımı terk edilmiştir. Öte yandan, bu sanat için bugün dahi kullandığımız isim Avrupa kökenlidir. İtalyanca küçük desen anlamına gelen 'minatura' sözcüğünden türetilmiştir. İslam dininin resim sanatına karşı mesafeli yorumu minyatür sanatının ülkemizde gelişmesinde etken olmuş-

tur. Zira dinimizdeki anlayış resmin kitaplarda kullanılmasına karşı değildi. Putperestliği çağrıştıracığı endişesi ile diğer resim sanatlarına karşı ise bir çekince vardı. Minyatürlerde bu çekincenin aşılmış olması sanatın çağlar boyunca değişik ekoller altında ciddi bir estetik zenginliği içerecek şekilde gelişmesine olanak tanımıştır.

Tezhip sanatının ustalarına Müzehhip, sanatçı kadın ise Müzehhibe denir. Minyatür sanatçılarına Nakkaş, bu sanatların icra edildiği ve eğitimin verildiği atölyelere Nakışhane adı verilir. Bu geleneksel süsleme sanatlarında eserler hatasız ve son derece ayrıntılı olarak resmedilir ve çalışma şartları çok meşekkatli ve de yorucudur. Buna karşın bu sanatların ustaları gelenek gereği yetiştirme tarzları ile son derece mütevazı davranmayı ilke edinmişlerdir. Eserleri ya imzasız veya eserin bir köşesine atılan okunaklı fakat çok küçük yazılmış

Noyan'ın eseri Piran Müzesinde

isimleri ile belirlenir. Matbaa öncesi el yazması dönemlerin gereksinimleri nedeni ile bir eserin röprodüksiyonu da aslına yakın bir değer ifade eder.

Günümüzde çok sayıda uluslararası üne sahip geleneksel Osmanlı Türk süsleme sanatlarını icra eden sanatçılarımız yetişmiş olup eserleri Türk ve yabancı sanatseverler tarafından özellikle aranmaktadır.

Bu eserleri yaparken sanatçıların hedefi desenlerle, renklerle, simetri ile mükemmeli elde etmektir. Fakat, bu çaba içerisinde sanatçı bir ikilemle karşı karşıyadır: Sanatın geleneksel kabul ve inancına göre, mükemmellik yalnızca Allah'a mahsustur. Bu sanatların efsanesine göre eğer bir sanatçı bitirmekte olduğu eserinde mükemmeli yakalamakta olduğunu hissederse, bilinçli olarak resmin bir köşesine belli belirsiz bir kusur yaparmış. Nadire'nin eserlerinde görülebilecek belli belirsiz bazı kusurların bilerek mi, yoksa istemeden mi oluştuğu konusu da efsanenin bir parçasıdır!

Kaynakça:

- Prof. Dr. Faruk Taşkale, 1997
- Ülker Erke, 1987

Piri Reis Sergileri ve Nadire Sancar'ın Minyatürleri

Piri Reis'in Kitab-ı Bahriye eseri ni derlediğinin 500. yıldönümü etkinlikleri bünyesinde Türkiye Sualtı Arkeolojisi Vakfı (TINA), Piri Reis ve Kitab-ı Bahriye temalı uluslararası bir sergi düzenlemiş bulunmaktadır. Piri Reis haritalarının büyük boy posterleri, o zamaki denizcilerin kullandığı seyr-ü sefer ve harita çizme aletleri ve de haritaların bazılarının seramik sanatçıları tarafından yapılmış eserlerinin yer aldığı bu sergiler Avrupa'da çok beğenilmiş ve özellikle Akdeniz kıyısındaki kentlerde sergilenmek için birçok davetler alınmıştır. Davet eden ülkeler arasında Vietnam bile bulunmaktadır.

Sancar'ların da takipçisi ve destekçisi olduğu TINA Vakfının başkanı olan Oğuz Aydemir TAC '69, sanatını

beğendiği Nadire'den sergilemek için Piri Reis haritalarının minyatürünü yapmasını önerdi. Nadire de Piri Reis'in kitabındaki şimdiki sergi açılan Slovenya'nın Piran kentinin limanını tanıtan haritanın (portolon'un) 24 ayar altınla bezenmiş miyatürünü hazırladı ve fotoğrafını TINA Vakfına ve serginin açılacağı Piran Denizcilik Müzesine ilettili. Eser çok beğenildi ve Slovenya Hükümetinden gelen özel çağrı ile müzedeki serginin açılışına davet edildi. Böylece hazırlanan eserin bizzat sanatçısı tarafından, çerçelenmiş olarak müzeye götürülmesi olanağı doğdu.

7 Mart, 2014 günü başta Slovenya Başbakanı ve Türkiye'nin Ljubliana Büyükelçisi ve Zagrep Büyükelçisi ve de TINA Başkanı Oğuz Aydemir tara-

fından açılan sergide Nadire'nin eseri baş köşede yer aldı. 6 Haziran'a kadar açık kalacak olan sergi ülkede önemli bir kültürel etkinlik olarak ilgi çekti. Aynı zamanda Türkiye için de iyi bir tanıtım vesilesi oldu. Sergi ile birlikte TINA'nın dünya çapında ses getiren su altı arkeolojisi çalışmalarını anlatan üniversiteler ve müzeler seviyesindeki konferansları da önemli etkinlikler oldu.

Nadire eserini TINA Vakfının sergileri için hazırlayıp, götürmüştü. Piran Müzesi ise şehirlerinin haritası olan bu eserin kendilerine daimi teşhir için bırakılmasını istedi. Nadire de şimdi bir sonraki sergi için yeni bir Piri Reis haritası minyatürü hazırlamaktadır.

Noyan Sancar

TAC '63

TAC Turkish Philanthropy Funds tarafından (Partner NGO) ortak sivil toplum örgütü kabul edildi.

TAC Mezunlar Derneği New York'ta kurulmuş olan Turkish Philanthropy Funds – www.tpfund.org tarafından (Partner NGO) ortak sivil toplum örgütü kabul edildi.

Amerika'da yaşayan abilerimiz vesilesi ile tanıştığımız Turkish Philanthropy Funds; Amerika'dan Türkiye'deki sosyal sorumluluk projelerine destek veren ve Talas 1959 mezunu Haldun Taşman Abimizin kurucusu ve onursal başkanlığını yürüttüğü bir Vakıf.

Bir Tuğla da Sen Koy! projemiz ile ilgili Turkish Philanthropy Funds'a bir proje sunarak TPF tarafından ortak sivil toplum örgütü kabul edilmiş ve projemize destek sağlamıştı.

Aralarında Anne Çocuk Eğitim Vakfı, AKUT, Çağdaş Yaşamı Destek-

leme Derneği, Boğaziçi Üniversitesi Vakfı, İKSV, LÖSEV gibi değerli çalışmalar yapan kuruluşların olduğu TPF Vakfı'nın "ortak sivil toplum örgütleri" listesinde artık TAC Mezunlar Derneği de yer alıyor.

TPF 12 Haziran günü sadece ortak kuruluşlarının projelerine yönelik olarak "Rally Day" ismiyle özel bir kampanya düzenledi. Kampanya kapsamında projelere bağış yapılması istendi, 500\$'a kadar yapılan bağışların %30 luk kısmına TPF eş finansman sağladı. Ayrıca bu kampanyada TPF rakamsal olarak en fazla miktarda bağış alan kuruluşa 2000\$ ve yine kişi sayısı olarak en fazla bağış alan kuruluşa da 2000\$ destek sağladı.

Sadece bir gün süren kampanya kapsamında Bir Tuğla da Sen Koy

projemiz çok özel 10 proje ile yarıştı. Mezunlarımız tarafından projemize gün boyunca toplam 5397.00\$ bağış yapıldı, bu rakama TPF tarafından 1469.10\$ eş finansman sağlandı ve ayrıca kişi sayısı olarak en fazla bağış almamız nedeniyle de TPF yine 2000\$ projemize destek sağladı. "Rally Day"de Bir Tuğla da Sen Koy projemize toplam 8,519.95 USD katkı sağlandı.

Bu önemli günde projemize destek veren tüm mezunlarımıza teşekkür ederiz.

Kampanya sayfasına aşağıdaki linkten ulaşabilirsiniz.

<http://www.tpfund.org/rally-day-2014/>

13. GÜNER BAYKAL BASKETBOL TURNUVASI

Her yıl Mayıs ayının 3. haftası Türkiye'nin en önemli kulüplerinin alt yapılarının katıldığı çok önemli bir prestij turnuvası oldu, Güner Baykal Basketbol Turnuvası. Her yıl giderek artan bir ilgiyle izlenmekte ve her yıl gelişmekte. Bu vesileyle hem camiamıza büyük hizmetleri olmuş rahmetli Güner Baykal abimizi anıyoruz hem de TAC'nin tanıtımına önemli bir katkı veriyoruz.

Bu yıl turnuva, Soma'da yaşanan facia sonucu Milli yas ilan edilmesi nedeniyle iki gün gecikmeli başladı bundan dolayı turnuvamıza katılan Anadolu Efes Spor Kulübü ne yazık ki dönmek zorunda kaldı, Anadolu Efes'in yerine Çukurova Üniversitesi Spor Kulübünü turnuvaya dahil ettik. Dolayısıyla turnuvamıza sonradan katılan Çukurova Üniversitesi Spor Kulübü ve TAC dışında ayrıca bu yıl ilk defa turnuvamıza Galatasaray, Bursa Örnek Koleji, Karşıyaka, İzmir Nergiz Spor (Karşıyaka'nın diğer takımı), Darüşşafaka Doğuş ve Ankara Türk Telekom Spor Kulüpleri katıl-

dılar. 1999-2000 doğumlu sporcuların katıldığı turnuvada ayrıca Tarsu AVM'de yetenek yarışması düzenlendi.

TAC takımımız ilk gün Galatasaray maçında ilk yarıyı kafa kafaya oynamasına rağmen maçı kaybetti. İkinci maçında güzel bir oyunla Karşıyaka'yı yendi çocuklarımız. Üçüncü maçta ise Darüşşafaka Doğuş karşısında son 1 dk. 15 sn. kala 8 sayı öndeydik ancak son saniyelerde yenilen basketlerle maç uzatmaya gitti. Uzatmada son 8 saniyede takımımız 1 sayıyla öndeydi ancak son hücumda süre biterken atılan bir üçlülle maçı kaybettik. Dördüncü maçında Türk Telekom'u güzel

bir oyunla yendiler ve son maçında Çukurova Üniversitesi Spor Kulübüne karşı farklı bir galibiyet aldılar ve turnuvayı 5. sırada bitirdiler. Bu sene ilk defa turnuvada en iyi forvet ödülünü TAC Spor Kulübümüzden hazırlık sınıfı öğrencimiz Metehan Mertoğlu aldı. Metehan geçen yıl Darüşşafaka Spor kulübünden bize burslu yatılı olarak gelen TAC'li çocuğumuz. Bu çocuğumuzu önümüzdeki yıllarda iyi takip edin, adından çokça bahsettirecek.

Turnuvada Şampiyonluğu, Finalde Galatasaray'ı yenen Bursa Örnek Koleji kazandı.

Bu turnuvada TAC'ye karşı özellik-

le gelen velilerden büyük talep oldu, özellikle de Galatasaray'dan Milli Sporcu Yağızhan önümüzdeki sene ara sınava girerek TAC'ye gelmek istemektedir. Yine Anadolu Efes'ten bir oyuncunun velisi bizi arayarak çocuğunun TAC 'de okuması için yardımcı olmamızı talep etti. Bu çocukta yine kendi yaş kategorisinin Milli takımında oynayan bir oyuncu.

Turnuvamıza yine en büyük destek, bu sene Kubilay Keçelioğlu, Necati Güler ağabeylerimiz ve TAC'nin Mali işler sorumlusu dönem arkadaşım Mustafa Özünlünün desteğiyle SEV'den geldi. İkinci en önemli destekçimiz Çukurova Makine adına Samsa Karamehmet abimiz, Ülker, Groseri ve Pakfırın sponsorlukları için spor kulübü yönetim kurulu üyelerimizden Mert Uğurses '98'e teşekkür ederim. Mersin'de açılan Decathlon spor mağazası önemli bir destek verdi. Ayrıca Inter Spor adına dönem arkadaşım Selim Benyeş ve Fikri Aydın'a, Orhan Holding adına Murat Orhan '83'e teşekkür ediyorum. Fiziomed adına Fatih Gün '85 ve Yasemin Erdoğan Uzun '83'e teşekkür ederim. Ayrıca Doğuş Hasta-

nesi adına Spor Kulübü başkan yardımcımız Kasım Tanrıöver'e, Güler Legacy adına Necati Güler '75'e, Ruhi Koçak '84'e, Ercan Ekenler'e, Sunar yağ fabrikası'na, '88 mezunları Cumhuriyet Güler, Kerem Muradi, Hüseyin Şimşek, Celal Soysal ve İlter Baykal 87'ye, dönem arkadaşlarım Babür Akgün ve Selim Özekici'ye teşekkür ederim. Önemli bir ürün desteği veren Coca Cola'ya, salonunu veren Tarsus Belediyesine, turnuva ve yıl boyunca bizi ve misafirlerimizi taşıyan Amaç Turizm'e, tüm oyunculara akşam yemeği veren Tarsu AVM'ye çok teşekkür ediyorum.

En İyi Guard: Örnek Koleji – Barış Fergana

En İyi Forvet: Tarsus Amerikan Koleji – Metehan Mertoğlu

En İyi Pivot: Örnek Koleji – Hakan Emiroğlu

En Değerli Oyuncu: Galatasaray – Ahmet Hacıoğlu

Bu yıl ilk defa gerçekleştirilen şut yarışmasında rakiplerini geride bırakarak 1.liği Darüşşafaka Doğuş'tan Doruk Dora kazandı.

Söyleşi: Ali Çekiç

Tamer Şahinbaş TAC'58

OKULDAKİ ABİLER SPOR ROL MODELLERİMİZDİ

Basketbola sizi ilk başlatan olay veya katkısı olan kişi var mı?

TAC'de hazırlık sınıfına 1951 senesinin sonbaharında başladım. O zamana kadar basketboldan pek haberdar değildik. O nedenle, ilgimi çekmişti. İlk turnike atmayı TAC'de okumakta olan ağabeyim Erkut Şahinbaş göstermişti.

O sene son sınıfta olan ağabeyler müthiş voleybol maçları yaparlardı. Akşamüstü derslerden sonra ve akşam yemeği öncesi bu maçları tüm okul seyrederdik. Bugünkü plaj voleybolu gibi ikişer kişilik takımlarla oynarlardı. TAC'de her öğrenci bir şekilde spor yapardı ama nedense bazı sınıflar ağırlıklı olarak bir spor dalına daha çok yönelmiş olurlardı. Bizim sınıf zamanla basketbolu seçtik, ama diğer dallarda da mesela futbol ve masa tenisinde elimize su döken olmamıştı.

Sizin oynadığınız dönemlerde Türkiye'de ve Çukurova'da basketbolun durumu neydi ve TAC'nin bölge ve ülke basketboluna katkısı oldu mu sizce?

Türkiye'de basketbolun ilk defa İzmir Amerikan Kolejinde oynanmış olduğunu Bord Heyetine ait bir yazıda okuduğumu hatırlıyorum. Belki de ABD'de oynanmaya başladıktan kısa bir süre sonra. Dostumuz ve mezunumuz Necati Güler “Abi bunu bize tarihle ve ispatla” dedi ama maalesef kaynağa ulaşamadım.

O yıllarda TAC basketbolda çok önemli başarılar elde ettiğimizi hatırlıyorum. Her sene İçel Okullararası kupası bize gelirdi. O kadarki son sınıfa geldiğimiz 1958 senesinde bu maçları oynatmadılar. Sebebini sordüğümüzda “Sonuç belli, nasıl olsa siz kazanacaksınız”, demişlerdi. Bu hala içimde bir uktedir. Sportmenlik anlayışımıza tama-

men ters bir gerekçe diye üzülmüştük. Adana'da da bize rakip yoktu. Sadece İncirlik hava Üssündeki Amerikalılar ile rekabet olabiliirdi. Thanksgiving gününde bizi davet eder ağırlarlardı, sonrada maç yapardık onlarla.

TAC kampüsüne geldiklerinde ise eğri büğrü toprak bir sahada (toz kalkmasın diye sularık) o bize göre kocaman adamları genelde yener yollardık.

1955 senesinde TAC lise takımı Tarsus İdmanyurdu forması altında İçel kulüp takımları şampiyonu olmuştu. Sonra o takım Kastamonu'da yapılan “Federasyon Kupasını” kazanmıştı. Çok gururlanmıştık. Sonraları Mersin'de bir maçta kulüp idarecisi (Hasan Ekenler TAC'li mezunumuz Muhteşem Ekenler'in amcası) silah çektiği için kulüp macerası sona ermişti. Müdürümüz Mr.Richard Maynard böyle şeylere izin vermezdi. O sene ben ortaokul son sınıfta idim. İstesem de okul takımında oynayamazdım.

Yine o dönemlerde TAC'de basketbolun yeri ve önemi nasıldı?

TAC'de basketbol her zaman popülerdi. Saat 16 gibi dersler bittiğinde iki basketbol sahası da dolu olurdu. Eğer “intramural” maçlar oynanmıyor, Salı ve Perşembe günleri okul takımı antrenman yapmıyorsa, gelen-girer usulü karışık maçlar yapılırdı.

Amerikalı hocaların katkısını unutmamak lazım. “Homeroom teacher”ımız Mr.Stanley Cherim çok iyi bir oyuncu idi. İncirlik Üssü ile yapılan maçlarda o kocaman fizikli Amerikalılara karşı bizimle birlikte savaşırdı. Federasyon kupasını kazanan takımda da oynamıştı diye hatırlıyorum.

Basketbolda o seneleri İstanbul ve bir yere kadar Ankara domine ediyorlar-

dı. Milli takımlara seçilen oyuncular bu illerden olurdu. İlk defa Gün Kuran TAC'56 Genç Milli takıma ve Ergün Pelit TAC'57 A Milli Takıma çağrılmışlardı. Onlarla çok gurur duymuştuk.

Mersin Ticaret Lisesi, Mersin Lisesi ve Mersin Sanat Okulu ile ortaokul senelerimizde TAC K (K, küçükler demek) özel maçlar yapardık.

Gürhan Türel, İbrahim Uzunca, İlder Turan (SEV Mütevelli Heyet Başkanımız), Saruhan Megrel, Çetin Karabulut, Bısara Halil ve ben, bu takımı kendi girişimimizle oluşturmuştuk.

TAC'li yıllarınızda basketbol gelişiminizi anlatabilir misiniz?

Sahamızın toprak olduğunu söylemiştim. Spor malzemesi olarak sadece basketbol topu-o da senede iki belki 3 tane- gelirdi. Spor ayakkabısı keza bulunmazdı. Potalarda file olmadığı için maçlardan önce sınıf arkadaşımız Kiper Toker hatırımızı kırmaz ve çarşıdan kalın ip alır ve örerek yapardı.

Okulda ki “abiler” spor “role model” larımızdı. Onlara bakıp öğrenirdik.

Mezun olup ODTÜ'ye gidince Ankara'da kulüp takımlarında oynadım. Ankara'da Harbiye, Ankaragücü ve Ankara Koleji, İstanbul'da ise Galatasaray, Fenerbahçe, Modaspor, Kadıköyspor ve Darüşşafaka önemli oyunculara sahiplerdi. Onlardan da izleyerek öğrendiklerimiz olmuştu. Fenerbahçeli Can Bartu çok iyi bir basketbolcu idi, onu seyretmek ayrıcalıktı. Ama sonra futbola yöneldi.

TAC'nin seyirci desteği nasıldı, o zamanlar Bombalaki var mıydı veya başka tezahüratlar var mıydı?

TAC öğrencileri tüm maçlara beraberce giderdik. Okulun 250 + öğrencisi olduğu seneleri konuşuyoruz. Yakla-

şık 150 yatılı ve 100 neharı (gündüzlü) öğrencisi hep birlikte olurduk. Bizim bombalaki biraz farklı idi:

Bombalaki, bombalaki, bom bom bom,

Tarsus,Tarsus zım zım zım,

Kolej.kolej, kolej..

TAC'de basketbol oynamanın size getirdiği artılar var mı?

Üniversite yıllarımda, basketbol Genç Milli Takımına çağırıldım. Ankara'da Demirspor ve Yenışehir spor kulüplerinde profesyonel olarak oynadım. Babamdan harçlık almadan okuduğum yıllardı. Askerliğim sırasında ise Ankara'da Karagücü'nde basketbol

oynadım. En sonunda ise Mülkiye forması için ter döktüm.

Ama daha önemlisi, takım sporu yapmanın verdiği kazanımlardı. Birlikte başarmak, beraberce kazanmak ve özgüven edinmek nedir bunu yaşadık. Tabii o yaşlarda kazanılan fiziksel güç ve kondüsyon da cabası. Spor yapmanın faydasını hep hissettim ve ediyorum.

TAC'den sonraki kariyerinizi ve şamanınızı bize özetleyebilir misiniz?

ODTÜ'de İnşaat fakültesinde lisans ve yüksek lisans yaptıktan sonra Danimarka'da mühendis olarak çalıştım. İlkel gerilmeli karayolu köprüleri dizaynı ve kontrollüğü yaptım. Köprülerim hala ayakta duruyor. Askerliğimi

yapmak için ülkeye döndükten sonra Devlet Planlama Teşkilatında çalıştım. Son 42 senemi ise Koç Topluluğunda çeşitli görevlerde geçirdim. Proje mühendisi olarak Aygaz A.Ş de başlayan çalışma hayatım, daha sonra Koç Holding Planlama Koordinatörü, Koza İnşaat Genel Müdürü olarak devam etti. Koç Üniversitesinin kurucu rektörlüğünü üstlendim. Halen Vehbi Koç Vakfında danışmanlık görevim var. Koç Üniversitesi Mütevelli Heyetinde ve Koç Lisesi İcra Kurulunda üyeyim.

SEV Mütevellisiyim. SEV Yönetim Kurulu Başkanlığı görevim de oldu.

Gençlerimize vermek istediğiniz mesaj var mı?

Kız öğrencilerimize bir sitemim var. Yukarıda bahsettiğim gibi, basketbolu ülkemize getiren bir okulda okuyorlar. Tarsus Belediyesinin kız basketbol takımı ulusal ligde oynuyor. Bizim kız basketbol takımımız var mı yok mu belli değil.

Gençlerimizden ve özellikle kız öğrencilerimizden her konuda olduğu gibi basketbolda da başarı bekliyoruz.

Tamer Şahinbaş TAC'58

TARSUS ŞAMPİYONU TAC VOLEYBOL TAKIMI

4-30 Nisan 2014 tarihleri arasında Tarsus Kaymakamlığı tarafından düzenlenen Kurumlar Arası Voleybol Turnuvalarına toplamda 20 takım katıldı. Birbirinden kıyasıya mücadelelerin yaşandığı turnuvaya kötü başlayan TAC, ilk maçını kaybetmesine rağmen diğer maçlarda gösterdiği performans sayesinde grubundan ikinci olarak çıktı. Daha sonraki

eleme maçlarının tümünü kazanarak finale adını yazdırma başarısını gösterdi. 30 Nisan da Milli Eğitim ile yapılan ve Tarsus Kaymakam'ı Hasan GÖÇ' ün de yer aldığı TAC Voleybol takımımız zorlu maç sonrası 3-2 lik skorla rakibini yenerek mutlu sona ulaştı. 2013-14 Kurumlar Arası Voleybol Turnuvası Şampiyonu TAC Voleybol Takımı'nı kutlar başarılarının

devamını dileriz.

Oyuncular: Ali CERRAHOĞLU, Necati GÜLER, Hasan GÖÇ, Cody BUYE, Yüksel BAŞARAN, İsmail USUN

Not: Final maçına gelemeyen ancak diğer maçlarda görev alan oyuncular:

Tekin BARANSEL, Oğuz KORKMAZ, Cem GÖKAYAZ, Nail BARAN

Dilem Deniz Yıldırım TAC '96
Tarsus Amerikan Koleji
Kurumsal İletişim Yöneticisi

Tarsus Amerikan Koleji TAC -CUP “İkinci 125 Yıl” Tarsus, Mersin ve Adana Açık Tenis Turnuvaları

Tarsus Amerikan Koleji'nin “İkinci 125 Yıl” etkinlikleri bir dizi tenis turnuvaları ile kutlandı.

8-23 Şubat 2014 tarihleri arasında Tarsus Tenis Kulübü'nde gerçekleştirilen TAC-CUP Tarsus Açık Tenis Turnuvası, 15 Nisan - 4 Mayıs 2014 tarihleri arasında Mersin Tenis, Yelken ve Yüzme Kulübü'nde gerçekleştirilen TAC-CUP Mersin Açık Tenis Turnuvası ve 5 - 25 Mayıs 2014 tarihleri arasında Adana Atlı Spor Kulübü'nde düzenlenen TAC-CUP Adana Açık Tenis Turnuvası başarılı bir şekilde yapıldı.

Sağlık ve Eğitim Vakfı Kurucu Temsilcisi, Milli Basketbolcu ve Turnuva Direktörü Necati Güler, yaptığı açılış konuşmalarında Tarsus Ameri-

kan Koleji'nin İkinci 125 yıl etkinlikleri kapsamında böyle güzel üç tenis turnuvasını düzenlemiş olmaktan çok mutlu olduğunu belirterek, emeği geçen herkese teşekkür etti.

Tarsus Tenis Turnuvası'na Güney Süt, Coca Cola, Alfa Dağıtım, Hasoğlu Mobilya, Tarsus Medicalpark Hastanesi, Tarsu AVM, Florya Pastanesi, Sami Color Fotoğraf Stüdyosu, Tarsus Mado, Cafe Viva, 5 Ocak Restaurant, Şato Restoran, Senos Petrol, So Chic Mağazası, Özel Mühendislik ve Hafele Firması sponsor oldu.

Mersin Tenis Turnuvası'na Güney Süt ve Forum Mersin Alışveriş Mer-

kezi sponsor olurken, Adana Açık Tenis Turnuvası'na Alfa Dağıtım, 5 Ocak Restoran, Onur Kebap ve Diş Doktoru Şebnem Büyükyılmaz sponsorluk yaptı.

10 kategoride yaklaşık 110 tenisçinin yer aldığı Tarsus Tenis Turnuvası'nda, 13 kategoride yaklaşık 220 tenisçinin yer aldığı Mersin Tenis Turnuvası'nda ve 12 kategoride yaklaşık 200 tenisçinin yer aldığı Adana Tenis Turnuvası'nda dereceye giren tenis severlere kupa ve ödülleri verilirken, katılan tüm sporculara sürpriz hediyeler dağıtıldı.

TAC'li AİLELER

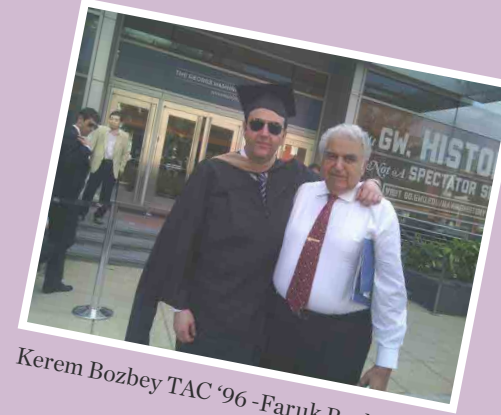
Anış Arundar (TAC'89) & Gökhan Paydak (TAC'83)

TAC'14 Okul Birincisi Burcu Canataroğlu (Abdullah Canataroğlu (TAC'82) kızı & Müge Canataroğlu (TAC'94) yiğeni)

Şükrü Dişab (TAC'78), Melissa Dişab (TAC'04), Karla Dişab (TAC'14)

Kerem Bozbey TAC '96 -Faruk Bozbey '64

(soldan sağa) Paksoy Kardeşler:
Can (TAC'03) - Ömer (TAC'98) - Emre (TAC'97)

TAC'li kardeşler
Yıldız Özölmez '87 Alper Özölmez '89

TAC Mezunlar Derneği neden aidat toplar, topladığı aidatla ne yapar?

Burs verir, çünkü Tuğla Fonu anapasına dokunulmayan bir fon oluşturduğundan, sadece yıllık getirisi bizim verdiğimiz bursların tamamını karşılamaya yetmez. Ayrıca, tam burs dışında verilen kısmi ihtiyaç bursları, üniversite bursu gibi burslar için, aidatlar önemli bir kaynaktır.

- Homecoming düzenler, sınıf reunionlarına destek olur.

- Bizletter yayınlar ve adresinize teslim eder.

- Websiteleridüzenler,habervebilgiiletişiminde bulunur mezun bilgilerini günceller.

- TAC Spor Klubüne destek verir.

- SEV, Okullar ve diğer kurumlar nezdinde mezunların temsil edilmesini sağlar.

- Dernek kurumsal yapısının mali, idari sorumluluklarını yerine getirir.

- Dernek ofisinin işlemesini sağlar.

- Tarihimize ve kurumsal kültürümüze sahip çıkar,

- Geleneklerimizi yaşatır,

- Tarihi yapılarımıza sahip çıkar; (Yayla Evinin restorasyonu ve camianın kullanımına sunulması)

- Müze çalışmaları,

- Mezunların her ayın Son Cuma günlerinde bir araya gelmelerinin organizasyonu yapar,

- Yeni gelen öğretmenlere okulu ve ülkemizi tanıtır ve güven duymaları için toplantılar düzenler,

- Okulun ihtiyaç duyduğu ve çağrı yaptığı her durumda yanında yer alır, yardıma koşar,

- Okulun tanıtımı ile ilgili çalışmalar yapar, potansiyel velilere okulu anlatır,

- Genç mezunlara iş ve staj imkanları sağlayabilmek amacıyla iş hayatındaki abi ve ablalarıyla gerçek veya sanal ortamda bir araya getirir, yardımcı olur.

1945 TURHAN UYGUR
1948 YUSUF NECAT YAYCIOĞLU
TAO'49 FETHULLAH ÖZELÇİ
1950 ABDULLAH KASAPÇI
1951 YILMAZ ALP
1951 MEHMET GÜREŞ
1952 TURHAN ERGENE
1952 ÇETİN KOCAER
1952 MEHMET ACAR TUNÇBİLEK
1954 ATA TABRIVERDİ

1955 ENGİN ÜNSAL
1955 MUSTAFA ÜNVER UNGAN
1955 UĞUR TALASLI
1955 ALİ CENGİZ DOLUNAY
1955 ERDOĞAN ALTINEL
1956 ERKUT ŞAHİNBAŞ
1956 ZEKİ SAVATLI
1956 VİTALİ MEŞULAM
1956 AKŞİT GÜCÜK
1956 OĞUZCAN ÖZALTIN
1956 AYKUT BERK
1956 OKTAY AKSOY
1956 TUNCER ERZİN

1957 KOREL GÖYMEN
1958 UTKU SÜMERLER
1958 TAMER ŞAHİNBAŞ
1958 TEMEL BAYKARA
1958 ÖMER YAĞIZ
1958 ERTAN SÖYLEMEZ

1959 ZEKİ AYKUT
1959 METE BORA
1959 YAVUZ AYATA
1959 ABDULLAH ATEŞ

1960 SITKI ANTMEN
1960 ÜLKÜN TANSEL
1960 ÜMİT ÖZÜLKÜ

1961 YÜCEL AKYÜREK
1961 ORHAN AKSOĞAN
1961 İBRAHİM MERZECİ
1961 TAYLAN ONUL

1962 ÖZHAN AKÇALI
1962 TANERİ YONAR
1962 ÖZKAN ESMER
1962 HİLMİ OKTAR
1962 GAZİ TÜRKYILMAZ

1962 TONGUÇ ALP
1962 İBRAHİM METE
1962 ERDEN SEZER

1963 RAGİP YILMAZ AYATA
1963 DEMİR ÖZKAYA
1963 MEHMET ARTUN

1963 BÜLENT ARPAÇ
1963 HAZİM KANTARCI
1963 İSKENDER SAYEK
1963 ERKAN DÜLGEROĞLU
1963 ATAMAN AKSOY

1963 BÜLENT ÖZSOY
1963 MEHMET HİLMİ ERGİN
1963 BAHATTİN GÜRSÖZ
1963 BÜLENT GÜRSEL
1963 GÜRKAN ERTAŞ

1963 NOYAN SANCAR
1963 ERDOĞAN KAYNAK
1963 ERGÜL BAKAY
1963 NURİ ÇARKACI
1963 SÜHA OĞUZ ERGİN
1963 ZÜHTÜ SEZER
1964 ATEŞ AYKUT
1964 ULUÇ GÜRKAN
1964 SİNAN BAYRAKTAROĞLU

TAO'64 CEM BAYSAL
TAO'64 SOĞMAN SAKARYA

1964 TURHAN KAYASÜ
1964 YAVUZ ALTAY
1964 TOLGA EROĞAN
1964 YUSUF ERGÜL
1964 ALİ KARAKAPLAN
1964 ÇETİN YÜCEULUĞ
1964 MUAMMER ARIKAN
1964 TİMUR SÜMER
1964 HİKMET PEKCAN
1964 SERHAN ALTINORDU

1965 SAMS A KARAMEHMET
1965 AHMET BOYACIOĞLUZ
1965 KEMAL TORUL
1965 MUSTAFA ÖNGAY
1965 MEHMET NEJAT DANIŞMAN
1966 ALİ ONUR BİLGİN

1966 ŞEFİK ÇAKIR
1966 VECİHİ BATUMAN
1966 SÜLEYMAN ÖZMUCUR
1966 HÜSAMETTİN ALPER

1967 MEHMET YALTIR
1967 AHMET CERANOĞLU
1967 SAFFET ESEN
1967 ÖZDEN ÖZLER

1967 SAHİM TEKELİ
1967 CEMAL YALABIK
1967 NECDET ÖZCAN
1968 EMİN ÇULHACI

1968 NİHAT TANER
1968 NURİ DOĞAN
1968 AYDIN KOÇ
1968 AHMET ZİYA AKYIL

1968 NUR ALTINÖRS
1968 TAYLAN DERİCİOĞLU
1968 ATA GİDER
1968 MUSTAFA MURAT

1968 ALİ ZALLAK
1968 MELİH KUTLUER
1968 MUSTAFA CÖMERT
1968 SEMİH BİLGİN

1969 ALPTEKİN ORHON
1969 MEHMET GÜR
1969 SIRRI ERGUN
1969 TUNCAY ÇAKIT

1969 HALUK ERTÜRK
1969 HALDUN GOFER
1969 UĞUR KÖKSAL
1970 TUNCAY SERGEN

1970 TUNCAY ATAÖZ
1970 HAMDİ DEMİREL

1971 NECİL TOKTAY
1971 ÖZDEMİR AKTAN
1971 MUSTAFA IŞIK GÜROL
1971 TAYYAR ŞEN
1971 TANJU ŞAHİNER
1971 VAMİK KURAL
1971 AYDIN GÜRSOY

1972 MUSTAFA TOKYAY
1972 ZİYA DOMANIÇ
1972 KEMAL GÖRBİL
1972 HİLMİ KURDAK

1972 SELÇUK KÜÇÜKOĞLU
1972 NİHAT YÜCEL
1972 ATAHAN ÇUKUROVA
1972 CENGİZ ATALAY

1972 CEM BAYSAN
1972 CİHANGİR SONAT
1972 HAMİT ÇALIŞKAN
1972 MEHMET BULDURGAN

1972 İBRAHİM ORHON
1973 LEVENT BAYKAL
1973 BÜLENT KAR
1973 KEMAL ÖZBİÇER

1973 SÜHA YALÇIN
1973 ALP BEKİŞOĞLU
1974 ORHAN BEŞKÖK
1974 REFİK KUTLUER

1974 ŞAHİN KOL
1974 SUAT BAYKUL
1974 TURGAY GÜMÜŞ
1974 ADNAN SAYBAŞILI

1974 UĞUR ÇINAR
1974 NURİ KANTARELLİ
1974 ALP ÖTÜŞ
1974 OĞUZ DEMİRSOY

1974 KEMAL TARIM
1974 HALİM PEKCAN
1974 BAHA KARABUDAK
1974 LEVENT KANCAAL

1974 BAHADIR ÖZDEMİR
1975 NECATİ GÜLER
1975 HALDUN ÇATIKKAŞ

1975 AHMET ERK
1975 MEHMET ERK
1975 KORKUT YÜREĞİR
1975 ALİ RIZA ERSOY

1975 AZİZ KÖSEOĞLU
1975 ENGİN AKİŞ
1975 KUBİLAY KEÇELİOĞLU
1975 HAKAN MUTLUTÜRK

1975 MUSTAFA METİN
1975 ALPER GÜNGÖR
1975 CAN PİYALE
1975 YAKUP ERSOY

1976 MELİH APA
1976 EMRE AKKUŞ
1976 MAZHAR ÇELİKOYAR
1976 METİN SAĞIR

1976 RİFAT TOKBEY
1976 GAZANFER GENCER
1976 NAMİK KURAL

1976 ÖMER TARIM
1976 İKLİL ÇELİKTİMUR
1976 SERDAR ÖZER
1976 LEVENT SOYLU
1976 SAİT KAYAHAN
1976 YILMAZ ARGÜDEN
1976 BAHA KERİMOĞLU

1977 TALİP GÜNEYİZ
1977 ARİF BİLGİÇ
1977 UFUK YILDIZ
1977 ŞEMİ KURDAK

1977 AYDIN İZGİALP
1977 SELAMİ GÜLEÇ
1977 ABDULLAH ŞEHOĞLU
1977 CAN MERZECİ

1977 OĞUZ POLAT
1977 ERSİN ŞENDOĞAN
1977 ARMAĞAN ÖMÜR
1977 CÜNEYT CEZAYIRLI

1977 BÜLENT TÜZÜN
1977 SELİM NURLU
1978 BALAMİR YASA
1978 ALİ FAZİL EDİZ

1978 ŞÜKRÜ DİYAB
1978 OSMAN UTKAN
1978 MEHMET İNAL
1978 ABDULKADİR YARMAN

1978 MEHMET ÇİFTÇİ
1978 MEHMET KAZANÇ
1978 BÜLENT KIRPICI
1978 NECATİ ABACIOĞLU

1978 ALİ CERRAHOĞLU
1978 RİFAT KIRAL
1978 RAGİP GÖREN
1978 UFUK ÜNSAL

1979 ABDULLAH MİLCAN
1979 HALİM ÖZMEN
1979 İBRAHİM TUTAR
1979 CENGİZ GİRGİN

1979 CAN TAZE
1979 ŞÜKRÜ PERŞEMBE
1979 ÖMER KARAHAN
1979 AKVER AKVERDİ

1979 ALİ SEDAT ÖZBERK
1979 ORHAN GÜRSOY
1979 MURAT AKANLAR
1979 ABDULLAH AKAY

1979 HAYRİ UĞUR
1979 SEDAT KARADEMİR
1979 İSMAİL GÜRLEYİK
1979 SELÇUK BARLAS

1980 FATİN CEZAYIRLI
1980 BEDİİ CANATAN
1980 İRFAN SEVGİ
1980 ŞEREF ŞAN

1980 MÜMTAZ PAK
1980 AHMET GÖKTEPE
1980 ÖNDER ŞİRİKÇİ
1980 ŞEMSETTİN GELGEN

1980 MEHMET YAŞAR KAYNAR
1980 REŞİT ÖKTEN

1980 ADNAN ÇETİNEL
1980 NAMİK YARMAN
1980 ERDEM BAGATUR
1980 ÇAĞATAY ÖNAL
1980 ENİS ÖZGÜL
1980 MUTAFA ARIKAN
1980 HÜSEYİN ÖZKAYA

1981 LÜTFİ ARMAN
1981 EMİN TAYAR
1981 FATİH ÖZBAYRAKÇI
1981 ÜMİT AKYÜZ

1981 METE MALCİOĞLU
1981 BARIŞ GÜRSESLİ
1981 SELÇUK ÖRSEL
1981 ERDOĞAN KONUK

1981 BÜLENT ESEN
1981 FUAT TOGO
1981 ÖMER AYTEK KURMEL
1981 TANER KURU

1981 RAİF ANIL AKÇA
1981 ABDULGANİ MELEK
1981 EMRE TOĞRUL
1981 ADEM EROL

1981 ÇAĞRI BAGATUR
1981 UFUK ÖZKAYA
1981 ALİ SEDAT ULUĞ
1981 HAKAN BAYKARA

1981 BAHA TOYGAR
1981 AHMET ATAKAN
1981 SERDAR KUTSAL
1981 TARIK AÇIKALIN

1981 KUDRET SÜZER
1981 ALİHAN IRMAKKESEN
1981 İSMAİL EKMEKÇİ
1982 MEHMET İSMAİL YAĞCI

1982 ALİ ÇEKİÇ
1982 FERHAN SAVRAN
1982 ALİ ÖZDEMİR
1982 HALUK ALİBAZOĞLU

1982 ABDULLAH CANATAROĞLU
1982 MUSTAFA ÖZÜNLÜ
1982 HÜSEYİN VECİHİ AKYOL
1982 SELİM BENYEŞ

1982 GÜRKAN VOLKAN
1982 KAZIM APA
1982 TAMER BÜYÜKYILMAZ
1982 SELİM ÖZEKİCİ

1982 FEVZİ YAŞIN
1982 SAİP ABALI
1982 HASAN MURAT SAVATLI
1983 HAYRİ AYDIN

1983 MURAT ORHAN
1983 ERBİL DOYURAN
1983 SERHAN ANTALYALI
1983 ERDEM GÖK

1983 CÜNEYT YAĞCI
1983 ATILLA DERNEK
1983 CEMALETTİN KURT
1983 RAMAZAN DINCER

1983 SIDIKA KOLUKIRIKOĞLU
1983 TUMAY KALAY

1983 HÜSEYİN ÖCAL
1983 GÖKHAN PAYDAK
1983 TİBET AĞIRTAN
1983 HÜSEYİN İMECE
1983 ENİS ÖZGÜL
1983 MEDİH ÇELİKTAŞ
1983 BANU SÖNMEZ TUMAY

1983 FATİH OKÇU
1983 ÖZKAN ÖZDOĞAN
1983 EFE HATAY
1983 ALP OSMANOĞLU

1983 ERHAN CÜNEYT CANBOLAT
1983 KÜRŞAT ÖZŞAHİN
1983 YASEMİN UZUN
1983 DENİZ AKCİĞER

1983 CÜNEYT DEMİRGÜREŞ
1983 SADİ KURDAK
1983 HASAN YALI
1983 AHMET ERDEM

1983 MURAT TÜMER
1983 MEHMET OKÇU
1984 ERDAL ÇİFTÇİ
1984 MEHMET NANE

1984 EYÜPHAN BOYVADAOĞLU
1984 MUZAFFER OKAY
1984 CELAL KURDAK
1984 ALİ NACİ GÜLALP

1984 HASAN BAHATTİN TİBET
1984 LÜTFİ CAN OK
1984 KEMAL HADRA
1984 ATILLA ARIDOĞAN

1984 RUHİ KOÇAK
1984 RASİM KÜÇÜKKURT
1984 CELAL TOROĞLU
1984 SİNAN KAMILOĞLU

1984 MEHMET ALTAN KAYA
1984 ERAY MEMEÇ
1984 BORA GÜNER
1984 TUNAY ÇELİK

1984 HALİT FIRAT ERDEN
1984 SELAHATTİN ERTEN
1984 HALİT ÖZBELLİ
1984 BORA PURUTÇUOĞLU

1984 BURAK TÜMER
1984 KADİRCAN ERKIRALP
1984 ADNAN GÖKÇEL
1984 GÜNHAN UYGUR

1985 HASAN SERHAT KAYA
1985 YASİN SAYDANOĞLU
1985 MURAT SAVCI
1985 ORHAN DEMİRTÜRK

1985 ALPER ŞAFAK
1985 ÖMER FARUK TÜMER
1985 MÜSLÜM DOĞRU
1985 TEOMAN DEDE

1985 BAHİR ÖZDEN
1985 FATİH GÜN
1985 CENGİZHAN GÖLE
1985 SERDAR ŞİRİKÇİ

1985 BAHA KABAŞ
1985 OKAN TÜTÜNCÜ

1985 AHMET GÖK
1985 RUHİ BAYIK
1986 CEM BAHADIR MUTLU
1986 TOLGA GÖRGÜN
1986 ABDURRAHMAN UYAN
1986 MURAT ERGENE
1986 ONUR SOKULLU
1986 MİNE BETÜL KAYA
1986 MUHSİN BAYIK
1986 NEVZAT ÖZSAVRAN
1986 BÜLENT CİNGÖZ
1986 SERDAR TOROĞLU
1986 TAHİR BATUR
1986 ERKİN ERSOY
1986 BALER ESKİBATMAN
1986 MUSTAFA TUYAN
1986 HAKAN ALPAGÜL
1986 ÖZLEM PALABİYİK
1986 NURİYE GÜZEL
1986 ALİ YAĞMUR EKE
1986 MİNE AYDIN
1986 EVREN İNANKUR
1986 AYŞE AYÇA KABAŞ
1986 İBRAHİM ESERCE
1986 SİNAN BİLGİN
1986 GÖZDE ÖZGÖDEK
1986 ORHAN KILIÇÇI
1987 İDİL DEMİREL KAYA
1987 GÜNSELİ YÜKSEL
1987 İLTER BAYKAL
1987 ERTUNGA ÖZELKAN
1987 KUDRET ÖZGÜR YAŞA
1987 FİLİP TAHİNCİ
1987 UFUK SÜMERLER
1987 ALTAR YILMAZ
1987 VOLKAN AĞAR
1987 MURAT ÖZYAĞMURLU
1987 ŞEBNEM IŞIK
1987 ALİ ERSİN DOĞAN
1987 TOLGA KABAŞ
1987 TİBET KAĞIZMAN
1988 HÜSEYİN MAHMUT KÖLÜK
1988 LEVENT KALYON
1988 ELİF YAZMACI OSMANOĞLU
1988 MEHMET TOKER
1988 UMUT YALNIŞ
1988 AYŞE AKSOĞAN YANLIZ
1988 BALKIZ İNAL SÜMERLER
1988 SELDA AKKIZOĞLU
1989 ANIŞ ARUNDAR PAYDAK
1989 ORHUN KUTEVU
1989 BİGE TUNCER
1989 SUPHİ ARIER
1989 TUBA ODABAŞI
1989 ALİ MURAT ÖZKEÇELİ
1989 SEDAT KESMEN
1989 METE ULUYURT
1989 SİBEL YILDIRIM
1989 SERHAN ÇELEBİ
1989 TOLGA KUTLU
1989 ARGUN PALABİYİK

1989 İŞİL SAYIN
1989 EDA ARMAN
1989 DİLEK ALDEMİR
1989 ÖZER BENER
1989 MERT CANBERK
1989 CEM KÜÇÜKCAN
1989 DEFNE ÖZKÜL ÖZTÜRK
1989 GÖKHAN ÇAKICIOĞLU
1989 OĞUZ YILMAZ
1989 OKTAY GÜRMAN
1989 ÖZGÜR YAYCIOĞLU
1989 BEDRİYE ATEŞ ŞİMŞEK
1989 NEŞE ÖZGÜN SOYBAŞ
1989 AYBERK MENEVŞE
1989 AYŞE KOÇAK
1989 UYGUR AYSALAR
1989 SEZGİN EROL
1989 CLOD KOKAZ
1989 NANCY KOKAZ
1989 İLTER ERGENÇ
1989 DEFNE ONGUN MÜMİNOĞLU
1990 ERCAN ACIMIŞ
1990 OZAN LEVENT
1990 SEMİHA SEVİN ÖZTÜRK
1990 AYŞEGÜL BIYIKLI
1990 LEBİBE ÖZVEREN
1990 İSMAİL HAKKI AYTEKİN
1990 BESİM ÖZEK
1990 ZEYNO ELBAŞI
1990 BÜLENT SAVCI
1990 ÖNDER DARENDELİ
1990 HÜSEYİN CENK TURHANGİL
1990 BORA GÜRKAN
1990 İBRAHİM TEKİN
1990 BURÇAK AKIN
1990 GÜL KAYNAK
1990 CÜNEYT BAŞOK
1990 MERİH AYDINALP
1990 SERKAN TAYLAN
1990 SALİH SİĞİRCIKLIOĞLU
1990 MAHMUT GÜL
1990 ETHEM KUZUCU
1990 TUFAN KARAMAN
1990 MEHMET ÖZEL
1990 ÜNSAL BAYBOĞAN
1991 HAKKI SUNAY
1991 YAKUP ÜSTÜN
1991 KAAN BOZKIRLI
1991 MEHMET ÖKEM
1991 SİNEM BİLGİN
1991 ÖZGÜR CANBAŞ
1991 HÜSEYİN BÜYÜKYURTSEVER
1991 ELİF İKBAL ÖZKUL
1991 KORAY DÖNMEZ
1991 HALUK YILMAZTÜRK
1991 MEHMET FAHRİ CAN
1992 EMİNE FULSEN ŞEN
1992 BANU LEVENT
1992 MEHMET ULUSOY
1992 ALPER BURAT
1992 DİDEM ÖZSOY DİRİCAN

1992 ASUDE EGÜZ ARAS
1992 EMIN ÖZGÜR
1992 ZAFER KÖKSAL
1993 ZEYNEP KARAMEHMET
1993 CEM SEZGİN SOY
1993 İŞİL YILDIRIM
1994 OĞUZ ATUK
1994 DENİZ ÖZDAL
1994 MÜGE CANATAROĞLU
1994 HAKAN AY TAN
1994 PELİN YILDIRIM AY TAN
1994 BAYKAL BAYIR
1994 İBRAHİM ARINÇ
1994 RASİM SARI
1994 SULTAN ŞENZEYBEK
1994 DİLE Dİ ADIYAMAN
1994 İSA TEKGÜL
1994 ÖZGÜR KARA
1994 MEHMET ARİF KARAMOLLAOĞLU
1994 BURAK ALİ GÜL
1994 AYŞE GÜRCAN
1994 İSKENDER EGÜZ
1994 HÜSAMETTİN USLU
1994 BURCU USTA USLU
1994 OYA OKTAR CANBAŞ
1994 ONUR ULU
1994 MAHMUT NEDİM OKUYAN
1994 YELİZ BAŞGÜL
1994 CAN YÜCESOY
1994 GAYE ÜNALAN ÖZPİNECİ
1994 HANDE GÜNGÖR
1995 AHMET EVREN CAN
1996 ONUR TANER
1996 ÖMER NADİRLER
1996 ALP PEK KOÇAK
1996 SERHAN BAŞŞİŞ
1996 OZAN CANBOLAT
1996 MUSTAFA SEZGİN
1996 EGEMEN YALNIZ
1997 EGEMEN ÇANDIR
1997 GÖKALP SOFUOĞLU
1997 MERT BURİAN
1997 UMUT ERGUNSÜ
1997 TUBA AKSOY
1997 MEHMET TOROĞLU
1997 ONUR TOPAL
1998 GURUR TANER
1998 ÖZLEM SEYDA ULUĞ
1998 MERT UĞURSES
1998 ONGUN TAN
1998 MURAT DAĞLI
1998 BARIŞ SÖNMEZ
1998 CEREN ÇOĞUROĞLU
1998 SENA AÇIKOĞLU
1998 ZEYNEP ÜNLÜDOĞAN
1998 SERVET NADİRLER
1999 ÇAĞLAR SABANCI
1999 CEM CÖMERT
1999 İHSAN ERTEN
1999 ETHEM AYHAN ÜNKAR
1999 ALİ EFE YUKAY

1999	LEVENT ÖCAL
1999	GÜRCAN DİDİNE DİN
2000	İLTER BAYKAM
2000	ERTUĞRUL ALKIM ARF
2000	GÜNKUT GÜRSOY
2000	DİLA SEVİM
2000	ECE ÖZCAN ŞENKAL
2000	FARUK KARABUCAK
2000	CEMRE TÜYSÜZ
2000	YEŞİM TURHAN
2000	TAHSİN MÜRŞİTOĞLU
2000	SEDA BAYKARA SAĞLAM
2000	FIRAT SEZGİNSOY
2000	CEM SABANCI
2001	EMRAH DEMİRCİOĞLU
2001	ECE AKMANLAR KOÇ
2001	OĞUZHAN KOÇ
2001	AYŞEGÜL KARSLI
2001	ÖMÜR ÖZKARDEŞLER
2001	YUSUF BAHAR
2001	NAZLI BULDURGAN
2001	GÜNEY YASAVUR
2001	SABANUR KIRAÇ
2001	MURAT SOYUPAK
2001	ÇAĞLAR YILGÖR
2002	EFE GÖZÜYEŞİL
2002	ESAT UĞURLU
2002	FATMA KOCAOLUK
2002	TUNÇ ERAYDIN
2002	ALP ERDEM
2002	ORAL CANBOLAT
2003	UFUK KIRIK
2003	EYLÜL YAYCIOĞLU
2003	ESRA GÜRSOY
2003	CAN SÖZÜDÜZ
2003	CAN SAYLAN
2003	AHMET TURAN BÜLBÜL
2004	DAMLA KÜRKÜLÜ DEMİRCİOĞLU
2004	ÖMER CERRAHOĞLU
2004	YİĞİT CAN KARANFİL
2004	SELÇUK SEPİCİ
2004	EKİN TEYMEN
2004	DORUK ÖZCAN
2004	TAHSİN DOĞAN
2004	BERKEM ÖKTEN
2004	SİMİN SAVAŞER
2005	KAAN ÖCAL
2005	ALİ CAN POYRAZ
2005	IRMAK BOZDAĞ
2009	YAĞIZ DEMİRSOY
2009	RAGİP UMUR VARAT
2013	SULTAN EKİNCİOĞLU

CANLI MAÇ YAYINI
Şimdi de Bityoner iPhone Uygulaması'nda!

[illegible]

BuyOne
COM

TÜRKİYE'NİN EN ÇOK KAZANDIRAN SİTESİ

ßilyoner
.com

2004'ten beri 2.200.000.000 TL kazandırdık!

+18

SPORTOTO
TEBİHAT SAKRANLILIK

**MILLİ
PIYANGO**

/Bilyoner